

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

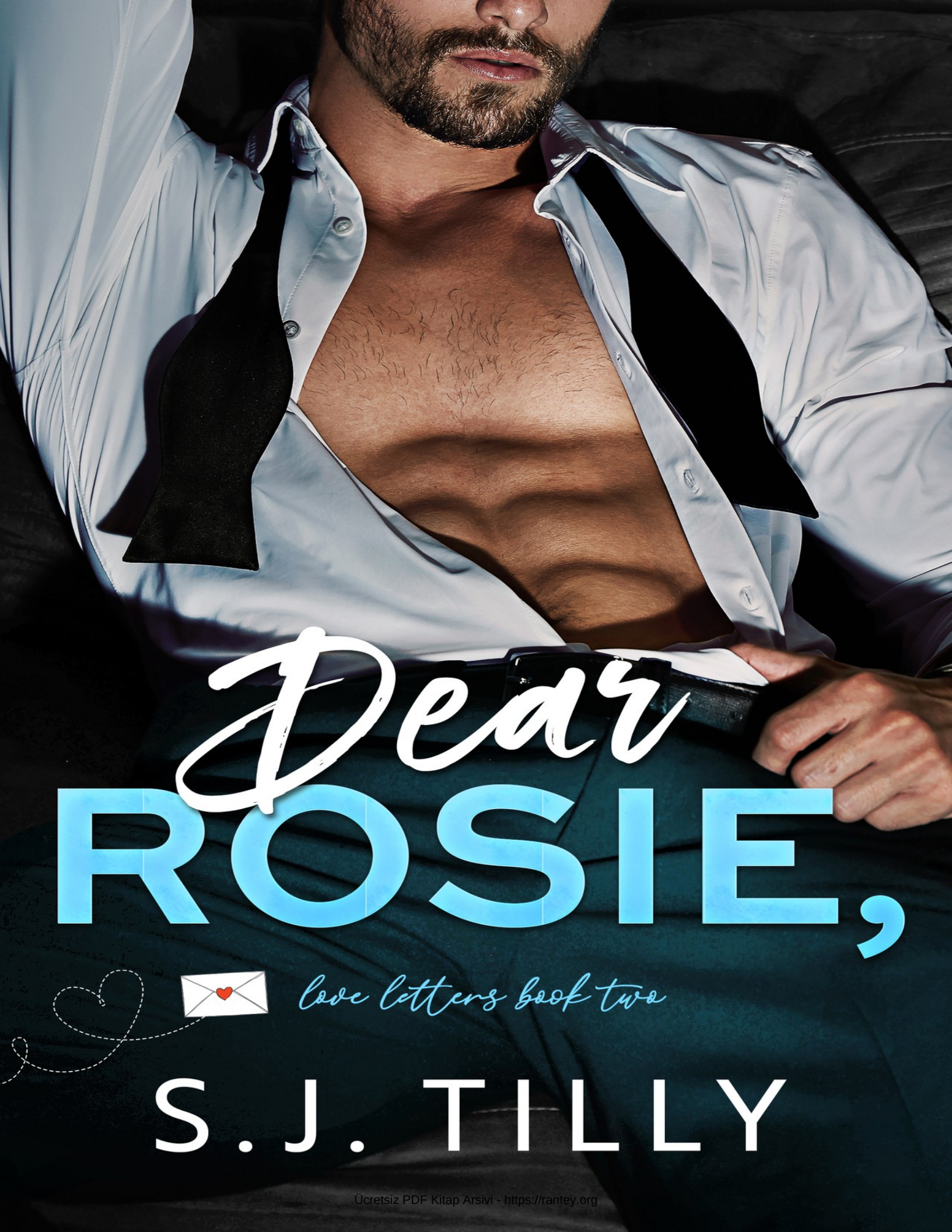
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dear ROSIE,

love letters book two

S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEVGİLİ ROSİE,

AŞK MEKTUPLARI KİTAP İKİ

S. J. TILLY

Sevgili Rosie,

Aşk Mektupları İkinci Kitap

Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC

2024 Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2024 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Yayıncının yazılı izni olmadan ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz. Tüm bu yayında yer alan ve kamuya açık olanlar dışındaki karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Tasarım

Model Görüntüsü: Wander Aguiar Fotoğrafçılık

Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with

Jeanine & Beth Lawton, VB Edits

CONTENTS

[İsimsiz](#)
[Önsöz - Rosie](#)
[Nathan](#)
[Rosie](#)
[Rosie](#)

1. [Rosalyn](#)
2. [Nate](#)
3. [Rosalyn](#)
4. [Nate](#)
5. [Rosalyn](#)
6. [Nate](#)
7. [Rosalyn](#)
8. [Nate](#)
9. [Rosalyn](#)
10. [Nate](#)
11. [Rosalyn](#)
12. [Nate](#)
13. [Rosalyn](#)
14. [Nate](#)
15. [Rosalyn](#)
16. [Nate](#)
17. [Rosalyn](#)
18. [Nate](#)
19. [Rosalyn](#)
20. [Nate](#)
21. [Rosalyn](#)
22. [Nate](#)
23. [Rosalyn](#)
24. [Nate](#)
25. [Nate](#)
26. [Rosalyn](#)
27. [Nate](#)

28. [Rosalyn](#)
29. [Nate](#)
30. [Rosalyn](#)
31. [Nate](#)
32. [Rosalyn](#)
33. [Nate](#)
34. [Rosalyn](#)
35. [Nate](#)
36. [Rosalyn](#)
37. [Nate](#)
38. [Rosalyn](#)
39. [Nate](#)
40. [Rosalyn](#)
41. [Rosalyn](#)
42. [Nate](#)
43. [Rosalyn](#)
44. [Nate](#)
45. [Rosalyn](#)
46. [Nate](#)
47. [Rosalyn](#)
48. [Nate](#)
49. [Rosalyn](#)
50. [Nate](#)
51. [Rosalyn](#)
52. [Nate](#)
53. [Rosalyn](#)
54. [Nate](#)
55. [Rosalyn](#)
56. [Nate](#)
57. [Rosalyn](#)
58. [Nate](#)
59. [Rosalyn](#)
60. [Nate](#)
61. [Rosalyn](#)
62. [Nate](#)
63. [Rosalyn](#)

64. [Nate](#)
65. [Rosalyn](#)
66. [Nate](#)
67. [Rosalyn](#)
68. [Nate](#)
69. [Rosalyn](#)
- [Bölüm 70](#)
71. [Nate Bölüm](#)
- [72](#)
73. [Rosalyn](#)
74. [Nate Bölüm](#)
- [75](#)
76. [Rosalyn](#)
- [Bölüm 77](#)
78. [Nate](#)
79. [Nate](#)
80. [Rosalyn](#)
81. [Nate](#)
82. [Rosalyn](#)
83. [Nate](#)
84. [Rosalyn](#)
85. [Rosalyn](#)
86. [Nate](#)
87. [Rosalyn](#)
88. [Nate](#)
89. [Rosalyn](#)
90. [Rosalyn](#)
91. [Nate](#)
92. [Rosalyn](#)
93. [Nate](#)
94. [Rosalyn](#)
95. [Nate](#)
96. [Rosalyn](#)
97. [Nate](#)
98. [Rosalyn](#)
99. [Nate](#)
100. [Rosalyn](#)

101. [Nate](#)
102. [Rosalyn](#)
103. [Nate](#)
104. [Rosalyn](#)
105. [Nate](#)
106. [Rosalyn](#)
107. [Rosalyn](#)
108. [Nate](#)
109. [Rosalyn](#)
110. [Nate](#)
111. [Rosalyn](#)
112. [Nate](#)
113. [Rosalyn](#)
114. [Nate](#)
115. [Rosalyn](#)
116. [Nate](#)
117. [Rosalyn](#)
118. [Nate](#)
119. [Rosalyn](#)
120. [Nate](#)
121. [Rosalyn](#)
122. [Rosalyn](#)
123. [Nate](#)
124. [Rosalyn](#)
125. [Nate](#)
126. [Rosalyn](#)
127. [Nate](#)
128. [Rosalyn](#)
129. [Nate](#)
130. [Rosalyn](#)
131. [Nate](#)
132. [Rosalyn](#)
133. [Rosalyn](#)
134. [Nate](#)
135. [Nate](#)
136. [Rosie](#)

137. [Nate](#)

138. [Rosalyn](#)

139. [Nate](#)

140. [Rosalyn](#)

141. [Nate](#)

142. [Rosie](#)

143. [Nathan](#)

144. [Rosie](#)

[Epilog 1 - Nathan Epilog 2](#)

[Maddox Lovelace](#)

[Nate Waller](#)

[Rosie Waller](#)

[İsimsiz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [S.J. Tilly](#) .

Bu kitap zor günlere adanmıştır.
Ve bizi onların içinden geçirip diğerk taraftan çıkaran
insanlara.
Çünkü başka bir tarafı daha var.

İÇERİK UYARISI BÜYÜK SPOILER İÇERİR

Körü körüne gitmek istiyorsanız, ancak belirli **b i r** suçlu hakkında endişeleriniz varsa, lütfen bana sjtillyauthor@gmail.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin (Bu kitapta cinsel istismar veya cinsel saldırı yoktur).

Bu, temelinde travma ve istismar temaları olan çağdaş bir aşk romanıdır. Bu kitap, bir ebeveynin grafik ölümünü (sayfa içinde ve dışında) ve ebeveyn istismarını -sözlü, duygusal ve fiziksel- içermektedir. Ana karakterlerden biri olumsuz kendi kendine konuşma ve intihar düşüncesi yaşamaktadır.

Siz veya tanıdığınız biri intihar düşünceleri yaşıyorsa, lütfen hayatınızın kurtarılmaya değer olduğunu unutmayın ve yardım için 988'i arayın.

Tanıdığınız bir çocuğun istismar veya ihmale maruz kaldığından şüpheleniyorsanız, 1-800-422-4453 numaralı telefonda Childhelp Ulusal Çocuk İstismarı Yardım Hattı'nı arayabilirsiniz

PROLOGUE – ROSIE

(AGE EIGHT)

Arka kapıyı bastırarak kapatırken yüzey avuçlarımla altında sıcaklık.

Tıklıyor. Ve bekliyorum. Ama diğer taraftan bağırarak yok. Nefes veriyorum.

Sonra dönüp kaçıyorum.

Lekeli spor ayakkabılarımla çimlerin üzerinde sessiz. Aşırı büyümüş çimenler kaçışımı susturuyor.

Eminim ot biçmek benim için bir angarya haline gelecek, ama henüz yeterince büyük değilim.

Belki gelecek yıl.

Ama bu gelecek yılın sorunu. Zaten yeterince sorunun var, bu yüzden gelecekteki bir sorunu düşünerek zaman kaybetmenin bir anlamı yok.

Tel örgülere ulaştığımda yavaşlıyorum.

Benzin istasyonundan çaldığım küçük gres yağı kutusu, ben dikkatlice iterek açarken kapının gıcırdamasını engelliyor.

Gömleğimde zaten bir yırtık var, bu yüzden kayarak geçerken kırık tel parçasına takılmamasına dikkat ediyorum.

Kapı kapandığında nefes verirken yanaklarımla şişmesine izin veriyorum, son engel de tamamlanmış oluyor.

Nathan'la genelde buluştuğumdan biraz daha geç ama o bekleyecek.

Hep öyle yapar.

Ayağımın altında bir sopa çıtırdıyor ve orman beni çevreleyene kadar birkaç adım daha atıyorum.

Havayı içime çekiyorum.

Toprak, çimen ve sadece dışarıda elde edebileceğiniz o tazelik.

Yaklaşık 20 metre ilerledikten sonra sağa dönüyorum.

Benim evim sokağın sondan ikinci evi, iki katlı... kötü.

Nathan'ın evi sokağın diğer ucunda. Büyük bir köşe arsa üzerinde ve gerçekten güzel.

İçine hiç girmedim ama arkadan inceledim, keşke otobüs güzergahım önünden geçse de fark edilmeden ön tarafa bakabilsem diye düşündüm. Ama bir gün içini göreceğim.

Arkadaşlığımız artık bir sır olmadığında. Bu düşünceye gülümsüyorum.

Eminim içerisi çiçek gibi kokuyordur.

Eminim annesi iyidir. Muhtemelen atıştırmalıklar koyuyordur.

Hayallerimin içinde kaybolmuşken, Nathan'ın parlak beyaz gömleğini görene kadar buluşma noktasına vardığımı fark etmiyorum.

Oturma kısmını daha düzgün hale getirmek için kabuklarını kazıdığımız kalın kütüğün üzerinde başını eğmiş oturuyor.

Yanındaki şekerleme paketini görünce gülümsememi bastırıyorum.

Kabarık atıştırmalıkları getirmesi bir gelenek haline geldi.

Benim favorim olduğunu öğrendiğinden beri birkaç haftada bir onlarla geliyor.

"Selam." Kütüğün etrafında yaptığımız küçük açıklığa adım a t a r k e n her zaman yaptığım gibi sesimi alçak tutuyorum.

"Hey." Nathan ayakkabısının burnunu toprağa gömüyor, bakışlarını hâlâ aşağıda tutuyor.

Son bir yılda boyu uzadı.

Kendimi kütüğün üzerine çıkardığımda, spor ayakkabılarım yerden birkaç santim yukarıda sallanıyor.

Aramızdaki açık poşete uzanmaya başlıyorum ama Nathan'ın elindeki düzleştirilmiş lokumu fark ederek duraklıyorum.

"İyi misin?" diye sordum. Nathan asla yemek israf etmez. Omuz silkiyor.

Ve karnım dönmeye başladı.

Nathan iki yıldır benim en iyi arkadaşım. Ve ondan daha önce hiç böyle garip bir şey hissetmemiştim.

"Sorun nedir?" Ona doğru kaymaya başladım ama sonra ayağa kalktı.

"Sana bir şey söylemem lazım."

İçimdeki o burkulma acıtmaya başladı.

Hâlâ bana bakmıyor, yüzü yere dönük.

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor ve ağaçlardan süzülen ışığın saçlarına vuruşunu izliyorum.

Kahverenginin tonlarına bakıyorum ve aniden onları ezberleme ihtiyacı hissediyorum.

Sessizlik uzadıkça kütükten kayıyorum. O ayaktaysa ben de ayakta durmak istiyorum.

"Bana ne söylemen gerekiyor?" Fısıldıyorum.

Nathan derin bir nefes alırken omuzları kalkıyor.

Ama hâlâ konuşmuyor.

Sinirlerim yanıyor.

Bu her neyse, iyi olmayacak.

"Lütfen söyle bana," diyorum o kadar sessizce ki beni duyduğundan emin değilim.

Sonra başını kaldırıyor ve sonunda yüzünü görebiliyorum. Üzgün görünüyor. Cenazede hissedilen türden bir üzüntü gibi.

Tanrım, umarım annesi de ölmemiştir.

Ona doğru bir adım attım.

Ama sonra konuşur. "Gidiyoruz."

Ayaklarım durdu.

Başımı salladım. Onu doğru duymamışım. "Ne?"

"Sana söylemek istedim." Nathan'ın kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine çarpıyor. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum."

İçimde bir panik başladı.

Çekilelim mi?

Nathan taşınacak mı?

"Bizim sokağın dışında mı?" Ben soruyorum.

Nathan başını sallarken dudaklarını birbirine

bastırıyor. Artık ormanda buluşamayacağız.

Kalbim daha hızlı atıyor. "Dışarıda... şehir dışında mı?" Nathan tekrar başını sallıyor.

Dizlerim titriyor.

Şehir dışında olması onu otobüste bile göremeyeceğim anlamına geliyor.

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Hâlâ Wisconsin'de mi olacaksın?"

Belki hâlâ eyaletteyse onu futbol maçlarında falan görebilirim. Yakında liseye başlayacak. Ve lisede oynayacağını biliyorum.

Ama sonra Nathan durumu daha da kötüleştiriyor.

"Ohio'ya gidiyoruz." Bacaklarımın arkası kütüğe çarpıyor.

Ondan uzaklaştığımı fark etmemiştim bile.

Ohio'da.

Ohio'nun Wisconsin'den ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum. Ama uzak olduğunu biliyorum. Eğer giderse onu bir daha asla göremeyeceğim kadar uzak.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor. "Ne zaman?" Boğuluyorum.

Belki... belki yeterince zamanım olursa, annesini beni de onlarla birlikte getirmeye ikna edebilirim.

Eğer onunla tanışabilirsem, beni tanımasına izin verirsem, benden hoşlanabilir.

Ve sonra annesi gelmemi isteyecek. Kısa bir süreliğine olsa bile.

"Yarın."

Nathan'ın cevabı kalbimi delip geçiyor.

Yarın.

İçimdeki panik bir cehenneme dönüşüyor.

Annesine kendimi sevdirecek zaman yok.
Hiç zaman yok.
Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.
"Lütfen beni bırakma." Ellerimi göğsümün önünde kavuşturup kalması için yalvarıyorum.
Nathan'ın ifadesi buruşur. "Özür dilerim. Gitmek istemiyorum."
Ciğerlerim dolmak için mücadele ediyor.
Bu... bu başıma gelebilecek en kötü şey. "Gidemezsin," diye boğuluyorum. "Babam-"
Sözlerim kesildi, sesim beni hayal kırıklığına uğrattı. Her seferinde olduğu gibi.
Nathan bana doğru adım attı. "Peki ya baban?"
Başımı sallıyorum, gözlerimi kısıtıp kapatıyorum.
Bunu söylememeliydim.
Ağzımı gerçekten açtığım zaman... bir şey söylemeye cesaret ettiğim zaman... Nathan giderken.
Nathan beni terk ediyor. Tek arkadaşım.
O cenaze hüznü üzerime çöküyor. Ve her yerimi sıcak hissettiriyor.
"Nathan!" Annesinin sesi ormanın içinden süzülüyor ve o yöne doğru göz kırpiyorum.
Ailesiyle yemek yeme vakti geldi. Gitmeden önceki gece.
Ellerimi gömleğime bastırıyorum, kalbimin üzerine.
İçeride tutmak için zorluyorum.
Buraya geç geldim ve şimdi o gitmek zorunda. Sonsuza kadar.
"Rosie." Nathan tam önümde duracak şekilde adım attı. Çok yakın.
Ve ulaşamaz olmaya çok yakın.
Elini omzuma koydu. "Baban... baban seni incitti mi?"
Neden şimdi?
İçimden kendime bağıríyorum.

Bu neden şimdi olmak zorunda?
Neden şimdi, hayatımdan çıkmasına bu kadar az kalmışken, neden Nathan bu soruyu şimdi sormak zorunda?
Gözlerimden daha fazla yaş akıyor.
Neden şimdiye kadar kimse bana bunu sormadı?
Başımı sallıyorum.
Ona söylemenin bir anlamı yok.
Annesi yine bağılıyor.
Nathan omzunun üzerinden bana bakıyor. "Rosie, seni incitti mi?"
Başımı sallıyorum, bu sefer daha yavaş ve elimdeki en iyi gerçeğe cevap veriyorum. "Öyle değil."
Ses tonumdaki yenilgiyi duyabiliyorum.
"Bu ne anlama geliyor?" Omzumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.
Ama sonra annesi yine bağılıyor. Gitmek zorunda.
Nathan gitmek zorunda. Bunu ikimiz de biliyoruz.
Nathan dişlerini sıkıyor.
Ben hala ağlıyorum.
Ağlamadan duramıyorum.
Ama onlar artık sessiz gözyaşları. Kontrol edemediğin türden.
Zar zor hissedebileceğin türden.
Gelip gelen ve durmayanlar. "Gitmek zorundasın."
Kelimelerim cızırtılı çıkıyor.
"İstemiyorum. " Nathan'ın ses tonu o kadar samimi ki her şeyi daha da kötüleştiriyor.
Omuz silkmeye çalışıyorum. Çünkü istemeyebilir. Ama isteyecek.
Herkes gidiyor.
Nathan geri adım atıyor, eli omzumdan kurtuluyor.
Avucunun olduğu yer soğuk geliyor.
"Üzgünüm, Rosie."
Annesi bu sefer daha keskin bir şekilde onun adını

haykırıyor.

Nathan'ın ağız bükölüyor, ela gözleri kelimelerle doluyor ama hiçbirini söylemiyor.

Dönüyor. Ve uzaklaşıyor.

Ve ben orada durdum. Beni terk edişini izledim.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, gözleri son bir kez benimkilerle buluşuyor, sonra ağaçların arasında kayboluyor.

Gözden kaybolduğunda kütüğe yaslanıyorum ve kırım yere değene kadar kendimi alçaltıyorum.

Nemli toprak kotuma işliyor. Ama umurumda değil. Çünkü tüm dünyadaki en sevdiğim insan taşınıyor. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Nathan Waller'ı bir daha asla göremeyeceğim.

NATHAN

(AGE 12)

Öyle değil.

Ne demek istedi?

Bunu nasıl bu kadar normal söyleyebildi? Sanki onu herhangi bir şekilde incitmek normalmiş gibi.

Akşam yemeğinde kendimi yemeye zorladığım pizza midemde çalkalanıyor.

Annem ormanda oynamayı sevdiğimi biliyor ama tüm zamanımı bir kızla geçirdiğimi bilmiyor. Çıldırır mı bilmiyorum ama şimdi ona söylemenin bir anlamı yok.

Yemeğe gelmem bu kadar uzun sürdüğü için kızmıştı ama sonra bana sarıldı. Sanırım taşındığım için üzgün olduğumu anlamıştı.

Yatak odamın penceresinden evimin arkasındaki ormana bakıyorum.

Rosie'ye o ormanda rastlayalı neredeyse iki yıl oldu.

Ben sıkılmış bir şekilde etrafta dolaşırken o yere oturmuş, kırık sopalardan küçük bir ev inşa ediyordu. Etkilendim ve kendim de bir tane yapmayı denemek istedim, bu yüzden onunla oturup oturamayacağımı sordum ve hepsi bu kadar. Neredeyse

O zamandan beri her gün, kışın bile ormanda buluşuruz.

Okuldaki arkadaşlarımın hiçbiri onu tanımıyor. O daha genç, bu yüzden onu tanımazlar.

Ormana kaşlarımı çatıyorum.

Sanki kimse Rosie'yi bilmiyor. Kimsenin onun adını söylediğini duymadım. O da başka kimseden bahsetmiyor. Ve bu benim aptal kalbimi acıtıyor.

Çünkü Rosie harika biri. Komik, zeki ve konuşması kolay biri.

O benim en iyi arkadaşım.

Ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Ayağa kalkıyorum.

Hayır.

Öylece pes edemem.

Rosie'yi bir daha asla
göremem. En azından veda
etmeliyim. Ben hiç veda
etmedim.

Odamda yığılı kutuların etrafından dolaşarak aceleyle koridora çıkıyorum.

Ayaklarım merdivenlerden aşağı uçuyor ve beni ön kapıya doğru döndürmesi için alttaki tırabzanı kavriyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Babam bağılıyor.

"Sadece sokağın aşağısına doğru koşmalıyım."

Ayakkabılarımı giydim. "Hemen döneceğim."

Babam bana yapma demeden önce ön kapıyı açıp dışarı koşuyorum.

Ne yaptığımın farkına varmadan kaldırıma çıktım.

Ormana gitmeliyim. Tanıştığımız tek yer orası.

Ama güneş batıyor ve onun hâlâ orada olmasına imkân yok.

Babasının onu çağırdığını hiç duymadım ama bir ara akşam yemeği için içeri girmesi gerekiyor.

Babası.

Ellerim yanımda yumruk oldu.

Onunla hiç tanışmadım ve onun hakkında konuşmuyor, bu yüzden neye benzediğini bile bilmiyorum.

Rosie de annesi hakkında konuşmaz. Sadece Rosie'yle tanışmadan bir yıl önce öldüğünü biliyorum.

Annemin cenazeye gittiğini hatırlıyorum. Mahalleden insanların taziyelerini göstermeleri gerektiğini söylemişti. Ama beni ya da kardeşimi zorla götürmedi.

O zaman çok sevinmiştim. Cenazelerden nefret ederim. Özellikle de tanımadığım insanlar için.

Etrafınızdaki insanlar ağlarken orada oturup ölen kişi hakkında kesin bir şey hissetmemek çok garip.

Gitmek zorunda olmadığım için mutluydum. Ama şimdi keşke gitseydim diyorum.

O zaman onu tanımasaydım bile Rosie'nin yanında olabilirdim.

Bugün onun yanındaymışsın gibi mi?

Rosie'nin son görüntüsü hafızama kazındı.

Açık mavi gözleri üzerimde, beni izliyor. Gözyaşlarının sürekli parıltısıyla rengi daha da parlak görünüyordu.

Ona sarılmak istedim.

Koyu kıvılc saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak istedim. Yüzündeki o ifadeyi silmek istedim.

Kırık bir kalbin bakışı. Oraya

benim koyduğum.

Koşmaya başladım.

Ona sarılacağım.

Ona veda edeceğim, ona sarılacağım ve onu asla unutmayacağımı söyleyeceğim.

Kaldırımdan Rosie'nin evinin önüne uzanan yürüyüş yoluna ulaştığımda yavaşlıyorum.

Hangi evin onun olduğunu biliyorum çünkü otobüsten inip oraya yürüdüğünü gördüm ama hiç içeri girmedim.

Ayakkabılarımın altındaki beton çatlamış ve çimenlerde karahindibalar bitmiş.

Evin önü normal. Sade. Boyası yer yer soyulmuş.

Ama evinin neye benzediği umurumda değil.
Bir basamak ön kapıya çıkıyor, ben de kapıya çıkıp zili
çalıyorum.
Eve bu kadar yakınken, içeride çalan televizyonu
duyabiliyorum. O kadar gürültülü ki zili duyarlar mı
bilmiyorum.
Zile tekrar basıyorum.
Bir saniye sonra kapı açılır.
Hareket o kadar ani oldu ki basamaktan düştüm.
"Ne istiyorsun?" diye çıkışıyor kapı aralığını dolduran
adam.
Yüksek bir yerde duruyor, benimle arasında iki adım var,
bu yüzden bu açıdan daha büyük göründüğünü biliyorum.
Ama buradan, kocaman görünüyor.
Ve kızgın.
Yüz hatlarında Rosie'den eser yok.
Kız gibi, yumuşak, güzel gözlü ve gür saçlı.
Bu adam kare çenelidir, gözleri kısıktır ve yağlı bir tarağı
vardır.
Ve Rosie'yi istemenin kötü bir fikir olacağını biliyorum.
Seni incitti mi? Öyle
değil.
Ağzımı kocaman bir gülümsemeye zorluyorum.
"Merhaba. Bağış topluyorum-"
Yalanı bitirmeme bile gerek
kalmadı. Kapı yüzüme çarptı.
Rosie'nin o adamla aynı evde sıkışıp kaldığını
düşündükçe tedirginliğim artıyor.
Geri çekilerek ikinci kattaki pencerelere bakıyorum ama
perdelerin arkasında herhangi bir hareket göremiyorum.
Rosie'den iz yok.

Orman o kadar boş ve karanlık ki, bu yolu daha önce yüzlerce kez yürümemiş olsaydım bir el fenerine ihtiyacım olurdu.

Ama yerimize ulaştığımda, boş olduğunu söylemek kolay. Göğsümden bir ses Rosie'nin evine geri dönmem için yalvarıyor, kapıyı onun açacağını umuyorum.

Ama ben bunu yapmıyorum.

Daha önce kütüğün üzerinde duran şekerleme torbasını kaldırıyorum.

Rosie kapıyı yuvarlayarak kapattı ama almadı.

El yazısıyla yazdığım mektubu çantanın altına koyuyorum, sonra tekrar yerine bırakıyorum.

Umarım yarın bunun için geri gelir.

ROSIE

Dalı yolumdan itiyorum, tökezleyen adımlarım beni her zamanki yolumdan saptırıyor.

Derin, hıçkırıklı hıçkırıklar düz yürümeyi zorlaştırıyor.

Bugün buraya gelmeyi planlıyordum.

Nathan'ı bir kez daha görmeyi planlıyorum.

Onun da buraya gelmesini umuyorum.

Ama öğle yemeği için yaptığım peynirli sandviçi yedikten sonra ön pencereden dışarı baktığımda onu gördüm.

Nakliye kamyonu.

Gidiyorum.

Neredeyse kusacaktım.

Seslerimi bastırmak için ellerimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

Onu görmeyi planlıyordum.

Ama dün gece uyuyana kadar ağladım. Sonra da geç saate kadar uyudum.

Çok geç.

Çünkü Nathan gitti.

Ayağım bir köke takılıyor ve öne doğru düşüyorum, avuçlarım toprak ve çam iğneleriyle buluşuyor.

Yüzümü buruşturarak tekrar ayağa kalktım ve ellerimi pantolonuma sürdüm.

"Aptal," diye tıslıyorum kendime.

Ellerimin tersiyle gözlerimdeki yaşları siliyorum.

Beyaz bir leke dikkatimi çekiyor ve küçük bir an için onun Nathan olduğunu düşünüyorum.

Bu o değil.

Bu lokum torbası. Daha fazla gözyaşı dökülür.

Dün gece almak istedim. Genelde bende kalmasına izin verir. Ama doğru gelmedi. Homurdanan midem beni eve geri gönderdiğinde bile.

Eve geldikten sonra yatak odamda ramen yedim, sonra da duş aldım. Ve yemin ederim banyodayken kapı zilini duydum, ama dışarı çıktığımda her şey aynıydı.

Ellerim kütüğün üzerine çıkmak için çok ağrıyor, bu yüzden yere oturmayı planlayarak çantayı alıyorum.

Ama bir kağıt parçası kütükten kayar ve havada süzülür. Yakaladım.

Ellerim titreyerek kâğıdı açtım ve kütüğün üzerinde düzleştirdim.

SEVGİLİ ROSIE,

SANA SÖYLEMEK İÇİN BU KADAR BEKLEDİĞİM İÇİN ÖZÜR DILERİM.

Kötü OLACAĞINI biliyordum VE SENİ ÜZMEK İSTEMEDİM. AMA şimdi
ikimiz DE ÜZGÜNÜZ VE ben SANA VEDA EDEMEDİM.

SENİ BIRAKMAK

İSTEMİYORUM. EĞER BABAN

EĞER KENDİNİZİ GÜVENDE HİSSETMEZSENİZ, BİRİNİ ARAYIN.
TELEFON NUMARAMIZIN NE OLACAĞINI HENÜZ bilmiyorum AMA
BELKİ BANA YAZABİLİRSİNİZ?
Yeni ADRESİMİZ: 323
KENDEL YOLU
CLEVELAND, OH 44111
ARKADAŞINIZ,
NATHAN

Merdivenlerin başında çömelmiş, babamın gitmesini bekliyorum.

Evden pek çıkmaz, sadece yemek ve bira almaya gider.

Geçen hafta bir kez gitti ama Nathan'ın taşınmasının ertesi günüydü ve Ohio'ya ulaşmalarının ne kadar süreceğini bilmiyordum. Bu yüzden beklemeye karar verdim.

Ama o gideli iki hafta oldu ve sanırım bu süre Nathan'ın yeni evine alışması için yeterli.

Ön kapı çarpıyor ve merdivenlerden aşağı koşturmadan önce bir avuç uzun saniye bekliyorum.

Motorun çalışma sesi bir sonraki adımı işaret ediyor ve oturma odasının perdelerinin kenarından bir parmağımı geçirip dışarı bakıyorum.

Babamın kamyoneti garaj yolunda geri geri gidiyor.

O yabancı güven duygusu, onun yokluğunda evi doldurur.

Kendinizi güvende hissetmiyorsanız, birini arayın.

Bu cümleyi birçok kez tekrar okudum.

Kimi arayayım?

Kamyoneti gözden kayboluyor ve ben dönüp mutfağın duvarındaki saate bakıyorum.

İki dakika geçtikten sonra kapıyı açıyorum.

Eğer babam beni bunu yaparken yakalarsa... Ne olacağını bilmiyorum.

Mektubun kendisi yeterince kötü, ama annemin zarflarını ve pullarını, öldüğünden beri komodininin üzerinde durdukları halde kullanmak? Onlara dokunduğum için beni gerçekten öldürebilir.

Ama Nathan'la iletişimde kalmak risk almaya değer.

Nabzım çılgınca atarken, bahçeyi ve kaldırımını geçerek posta kutumuza koşuyorum.

Kapağı açıp zarfı içeri sokuyorum, ardından kutunun kenarındaki küçük metal bayrağı kaldırıyorum.

Babam döndüğünde hava tamamen kararmış olacak ve tek yapabileceğim giden bir posta olduğunu fark etmemesini ummak.

Nefesimi tutarak posta kutusunu kapatıyorum ve Nathan'ın bunu alıp cevap yazmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

*3eax NacLa>,
5'm so'; coα. 5 nere exe as et ;ov ^ow ;ov fel9
aSo't mori>g.
Rnb 5'm so'; fo' c'ying so mv ³. Söylemeyeceğim.
5 nis³ 5 novlt ^are as et ;ov fo' a ^vg Se(α e ;ov
le .
R ^vg novlt Se xcall; ni e.
5 ^ope ;ov' new ^ovse is ni e.
5f ;ov se t me ;ov' new pLo>e nv ex, 5 ca call ;ov.
şvc do 'c call me. P; dab no 'c li e cLa9.*

5 mis' ;ov.
Yovx Ses9 f'ie>d,
Rosie

Posta kutusuna uzanırken parmaklarım titriyor.

Nathan'a mektubumu postaladığımdan beri her gün kontrol ediyorum, cevapsız geçen her gün daha da yenik düşüyorum.

Ama bu sefer bir zarf diğerlerinden ayrılıyor. Ona gönderdiğimle aynı boyutta.

Öyle olmalı.

Dikdörtgeni posta yığınının içinden sürüklüyorum. Baş aşağı duruyor.

Her iki tarafından tutarak, üst tarafı yukarı gelene kadar parmaklarımın arasında döndürüyorum.

Ama bana hitap etmiyor. Benim tarafımdan gönderilmiş.

TESLİM EDİLEMEZ

Zarfın ön yüzüne damgalanmış koyu kırmızı harflere göz kırpiyorum.

Teslim edilemedi.

Hayır.

İçimde bir şeyler kırılıyor.

Lütfen hayır.

Posta kutusunu kapattım, diğer postaları orada bıraktım ve koşarak evime döndüm.

Olamaz.

Ön kapıdan aceleyle geçip merdivenleri çıktım.

Babam bana bir şeyler bağılıyor ama sandalyesinden kalkmıyor.

Odama vardığımda nefes nefese kalmıştım ama yine de kapıma yaslanmadan önce sessizce kapatmayı başarmıştım. Gözlerim zarfın üzerine atladı.

NacLa> Walle
222 Kenbel Wa;
Clerelanb, OJ CCIII

Yazarken birçok kez kontrol ettim ama karıştırmış olmalıyım.

Kulağımı kapıya dayıyorum, babamın yukarı çıkıp evin içinde koştuğum için bana bağırmaya karar vermediğinden emin olmak istiyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Yatağıma doğru ilerleyip dizlerimin üzerine çöküyorum ve defteri yatağımla bazamın arasından çıkarıyorum.

Yatağın üzerine koyup defteri açıyorum ve Nathan'ın mektubunu çıkarıp az önce posta kutusundan çıkardığım zarfın yanına koyuyorum.

Kelime kelime, doğru kopyalayıp kopyalamadığımı kontrol ediyorum. Tekrar kontrol ediyorum.

Ve tekrar.

Sürekli kontrol ediyorum ve her seferinde kalbim daha da derine batıyor.

Çünkü doğru kopyaladım.

Doğru kopyaladım ama yanlış.

Bu teslim edilemedi demek. Nathan'ın gerçek adresi bende yok demek.

Onunla iletişim kurmamın hiçbir yolu yok.

Nefes almakta zorlanarak defterimden bir sayfa daha koparıyor, küçük masama taşıyor ve kalemimi elime alıyorum.

Elim o kadar kötü titriyor ki yazdığım kelimeleri okumakta zorlanıyorum.

ROSIE

(AGE 19)

"Ve şimdi bu gecenin hayranlarının favorisi, geniş alıcı Nate Waller ile birlikteyiz."

Bakışlarımı karşı duvardaki televizyona kaldırıyorum.

Ses yüksek değil ama gecenin bu saatinde hastane bekleme odası sessizdir.

Ellerimi kalçalarımın altına sokuyorum ve eskiden çocuk olarak tanıdığım bir adamın kadraja girmesini izliyorum.

Saçları artık daha koyu.

Terden daha da koyulaşmış. Saçları kafasına doğru keçeleşmiş ama yine de inanılmaz yakışıklı görünüyor.

"Sadece oyun kurucum atarsa yakalayabilirim." Nathan muhabire sırtıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Bir gülümsemenin ağzımı çekiştirmeye çalıştığını hissediyorum ama tam olarak oluşmuyor.

Hayatlarımız ne kadar farklı oldu. Birbirimizden ne kadar uzaklaştık.

Derin nefes alıyorum ve havadaki antiseptik tonu görmezden **g e l m e y e** çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıp Nathan'ın bu akşamki maç hakkında konuşurkenki sesini dinliyorum.

Yıllar önce taşındığından beri bunu ilk kez duymuyorum.
İlk duyduğumda ağlamıştım.

Kötü bir gün geçirmiştım -kelimenin tam anlamıyla kötü-
bu yüzden zaten üzgün bir ruh halindeydim.

Bir benzin istasyonundaydım, elimdeki çikolatayı
tezgâha koyuyordum ve kasada çalışan adamın enerji
shotlarının sergilendiği ekranın arkasında küçük bir
televizyon vardı.

Televizyona dikkatimi vermiyordum. Ne olduğu
umurumda değildi, sesin üzerimden akıp gitmesine izin
veriyordum. Ama sonra televizyondaki adam Nathan'ın
adını söyledi. Neşeli. Rahat. Tıpkı şu an televizyondaki
adam gibi.

Ama o gün benzin istasyonunda dururken sesi
duyduğumda donup kaldım.

Bilmiyordum.

Nathan'ın profesyonel lige çıktığını fark etmemiştim.

Hiçbir fikrim yoktu.

Ben de televizyona baktım. Ve onu en son gördüğümde
on yıl sonra kameranın karşısına geçmesini izledim ve onu
zar zor tanıdım.

Sonra konuşmaya başladı ve sesi de farklıydı.

Ve hepsi çok fazlaydı.

Şekerlerimi tezgâha bıraktım ve koşarak kapıdan
çıktım. Daha arabama binmeden ağlıyordum.

Kendim için ağlıyorum.

Ekrandaki adamı tanımadığım için ağlıyordum.

Ve hatta Nathan için birkaç damla mutluluk gözyaşı
döktü. Çünkü hayallerine ulaşmıştı.

Bir hemşire boğazını temizliyor ve ben gözlerimi
açıyorum.

O açılıyor ve sonraki adımlar ve
eller Ben Babamın cesedini alma zamanı
geldiğinde ihtiyacım olacak evraklar.

Ona teşekkür ediyorum ve sonra yavaşça hastanenin
içinden geçerek ön kapıya doğru ilerliyorum.

ambulansı takip ediyor.

Ve eve dönerken, hayatımı tüketen iki adamı düşünüyorum.

İşkencecim ve kurtarıcım.

Sadece biri rolünü biliyor.

Eve kısa bir yolculuktan sonra varıyorum ve gözlerimi babamın en sevdiği sandalyeden ayırmadan oturma odasının önünden geçip üst kattaki odama çıkıyorum.

Evde başka kimse olmamasına rağmen kapıyı arkamdan kapattım ve masama doğru yürüdüm.

Bir çocuk için boyutlandırılmış. Biraz sallanıyor. Ama ormana bakan pencerenin altına tam oturuyor.

Sandalyemde oturuyorum.

Babam bu gece öldü.

Bu da özgür olduğum anlamına geliyor.

Ama benim de Nathan'dan kurtulmaya ihtiyacım var.

Üst çekmeceye uzanarak bir defter çıkardım ve bir kâğıt yırttım.

Elim biraz titriyor ve kalemime uzanmadan önce şekerleme çantama uzanıyorum.

Benim için küçükler, büyüklerden daha kolay tadına varıyorum.

Ama yine de ağzıma sadece bir tane koyuyorum.

Boş sayfaya bakarken dilimde çözülmesine izin veriyorum.

Şekerleme bittiğinde kalemimi kapıyorum ve gecenin ikinci mektubunu yazmaya başlıyorum.

3ea× NaCLa>,

5c's ci e co let ;ov go...

Mektubu imzaladıktan sonra kağıdı üçe katlıyorum ama zarfa koymuyorum.

Ayağa kalkıp dolabıma gidiyorum ve orada çömeliyorum. Doğru ayakkabı kutusunu bulduğumda açıyorum.

Tıpkı bunun gibi katlanmış kağıtlar kutuyu dolduruyor.
Sadece ilki bir zarfın içinde.

Ona yazdığım ilk mektup. Geri dönen mektup.

Elimdeki mektubu göğsüme bastırıyorum ve nefes alıyorum.

Şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana ne yapacağımı söyleyecek kimse kalmadı. Umursayacak kimse yok.

Mektubu dudaklarıma götürüyorum ve kağıdın üzerine yumuşak bir öpücük kondu ruyorum. . Sonra da mektubu sıranın sonundaki kutuya atıyorum.

Nathan'a yazdığım düzinelerce mektubun sonuncusu.
Yazdığım ama hiç postalamadığım mektuplar.

BİR
ROSALYN
(OTUZ ÜÇ YAŞINDA)

Tıslayarak elimi cızırdayan pastırmadan çektim. "Sik beni."
İş arkadaşım kıs kıs gülüyor. "İyi misin patron?"
Elimi sıkıyorum ve Presley'e gülümsüyorum. "Tamamen iyi."

Sırıttıyor. "Programın ilerisindeyiz, bu yüzden muhtemelen biraz rahatlayabilirsin."

Müşterimin mutfağındaki fırının üzerindeki saate bakıyorum. Yirmi dakika ilerideyiz. Yani bir karışıklığa izin verecek kadar fazladan zamanımız var.

Batıracağımızdan değil.

Presley yaklaşık altı aydır benim için çalışıyor ve keşke onu daha önce bulsaydım.

Geçtiğimiz on yıl boyunca Rosalyn's Restaurant'ın tek şefiydim.

İsmim yanlış bir isim - bir restoran değil, bir catering işletmem var. Ve kendi mutfağım yerine müşterilerimin mutfağında yemek pişirmek, tuğla ve harçlı bir yere hiç bu kadar yakın olamayacağım.

Ama sorun değil. Hayatta kalmaya yetecek kadar kazanıyorum. Ve Presley'e ödeme yapmak için - umarım kalmasına yetecek kadar.

Etrafıma bakıyorum ve omuzlarımin gevşemesine izin veriyorum.

Tatlılar bitti. Apatifler başladı. Ve ana yemekler için ihtiyacımız olan tüm malzemeler hazır. "Siz ikiniz iyi misiniz? Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Hannah, bizim Bu güzel malikanenin müşterisi ve sahibi mutfağa giriyor.

Onunla yüzleşirken yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalışıyorum ve kendimi yaktığım için ettiğim küfrü duymamasını umuyorum. "İyi görünüyoruz, teşekkürler."

Hannah mutfak adasını ve tezgâhları kaplayan yemek karmaşasına bakarken gülümsüyor. "Bunların hepsini bir arada tutman çok etkileyici."

Kendi gülümsemem şimdi biraz daha normal geliyor. "Bazen ben de merak ediyorum."

"Aklına bir şey gelirse bana haber ver. Şimdi gidip duş alacağım." Gözleri az önce baktığım saate kaydı. "Kahretsin, düşündüğümde daha gerideyim." Geri çekilmeye başladı. "Saçımı yapmak için birazdan biri gelecek. Ben aşağı inmeden gelirlerse içeri alıp oturma odasına gönderir misin?" Hannah yardım istemekten nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturarak ellerini birbirine bastırıyor. "Kocam birazdan evde olur ama kimin daha önce geleceğini bilmiyorum."

Başımı salladım. "Sorun değil," diyorum ona, ciddi bir şekilde. Eğer bu kadın benden daha önce ne tür işler istendiğini bilseydi, gözünü bile kırpmazdı.

"Sen en iyisisin, Rosalyn!" Sırıttıyor ve aceleyle mutfaktan çıkıyor.

Hannah ortadan kaybolduktan sonra Presley, "Gerçekten çok hoş biri," diyor.

"Şimdiye kadar öyleydi."

Presley homurdanıyor. "Çok kötümstersin."

Omuz silkiyorum. Haksız değil. Yanılmamak için çok fazla boktan insanla uğraştım.

Çalışanım yanıma yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor.

"Kocasının profesyonel bir futbol oyuncusu olduğunu duydum."

"Evet, ben de duydum. Ama henüz onunla tanışmadım."

Bu iş bir son dakika rezervasyonuydu. Görünüşe göre, önceki yemek şirketleri birkaç gün önce iflas etmiş, bu yüzden daha önce birlikte çalıştığım Meghan's Moments'tan etkinlik planlayıcıları aradı ve yerine geçip geçemeyeceğimi sordu. Ben de yapabileceğim için müşterilerin kim olduğunu sormadan önce evet dedim.

Meghan kocasının emekli bir futbolcu olduğunu söyler söylemez içim burkulmaya başladı.

Bu aptalcaydı çünkü Nathan Minnesota için oynamıyor, bu yüzden onun müşteri olabileceğini düşünmem için hiçbir neden yoktu.

Ama yirmi beş yıl geçse de geçmese de, Nathan'ın düğün davetini karşılayabilmemin imkanı yok.

Bu çok ezici olurdu.

Bu çok saçma çünkü bizim böyle bir geçmişimiz yok. Biz sadece çocuktuk. Ve sadece arkadaşlık. Ve o zamandan beri... Artık onu tanıyor gibi değilim.

Nathan Waller'ı en son ne zaman düşündüğümü bile hatırlamıyorum.

Tamam, bu doğru değil. İki gece önce onu düşündüm.

Yalnızdım.

Ve azgın.

Ve onun aptalca yakışıklı yüzünü marketteki kasada bir dergide görmüştüm.

Ve beni dava et. Çok seksi. Yani... Onu düşündüm.

"Ve..." Presley yaklaşıyor. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Onun sorusu bana farklı bir atletten bahsettiğimizi hatırlattı.

"Maddox Lovelace," diyorum ona - benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir isim.

Ağzı düşüyor. "Burası Mad Dog Maddox'un evi mi?"

"Mad Dog?" Bu aptalca lakap karşısında burnumu kıvırıyorum.

Onu araştırmadım. Tek bilmem gereken soyadının Waller olmadığıydı.

"Geçen yıl falan evlendi sanıyordum." Presley başını öne eğer. "Bunun bir tür evlilik olduğunu söylediğini unutmuşum.

gecikmiş düğün resepsiyonu."

"Bunları nereden biliyorsun?" Klişeleştirmekten nefret ediyorum ama Presley, Fransız örgülü saçları ve tam kol dövmeleleriyle bana bir futbol taraftarı gibi gelmiyor.

Gözlerini deviriyor. "Çünkü o çok seksi bir profesyonel atlet ve ben ölmedim."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"İzlemiyorsun sanırım?" diye soruyor. "Hiç vaktim olmadı." Ona doğruyu söyledim. Baştan çıkarıldığım zamanlar oldu.

Eski arkadaşımı aramak, maçlarının ne zaman olduğunu öğrenmek istediğim zamanlar... Ama her zaman kendimi durdurdum. Odaklanmak zorundaydım.

Üçüncü işime destek olmak için iki işte çalışmak zorunda kaldım.

Diğer iki işi bıraktıktan sonra her boş vaktimi yemek pişirerek ve fırıncılık yaparak geçirmek zorunda kaldım.

Bu şirkete her şeyimi vermek zorundaydım. Çünkü bu işi başarmak zorundaydım.

Çünkü hayatımı başkası için çalışarak geçirmek istemiyordum. Ve başka bir adam için çalışarak bir saniye daha geçiremezdim. Hayatımı yeterince kontrol etmişlerdi.

Presley iç çeker. "Kendine bir hayat kurmalısın patron. Ve bana güven." Eliyle kendini yelpazeliyor. "Bu adamı gördükten sonra takıntımı anlayacaksın." Gözleri genişliyor. "Sence takım arkadaşları burada mıdır? Ya da kardeşi?"

Presley çok heyecanlı görünüyor ama kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kapı zili çaldı, beni cevap vermekten kurtardı.

Adadan bir adım geri çekiliyorum. "Sen köfteleri yapmaya başlamak istiyorsan ben gidip kuaförü içeri alayım."

"Saç insanı." Presley homurdanır, sonra ellerini yıkamak için lavaboya gider.

Büyük evin içinde yürürken, üzerime pastırma sıçramamış olmasını umarak kendime b a k ı y o r u m .

Etkinlik için tamamen siyah giyineceğiz, ancak hazırlık için her zamanki rahat kot pantolonumu ve büyük lekelerden arınmış gibi görünen kanvas önlüğümün altına orman yeşili bir tişört giydim.

Kapı zili tekrar çaldı.

Kaba.

Hannah'nın bu kişinin sürekli çalan sesini duymasını istemediğim için son birkaç metreyi aceleyle geçiyorum.

Parmaklarımı kapının koluna doluyorum ve kişi zile tekrar basmadan önce kapıyı çekip açıyorum.

Ve sonra her şey durur.

Çünkü karşımda duran, tahmin ettiğimden daha uzun boylu ve dokunabileceğim kadar yakın, sahip olduğum tek en iyi arkadaşım.

Bu benim Nathan'ım.

O burada.

Gerçekten

burada.

Önümde duruyordu.

Oksijen ulaşamayacağım bir yerde dans ediyor ve ben gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken görüşümde lekeler oluşmaya başlıyor.

Nathan burada.

Benimle aynı evde.

Bu güzel bir an olmalı.

Kucaklaştığımız ve ağladığımız bir an.

Birbirimizi ne kadar özlediğimizi söylediğimiz

zaman. Ama ben bunu yapamam.

Onunla değil.

Her şeyden sonra olmaz.

Panik içimde kabarıyor.

O gittiğinden beri her şey yolundaymış gibi davranamam.

Ve ona gerçeği söyleyemem. Yükümü onun omuzlarına yükleyemem.

Ve... Lanet olsun, nefes alamıyorum.

Söyleyebilseydim bile, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Merhaba." Nathan sırtıyor. "Ben Nate, damadın en iyi arkadaşım."

Sırtışı mükemmel. Mutlu.

Nathan elini uzattı.
Elini uzatıyor çünkü az önce kendini tanıttı. Benim için.
Sanki yabancıymışız
gibi. Çünkü öyleyiz.
Elimi uzatıp onunkine koyduğumda parmaklarım buz gibi
oluyor.
Avuç içi sıcak ve benimkinden çok daha büyük. Ve ben bu
hissin içinde erimek istiyorum.
Bana sarılmasını istiyorum.
Onu ne kadar özlediğimi söylemek
istiyorum. Ama söylemeyeceğim.
Çünkü beni hatırlamıyor. Ve o artık
benim Nathan'ım değil.

İKİ NATE

Lanet olsun, bu kadın tam bir afet.

Eli elimde titriyor ve uzanıp diğer elimi onunkinin arkasına koymamak için kendimi zor tutuyorum.

Bunu daha önce de görmüştüm, yıldız çarpmış gibi davranmayı. Ve bunu görmezden gelmeyi öğrendim, çünkü bununla ilgilenmeyince kimse utanmıyor.

Geniş mavi gözlerini bana kırpıştırdığında, gözyaşlarının parıltısını görmemiş gibi davranıyorum.

O bir süper hayran olmalı.

Bırakmadan önce elini bir kez daha sıktım.

Saçları kızılın koyu bir tonunda, yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve elimi saçlarına dolamak istiyorum.

Boğazımı temizliyorum.

Ben 37 yaşında bir adamım. Sürüngen değil.

Arkadaşımın kapısının önünde durup ereksiyon olmayacağım.

Maddox'un kapısı.

Eğer önümdeki kadın Hannah'nın arkadaşlarından biriye, onu becermeye kalkarsam Maddox beni öldürür.

Kadın geri adım atarak kapıyı daha geniş açıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama ben sessiz davetini kabul edip onu içeri kadar takip ediyorum.

Kapıyı kapatmak için arkamdan hareket ettiğinde, o fark etmeden vücuduna bakmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Bakışım dik dik bakmaya dönüştü.

Yumruğumu ağzıma götürmemek için kendimi zor tutuyorum, bir iniltiyi bastırmak için parmak eklemimi ısırarak istiyorum, çünkü Tanrı şahidim olsun, o lanet kıcı elime geçirmek için yapabileceğim şeyler yüzünden cehenneme gideceğim.

Yanağımın içini ısırarak.

Popo işleriyle ilgilenen bir kadın mı?

Böyle bir vücutla öyle olmalı.

Kıcı kalın. Ve avuçlanabilir. Ve bahse girerim vurursam sallanacaktır.

Bu kadın döner etrafta, ve önce I olabilir

Başka bir şey fark edersem, önlüğü fark ederim.

Sırıtişim büyüyor.

"Yemek mi yapıyorsun?" Heyecanımı zorlukla gizleyerek soruyorum.

Yemek şirketiyle birlikteyse Hannah'nın arkadaşı değil demektir. Ve adil bir oyun.

Kadın başını sallıyor ve ne giydiğini unutmuş gibi kendine bakıyor.

Önlüğü beline sıkıca bağlanmış, bu da önlüğün göğüslerinin üzerinden rahatça geçmesine neden oluyor. Ve göğüsleri kıcına uyuyor. Onların üzerinde kestirmek istiyorum.

Belki önlük hariç her şeyi çıkarmaya razı olurdu.

Bana tekrar baktığında yanakları pembeleşiyor ve ben de yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

"Yani..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Mutfakta yardıma ihtiyacın var mı, yoksa Maddox'u bulmaya mı gideyim?"

Yutkunuyor ve ben de konuşmasını duymak için kendimi ona doğru eğilirken buluyorum.

"Henüz eve gelmedi." Sesi sessiz, biraz yumuşak ve ona adımı söyletmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

"Yapabilirsin-"

Kapı çalınıyor ve benim küçük kızıl saçlı kızım öyle bir irkiliyor ki, şaşkınlıktan ciyak ciyak bağırıyor.

Uzanıp kolunun üst kısmını hafifçe kavrarken kahkahamı bastırıyorum. "Kapı zilini iki kez çaldığım için özür dilerim. Çok gürültülü oldu."

Bana bakıyor ve keşke yüz ifadesini okuyabilseydim.

Bu bir alarm ve üzüntü gibi görünen ama muhtemelen üzüntü olmayan bir şey.

Zavallı kız bunalmış.

"Bunu almam gerek," diye fısıldıyor, bakışlarını benimkilerden kaçırarak.

Kolundaki tutuşum gevşiyor, o uzaklaştığında elim tekrar yanıma düşüyor.

Yeni gelen için kapıyı açmak üzere hareket eder.

Tam olarak kısa sayılmaz, belki 1.80, ama bana göre kısa.

Tanıdığım en uzun boylu adam değilim ama 1.80 boyumla çoğu açık oyuncudan daha uzunum. Futbolculuk günlerim sona ermiş olsa da, eskisi gibi koşamasam da, eskisi kadar spor yapamasam da, isimsiz kız arkasını dönmeden önce daha dik duruyor ve omuzlarımı geriye çekiyorum.

Bir yabancı onu eve kadar takip ediyor ve ben de onlara yer açmak için kenara çekiliyorum.

"Hannah oturma odasında beklemenizi istedi, eğer sorun olmazsa." Yemek şirketi görevlisi diğer kadına söyledi. Duraklamadan önce yanımdan geçmeye başladı. "Sen de gelebilirsin."

Nate.

Sadece adımı söyle, güzelim. Dudaklarından duyayım.

Çenemi eğiyorum ve kolumu uzatarak devam etmelerini işaret ediyorum.

Yabancı bana gülümsüyor, başını sallıyor ve yemek şirketini koridorda takip etmeden önce bir kez daha bakıyor.

Ardından elimi saçlarımda gezdiriyorum. Muhtemelen saçlarımı kestirmem gerekecek ama bu dağınık görünüm hoşuma gidiyor. Ve az önce aldığım incelemeye göre, bu tarz benim için işe yarıyor.

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve kadınlar oturma odasına doğru döndüklerinde mutfağa doğru yöneliyorum.

"Güzel kokuyor," diyorum şu anda yiyeceklerle kaplı olan adanın önünde dururken.

Tezgâhın diğer tarafındaki kız sesimi duyunca başını kaldırıyor.

"Teşekkürler..." Gözleri önce kısılr, sonra genişler. "Lanet olsun. Sen Nate Waller'sın."

Arka arkaya iki hayran.

Gülümsüyorum. "Son kontrol ettiğimde."

Elini tezgaha vuruyor.

İkimiz de ıslak tokat sesine bakıyoruz ve elini kaldırdığında ezilmiş bir köfte ortaya çıkıyor.

Başını sallıyor -bana mı köfteye mi, emin değilim.

"Gelmiş geçmiş en çılgın gün."

"Ve parti daha başlamadı bile."

Kız kaşlarını oynatıyor. "Başka gelenler de var mı?"

Kollarımı açtım. "Ben bir taneyim ve tekim."

Homurdanıyor. "Futbolculardan bahsediyorum."

Ona yavaşça başımı sallıyorum. "Bir avuç dolusu."

Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Kim gibi?"

Başımı eğiyorum. "Bekleyip görürsen daha eğlenceli olacaktı gibi hissediyorum."

Dudaklarını büzüyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Bu adil. Ama Max Lovelace burada olacaksa bir kez göz kırpın."

Gözlerimi uzun bir süre açık tutuyorum, sonra kırıştırıyorum.

Kız yumruğunu havaya kaldırıyor ama benim gözlerim az önce yanına gelen kadının açık mavi gözlerine kilitleniyor.

Kızıl saçlı hâlâ temkinli görünüyor, bu yüzden gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "İmza ister misiniz hanımlar?"

Konuşkan kız o kadar hızlı başını sallıyor ki sa örgüleri omuzlarında sallanıyor. Ama diğerkadın sadece bana bakıyor.

Evet'e yeterince yakın.

Maddox'un evinde nasıl davranacağımı bildiğimden, mutfakta adımlarımı atarak uzak köşedeki dolaba gidiyor ve bir not defteri çıkarıyorum.

Bir kalem de kaparak arkamı dönüp tezgâha yaslanıyorum, artık adanın hanımlarla aynı tarafındayım.

"Presley'e kadar gelebilir misin?" Kız, köfte artıklarını yıkadıktan sonra ellerini bir havluya kuruluyor.

"Elbette." Destek için her zamanki teşekkürlerimi yazıyorum, sonra sayfayı yırtıp ona uzatıyorum.

"Hayatımın en güzel günü," diyor onu alırken.

Dikkatimi tekrar kızıl saçlıya veriyorum. "Peki ya senin adın?"

ÜÇ ROSALYN

Peki ya adın?

Kaburgalarımın arasından ince bir hançer kayıyor. Bu anda çok şiirsel bir şey var. Mizah ve dehşet.

Nathan-Nate beni hayranı sanıyor. Ve ne zaman güzel bir şey söylese, boğazıma bir dikenli tel daha sarılıyor.

Sızlayan acıya karşı koyuyorum ve cevap verirken bakışlarını tutuyorum. "Benim adım Rosalyn."

Bekliyorum.

Tanınma.

Bir araya getirmesi için.

Gülümsemesi yumuşar. "Memnun oldum Rosalyn."

O sivri uç kıvrılıyor, göğsümün derinliklerine doğru ilerliyor. Gerçekten hatırlamıyor.

"Merhaba. Size katılabilir miyim?"

Tanımadığım sese bakıyorum ve birkaç adım ötede duran sırık gibi bir çocuk görüyorum.

Mini sopa evime bakıyor. Başımı salladım. "Elbette."

Yabancıların tehlikeli olduğunu biliyorum ama bu çocuğu daha önce de sokakta bisiklet sürerken görmüştüm.

Karşıma oturdu. "Ben Nathan. Senin adın ne?"

Parmaklarımın arasında bir çubuk yuvarlıyorum.

"Rosalyn. Ama... insanlar bana Rosie der."

Bu sadece biraz yalan. Bana Rosie diyen tek kişi annemdi, o da artık yok ama yine de hoşuma gidiyor.

"Memnun oldum Rosie."

Anı küle dönüşüp uzaklaşırken gözlerimi kırpttırıyorum.

Nathan defterine bir şeyler karalıyor ve ben gözlerimin kuru kalması için yalvarıyorum.

Vücuduma uslu durması için yalvarıyorum.

Zihinsel bir çöküntü yaşayamam.

Geçiremem.

"Rosalyn güzel bir isim." Nathan defterden bir sayfa koparıp bana uzattı. "Doğru yazdığımın emin ol."

Adımı yüksek sesle söylediğini duymak da bu hançerin bir başka saplanması. Çünkü hala tanıma yok.

Ondan kâğıt parçasını alıyorum ve nefesimi tutarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Rosalyn - Bir hayranla tanışmak her zaman güzeldir.

Bir hayran.

Ve onun altında, ünlü imzasının altında, telefon numarası var.

Tekrar okudum.

Nathan'ın sekiz yaşından beri bana yazdığı ilk mektup ve sanırım benimle flört ediyor.

Flört ediyor. Ve ben ölüyormuşum gibi hissediyorum.

DÖRT NATE

Rosalyn yine gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyor.

Sarılmak falan isteyip istemediğini sormak için ağzımı açıyorum ama Maddox sözümü kesiyor.

"Waller." Sesi yüksektir ve Rosalyn sıçrar. Bu kız bu gece gerçekten çok zorlanıyor.

Maddox'un iri gövdesi mutfağa giriyor.

Presley'nin ağzı açık kaldı.

"Şeflerimizi rahatsız etmeyi bırakın." Maddox adanın diğer tarafında, benim Rosalyn'in yanında olduğum yerde duruyor.

Ellerimi kaldırıyorum, bir elim hâlâ defteri ve kalemi tutuyor. "Sadece sohbet ediyorduk."

Kaşlarını kaldırdı. "İnsanlara imzanı zorla attırarak bir diva gibi davranıyormuşsun gibi görünüyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Buradaki tek diva sensin, Bay Yemeğini Geri Gönderiyor."

Maddox göz kapaklarını indiriyor, sanki bana daha fazla sinirlenememiş gibi. "O bir kere oldu. Ve tamamen yanlış bir sıraydı."

Kızıl Rosalyn'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Onu yiyebilirdi."

"Senin sağdıçlığını elinden alıyorum." Maddox iç çeker.

"Hatırlatmak istemezdim ama düğün çoktan oldu, başka anneden kardeş. Artık geri alamazsın." Sırıtırıyorum.

"Tam bir baş belasısın. Ve partide bunu giymesen iyi edersin."

Boştaki elimi göğsümde gezdirerek Kaliforniya takımının logosunu düzeltiyorum. Biters'ı tm maçların en iyisi için yendiğimizde oynadığım Kaliforniya takımı.

Tişrtm eskisinden biraz daha dar. Ama bu daha az koşup daha çok ağırlık kaldırmaktan kaynaklanıyor. Kesinlikle tacularla ilgisi yok.

Onun acısına son verdim. "Merak etme baba, kilise kıyafetlerimi getirdim. Sadece bütün öğleden sonra papyonla oturmak istemedim."

"Bu da şu soruyu akla getiriyor, neden  saattir buradasınız?
partiden önce?"

"nk gelini grmemen gerekiyor." Adanın etrafında yürüyorum ve sırtını kabaca sıvazlıyorum. "Arkadaş istersin diye düşündüm."

Maddox nefes nefese kalır. "Peki, gel bana eşlik et ve bu güzel kadınları rahat bırak." Dikkatini Rosalyn ve Presley'e çevirir. "Ve gerçekten, bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Biliyorum çok kısa sürdü ama kıçımızı kurtardığınız için minnettarız." Tezghların zerindeki her şeye bakıyor. "şimdiden harika görünüyor."

Kendisini iki kadına resmen tanıtırken onu izliyorum.

El sıkışmalarını izleyin.

Rosalyn'in Maddox'la karşılaştığında verdiğı tepkiyi izleyin.

Neredeyse rahatlamış gibi görünüyor. Bu garip, çünkü eğer futbol hayranıysanız, otomatik olarak Maddox hayranı olmanız gerekir. Özellikle de burada yaşıyorsanız, Minnesota takımının yıldız oyuncusu olduğı için. Kardeşinin şu anda oyun kurucu olduğı takımda.

"Buralı mısınız?" Soruyu ağızımdan kaçırınca üçü de bana doğru döndü. Ama ben sadece Rosalyn'e bakıyordum.

Gözleri açılıyor ve cevap vermeden önce bakışlarını kaçırıyor. "Buraya on dokuz yaşındayken taşındım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve bu... ne kadar zaman önceydi?"

Dudağını ısıırıyor. Bu son derece kaba bir soru ama yine de cevap veriyor. "On dört yıl önce."

Hesapladım. Otuz üç. Otuz yedi yaşım için mükemmel.

"Buradan önce nerede yaşıyordun?"

Maddox bir elini omzuma bastırıyor. "Bu kadar sorgulama yeter. Programlarını bozma."

Beni mutfaktan uzaklaştırmasına izin verdim. "Özür dilerim Rosalyn. Lütfen beni affet."

BEŞ
ROSALYN

Daha önce nerede yaşıyordunuz... Lütfen beni affedin...
Özür dilerim...

Bu gün en büyük akıl sikmeye dönüşüyor.

Nathan gözden kaybolur kaybolmaz dönüp kilere koşuyorum.

Presley aklımı kaçırdığımı düşünecek ama biraz zamana ihtiyacım var.

Kapıyı arkamdan kapattığımda yukarıdaki ışıklar canlanıyor. Harekete bağlı olduklarını varsaymak zorundayım, ancak artan paniğimle bir ışık düğmesi bulmak zorunda olmadığım için minnettarım.

Kıpırdamadan duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Nefes alıyorum. Nefes ver. Tekrar yapıyorum.

Bunun çok büyük bir mesele olmasına gerek yok.

Nathan beni tanımazsa ne olacak?

Ya beni hiç hatırlamıyorsa?

Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışsam da, bu düşünce ellerimi karnıma bastırmama neden oluyor.

Bir nefes daha.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirerek, kendime onu televizyonda ilk gördüğümde de tanımadığımı, bu yüzden bu kadar büyük bir şok olmaması gerektiğini hatırlatıyorum.

Evet, saç ve göz rengim aynı. Ama beni son gördüğünde sekiz yaşındaydım. Ve öğretmenlerimden birinin dediği gibi her zaman iri kemikli bir çocuktum ama artık bundan daha fazlasıyım. Koca kıçlı, yetişkin bir kadını. Ve yumuşak bir merkezi. Ve on altı yaşından beri, yani yemek yapmaktan ne kadar hoşlandığımı öğrendiğimden beri balenli desteğe ihtiyaç duyan göğüslerim var.

Ama sorun değil.

Çünkü benim ben olduğumu fark etmezse, taşındıktan sonra hayatın nasıl olduğunu sormayacaktır.

Eğer Nathan Waller beni unuttuysa... Rosie yerine Rosalyn olabilirim.

Yavaşça bir nefes daha alıyorum.

Nathan'la yirmi beş yıldır konuşmuyordum ama geldiğinden beri etkileşime girdiğimiz birkaç dakika içinde, çocukluğumuzdaki kadar eğlenceli ve rahat biri olduğunu söyleyebilirim.

Rahat. Kendine
güvenen. Etrafta
olması kolay.

Bir sonraki nefesim bir hışımla çıkıyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Presley ile bu akşamki yemeği hazırlayacağım.

Hannah ve Maddox için her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım.

Ve onu bir daha hiç görmeden önce Nathan'ın yakınlığının tadını çıkarmanın bir yolunu bulacağım.

Çünkü onu bir daha göremeyeceğim.

Güçlendirici bir nefes alarak, harika bir şekilde doldurulmuş gömme kilerden dışarı adım atıyorum. Ve normal bir dolap bölümü gibi görünmesi için gizlenmiş kapı arkamdan kapanıyor.

Presley bana bakıyor.

"Bak," diye iç geçiriyorum ama gözlerini kaçırıyor.

"Futbolcular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç zamanım yok." Ağlamaklı bir hareketle yumruklarını gözlerinin altında kavuştururken alay ediyor.

Çok abartılı. Ve tam da ihtiyacım olan şey.

İçimden bir kahkaha patlıyor ve başımı sallıyorum. "Oh, kapa çeneni."

Eğer buradaki herkes gerçekte yaptığım şey yerine, yani sinir krizi ile panik atak arasındaki ince çizgide ilerlemek yerine fangirl yapıyormuşum gibi davranmak istiyorsa, bunu kabul edeceğim.

İşe döndüğümüzde, Hannah'nın bizi özgür bıraktığı süslü espresso makinesini kullanıyorum. Çift doz kafein umarım zihnimi odaklamama yardımcı olur.

Hannah aceleyle mutfağa girdiğinde ona bir latte yapmayı teklif ettim.

Kabul etti ama sonra onu oturma odasına götürmemin bir sakıncası olup olmadığını sordu.

İçki hazır olduğunda, teklifi yapan geçmişteki kendimden nefret ediyorum, çünkü tek yapmak istediğim mutfakta saklanmak. Ama sarı kupayı evin içinde taşıırken eski arkadaşlarıma rastlamıyorum.

"Hayatımı kurtardın." Hannah fincanı benden alıyor, bir yığın bukle maşasının altında gülümsüyor.

Kuaföre bir tane isteyip istemediğini soruyorum ama kadın sadece homurdanıyor, ben de bunu hayır olarak kabul edip mutfağa geri dönüyorum.

Parti, çadırların, masaların ve çiçeklerin kurulduğu ve kurdelelerin rüzgârda uçuştığı arka bahçede düzenleniyor.

Pencerelerden, ağaçların arasından sarkan ışık dizilerini görebiliyorum ve bunun büyüülü olacağını biliyorum.

Mutfakta kalıp her şeyin doğru zamanlarda ve doğru sıcaklıklarda ısıtıldığından emin olan kişi olmaya gönüllü olduğumdan, mutfağı gezmeyi özleyeceğim.

Presley, iki saat içinde gelecek olan diğer iki kadınla birlikte garsonluk yapacak, tepsileri taşıyacak, boş tabakları yenileriyle değiştirecek ve yemek masalarını dolduracak.

Bu iyi bir sistem. Ve bugün fark edilmeme arzuma hizmet edecek.

Mutfağa döndüğümüzde, rutine giriyoruz.

Neredeyse Nathan'ı unutuyordum.

Neredeyse inşa ettiğim iskambil evinin dev bir futbolcunun parmağıyla vurulduğunu unutuyordum.

Neredeyse unutuyordum. Ama sonra mutfağa doğru yürüdü.

Neredeyse çenem düşecek çünkü tatlı ve tuzlu Tanrım, sanki bir podiyuma aitmiş gibi görünüyor.

Bir seksenlik boyu lacivert bir takım elbiseye sarınmış, altında bembeyaz bir gömlek var ve... hamburger bana yardım etsin, papyon takmış.

Nathan duraksıyor, eli burrata, harmanlanmış bezelye ve biber yağı ile doldurulmuş bir tepsi tostun üzerinde.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sessizce izin istiyor.

Çenemi eğiyorum.

Nathan tost üçgenini aldı ve göz kırptı. Bana göz kırptıyor.

Sıcaklık omurgamdan aşağı kayıyor ve bu Nathan'ın tamamen erkek olduğunu hatırladığımda kalçalarımı sıkıyorum.

Vücudum, bana bakıp kim olduğumu bilmemesini umursamıyor.

Beni hiç hatırlamaması bedenimin umurunda değil.

Vücudumun tek istediği onun dev ellerinin bize dokunması.

O ısırganı tatmak üzereymiş gibi bizi tadıyor.

Nathan dönüyor, evin içine doğru ilerliyor, ama gözlerim her şeyi ağzına tıktırırken onu takip ediyor.

Nefesimi tutuyorum. Sevmesini istiyorum.

Nathan'ın adımları duraksıyor ve çiğnerken başını geriye eğiyor.

Profilden görünüşü... yıkıcı.

Çene çizgisi. Yutkunurken boğazının çalışma şekli. Yaptığı o küçük kafa sallama hareketi ve saçlarının bu hareketle birlikte hareket etmesi.

Omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor. "İyi mi?" Fısıldıyorum.

"İlahi," diye fısıldıyor ve gözlerinin ağzımda olduğuna yemin ediyorum.

Sonra da gitti.

Ve durumum kalp krizine doğru gidiyor. Presley,

"Sanırım hamile kaldım," diye inliyor.

Bu sefer itirazım yok. Çünkü sanırım benim de olabilir.

El havlumla yüzümü yelpazeleyerek sırt çantamı yerden alıyorum. "Gidip üstümü değiştireceğim."

Presley başını sallar, etkinlik kıyafetlerini giymiştir bile.

En yakın tuvaletin kapısını kilitledikten sonra musluğu soğuk açıyorum ve bileklerimi akan suyun altına sokuyorum.

Bu lanet göz kırpma, keşke çantaya bir avuç dolusu fazladan iç çamaşırı koysaydım dedirtti bana.

Bedenimdeki şehveti dondurmaya çalışmaya devam ederken başımın öne düşmesine izin verdim.

Nathan böyle devam ederse, pes edip ben de flört etmeye başlayacağım.

Ve ben bunu yapamam.

Bu kötü bir fikir olurdu.

Başımı kaldırıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Ama bu gece sadece Rosalyn olursam... gerçekten o kadar kötü olur mu?

ALTI NATE

Ağustos gecesi hava sıcaktır, ancak esinti rahat ettirir.

Eğlenceli bir geceydi. Bir sürü eski futbol arkadaşımı gördüm. Maddox'un küçük kardeşini biraz taciz ettim. Ayrıca elinde bir tepsi yemekle bahçeden geçerken onu yemek servisi yapan Presley ile tanıştırdım. Ama kendi kendime dans ettim ve ne kadar iyi sohbet edersem edeyim, aklım kızıl saçlı güzel kadına gidip geliyor.

Onu elinde tepsiyle dışarıda göremeyince evin içinde dolaştım, banyoya giden en uzun yolu kullandım ve onu dirseğine kadar kaplamaya batmış halde buldum.

O çalışırken tam bir baş belası olmak istemediğim için onu rahatsız etmedim. Yürümeye devam ettim.

Ama şimdi gece sona eriyor.

Büyük bir el sırtıma vuruyor. "Yüzündeki o aptal ifade de ne?"

Dirseğimi Tony Stoleman'ın böğrüne sapladım. "Benimle uğraşmaya devam edersen anneme söylerim."

Homurdanıyor. "Annen bana bağırmasın. O beni seviyor." İtiraz etmiyorum çünkü edemiyorum.

Bunun doğru olduğunu bildiği için sırtlıyor.

Karnına ters vurmaya çalışıyorum çünkü ukala herifin teki.

Ama o kaçıyor.

"Tuzlu olmayı bırak. Annem de seni çok seviyor." Kolunu omzuma doladı. "Benimle tatlı masasına gel."

Onunla yürüyorum. "Senin için bir tabak hazırlamamı ve benim içinmiş gibi davranmamı ister misin? Bütün hamur işlerini yediğin için biri seni mi çağırıyor?"

"Henüz değil, ama dramadan kaçınmayı tercih ederim."

Tony'yle uzun bir geçmişimiz var. Maddox dışında muhtemelen en yakın arkadaşımdır ve ona hayatım pahasına güvenirim. Ama aynı zamanda onun karanlık bir piç olduğunu da biliyorum ve unlu mamullere olan sevgisi onun tek yumuşak yanı.

Tony bana yarın Arizona'ya dönmesi gereken uçaktan bahsediyor ama ben küçük bir tabağı tatlılarla doldururken sadece yarım yamalak dinliyorum.

"Bu nedir?" Tatlılardan birini tutarak araya giriyorum.

Tony elini uzatarak tatlıyı elimden alıyor ve ağzına atıyor.

"Ciddi misin sen? Burada bir tepsi dolusu var," diye yakınlıkla bir tane daha alıyorum.

Tony sırtlıyor, ağzı dolu. "Çalıntı yiyeceklerin tadı daha güzel."

Gözlerimi deviriyorum ve bir çeşit ev yapımı marshmallow olması gereken şeyden medeni bir ısırık alıyorum.

Onları yemeyi ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum.

"İçi dışı bir s'more gibi," diyor Tony, yapış yapış lokum kelimeleri karıştırarak.

Elimdeki yarısı yenmiş şeye bakınca aynı fikirdeyim. Büyük boy kabarık beyaz marshmallow bir çeşit yarı sert çikolata ile doldurulmuş ve kenarları ezilmiş graham krakerleriyle kaplanmış.

Kalanını ağzıma attım.

Kahretsin, Rosalyn denen kadın nasıl yemek yapılacağını biliyor.

Bir tane daha alıyorum.

Daha önce Maddox'la takılırken ona yemek şirketini sormuştum ve bu sayede benim kıvrımlı Rosalyn'imın yemek şirketinin sahibi olduğunu öğrendim.

Onu ne kadar çekici bulduğum konusunda bir fark yarattığından değil, ama iş sahibi olmak seksi bir şey. Ve bilmek için iyi bir bilgi.

"Senin derdin ne?" Tony gözlerini kısarak soruyor ve beni o ana geri getiriyor.

"Anlaşma yok." İkinci ters çevrilmiş s'more'dan bir ısırık alıyorum. "Sadece yemek şirketinin beni aramasını nasıl sağlayacağımı merak ediyorum."

"Yaklaşan bir partin mi var?"

"Hayır..." Sözümü kesiyorum ve sorusunu düşünüyorum.

"Huh.

Bu işe yarayabilir."

Tony kaşlarını kaldırdı. "Sormalı mıyım?" Arkadaşıma sırtıyorum.

"Muhtemelen hayır."

YEDİ
ROSALYN

"Bu senin için." Hannah bir şişe şampanya uzatıyor. "Oh, gerek yok..." Reddetmeye çalışıyorum. O zaten bize son iki etkinliğin toplamından daha büyük bir bahşış verdi.

"Yapmalıyım. Elimizde çok fazla kaldı ve ekibiniz bu gece ortalığı kasıp kavurdu." Şişeyi neredeyse elime tutuşturacaktı.

İsteksizce şampanyayı kabul ediyorum. "Teşekkür ederim. Çalışması kolay bir etkinlikti."

Gerçekten öyleydi. Kimse kaba değildi. Sarhoş insanlar bile arkadaş canlısıydı. Ve herkes yemeklere bayıldı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Hannah gülümsüyor. "Şimdi izninizle gidip kalan herkesi toparlayayım." Başını sallar. "Yemin ederim iki saat daha burada olacaklar."

Dışarıda karanlık tamamen çökmüş ve herkes çoğunlukla dışarıda kalmış olsa da evin içi parti havasına bürünmüştür - mutfakta bile tüm ışıklar kısıktır.

Şişeye bakıyorum.

Çok cazip. Özellikle ani misafirden sonra bugün ortaya çıkacak.

Ekibimden hâlâ burada olan tek kişi olan Presley şişeyi elimden aldı ve mantarını çıkardı.

Patlama sesi sessiz evde yüksek
sesle duyuluyor. Gülüyorum.

"Susadın mı?"

"Patron." Presley kaşlarını kaldırdı. "Eğer bunu kendi
isteğinle içmezsen, sana bununla su işkencesi yapacağım."

Burnumdaki baloncukları hayal ederek yüzümü
buruşturuyorum. "Tamam."

Başını sallıyor ve dolaptan bir kahve fincanı çıkarıyor.

Presley doldurdu, sonra bana uzattı. "Patron hanımın
bize içmemiz için verdiğini biliyorum ama bu şekilde giden
konuklar iş başında sarhoş olduğunuzu düşünmezler."

Bir yudum almadan önce çalışanıma "Senden
hoşlandığımı biliyordum," diyorum.

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Belli ki."

Daha büyük bir yudum daha alıyorum. "Sen de
ister misin?" Presley başını sallıyor. "Eve
gitmem gerek." "Ah, tabii ya." Bunu
biliyordum.

Genelde yemek servis minibüsümde birlikte yolculuk
ederiz, ancak bu evin konumu nedeniyle Presley'nin
gelirken beni alması ve tüm yiyecekleri aracının arkasına
koyması mantıklı geldi. Son temizlik için ikimizin de burada
olması gerekmediğinden, eve Uber ile gideceğim.

"Ayrıca," diye başlıyor Presley, artan yemekleri kaplara
koyarken, "içki benim tercih ettiğim bir uyuşturucu değil.
Ve evde beni çağıran bir brownie var."

Homurdanıyorum. "Belki çantana küçük bir paket
uygulama koyarsın. Daha sonra ihtiyacın olabilir."

Presley elini göğsüne bastırıyor. "Gelmiş geçmiş en
iyi patron." Sahte bir kadeh kaldırmak için şampanya
bardağımı kaldırıyorum.

Yiyecekleri

topluyoruz. Bir içki

daha alıyorum.

Bulaşık makinesini dolduruyoruz.

Presley ben bakmıyorken bardağımı

dolduruyor. Tencere ve tavaları elde yıkıyoruz.

Biraz daha şampanyam var.

Bulaşık makinesini boşaltıp yeniden dolduruyoruz.

Presley'i eve gönderdim. Ben de kupamı bitiriyorum.

Tezgâha yaslanmış, bulaşık makinesinin devrini tamamlamasını beklerken, adadaki boş kupamın yanındaki şişeye bakıyorum.

Şişenin yarısı gitmiş. Kafam yarıdan fazla karışık. Ama... Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve mesafeyi kapatıyorum.

Bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu bilerek bardağıma biraz daha şampanya dolduruyorum.

Ben sürmüyorum.

Bu gece başka kimseyle muhatap olmamalıyım.

Biraz daha alabilirim.

Bardağımın üçte biri dolduğunda dökmeyi bırakıyorum. Ama sonra bir bardak tezgahın üzerinden kayıyor.

Tek bir buz küpü dışında boş olan bu bardak, bana eskiden sert bir içkiyle dolu olduğunu söylüyor.

Bardağın etrafında uzun, erkeksi parmaklar var.

Kimin eli olduğunu anlamak için daha uzağa bakmama gerek yok. Zorunda değilim, ama elimde değil.

Kaslı ön kollar.

Beyaz kollar kıvrılmış.

Parlak kumaşın altında pazuları şişti.

Gözlerimi tekrar önümdeki bardağa dikiyorum.

Parmakları bükülüyor, tezgahın üzerindeki bardağı çeviriyor. "Tabii yalnız içmeyi tercih etmiyorsanız."

Nathan'ın sesi sessiz, sadece benim için. Ve lanet olsun, yapmamalıyım.

Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım.

Ama sonuçları umursamamak için damarlarımda yeterince altın sıvı akıyor.

Yani şu anda, tam şu anda, bunun şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olup olmaması umurumda değil. Şu anda çocukluk geçmişimizin bir önemi yok.

Bu gece Rosalyn ve Nate olabiliriz. Bir içkiyi paylaşan iki yetişkin.

Şişeyi deviriyorum.

Nathan'ın göğsünden bir gümbürtü yükseliyor. "İşte iyi bir kız."

Neredeyse inleyecektim.

Neden bu kadar sıcak?

Peki herkesle böyle mi konuşuyor?

Şampanyanın kalanını onun bardağına dolduruyorum.

Çok dolu. Saçma bir doluluk. Ama zaten sahip olduğumdan daha fazlasıyla baştan çıkarılamam. Ve bu loş mutfakta iyi kız gibi şeyler söylemesine dayanamıyorum.

Şişeyi yere bırakıp, başımı kaldırıp Nathan'ın gözleriyle karşılaşmak için kendimi güçlendiriyorum.

Ve sonunda bunu yaptığımda kendimi sinir krizi geçirmekten alıkoymam gerekiyor.

Onu her gördüğümde nasıl daha seksi oluyor?

Takım elbisesinin ceketine ne oldu bilmiyorum ama ceketini gitmiş. Kollarını sıvamanın yanı sıra papyonunu da çıkarmış ve gömleğinin düğmelerini göğüs kaslarının arasındaki çıkıntıyı görecektik kadar açmış.

Neye benzediğini biliyor mu?

Papyonunu öylece asılı bırakmasının nedeni onu kendime çekmem için beni kışkırtmak mıydı?

SEKİZ NATE

Gözlerini benden alamıyor. Ve bu ilgi beni uzun zamandır olmadığım kadar tahrik ediyor.

Yavaşça, ağzına kadar şampanyayla dolu kadehimi kaldırıyorum.

-Dudaklarıma.

Hareket onun görüş alanından geçiyor ve bakışları bardağa takılıp onu ağzıma kadar takip ediyor.

Bir içki alıyorum.

Zaten birkaç viski içtim. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Ama bu baştan çıkarıcı kadından daha fazlasına ihtiyacım var.

Yutkunmam kasıtlı.

Sonra bir lokma daha alıyorum.

Rosalyn gözlerini benimkilere dikeyor ve mavi irisleri loş ışıktta daha koyu görünüyor.

Yutkunuyorum.

Rosalyn'de doğru hissettiren bir şey var.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum.

Parmaklarını fincanına doluyor ve bana ayna tutuyor, fincanı ağzına götürüyor ve kenarını dudaklarına bastırıyor.

Bir içki alır. Sonra
bir tane daha.

Bardağımı yere bıraktım. "Ekibin seni terk mi etti?"
Yalnız mısın?
Kupasını yere bırakıyor. Sonra başını sallar.
Kenara çekilip adanın sonuna doğru ilerliyorum.
"Yapacak neyiniz kaldı?"
Ne kadar beklemem gerekiyor?
Ben adanın onun tarafına doğru ilerlemeye devam ederken gözlerini benden ayırmıyor.
Aramızda hiçbir şey kalmadı.
"Bulaşıklar." Kelimesi nefes nefese çıkıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"
Kıyafetlerini çıkarmana yardım edebilir miyim ve az önce bulaşık kelimesini söylediğin gibi benim adımı söylemeni sağlayabilir miyim?
Bana göz kırpmıyor. "Bana yardım eder misin?"
"Evet, güzelim. Bitirmene yardım edebilir miyim?"
Tanrım, bitirmesine yardım etmek istiyorum.
Dilimin ucunu ağzımın köşesine doğru kaydırıyorum.
Burası sıcak mı?
Sanırım burası çok sıcak olabilir.
Muhtemelen soyunmalıyız.
Gözleri dilimin hareketine kilitlenmişken bitirmene yardım edeceğim sözcüklerini ağzından çıkardığına yemin edebilirim.
Başını hafifçe sallıyor. "Bana yardım etmene gerek yok."
Eğiliyorum, yüzlerimizi daha önce hiç olmadığımız kadar yakınlaştırıyorum.
Nefesi kesiliyor.
Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, sonra tekrar ağzıma düşüyor.
Eğiliyorum, bardağımı almak için tezgahın karşısına uzanırken bizi daha da yakınlaştırıyorum.
Yavaşça ayağa kalkıyorum, içkimi de yanımda getiriyorum. "Şampanyanı benimle paylaştın." Büyük bir yudum alıyorum. "Sana en azından birkaç tabak kurutmayı borçluyum."

DOKUZ
ROSALYN

Hayır.

Hayır demeliyim.

Ama başımı sallıyorum.

Ve Nathan Waller'a bir bulaşık havlusu veriyorum.

ON NATE

Mavi kareli havluyu ondan aldığımda parmaklarımız birbirine değiyor ve kapıyı açtığımda el sıkışmış olsak da bu çok daha fazlasını hissettiriyor.

Rosalyn arkasını dönüyor ve tezgahdan başka bir havlu almak için hareket ederken bana sırtını dönüyor.

İş kıyafetleri olması gerekenden daha seksi. Baştan aşağı siyah. Kıcının ve kalçalarının her santimini saran ama bacaklarına bol gelen esnek pantolon. Kepçe yakalı tişört... her şeye yapışıyor. Saçma sapan at kuyruğu.

Duruşumu değiştiriyorum ve şampanyamdan bir yudum daha alıyorum.

Ben sürünge değilim.

Bir sürünge gibi davranmayacağım.

Uygun zamana kadar ereksiyon olmayacağım.

"Nereden başlıyoruz?" S e s i m i şehvetle boğuluyormuşum gibi değil de rahatmışım gibi çıkarmaya çalışıyorum.

O yüzler Ben, sonra bükülür aşağı ve çeker bulaşık makinesi açık.

Bir buhar bulutu aramızdaki boşluğu dolduruyor ve Rosalyn'in bir rüyadan çıkmış gibi görünmesine neden oluyor.

Ya da uzun zaman önceki bir anı.

ON BİR ROSALYN

Boğazımı temizliyorum. "Sadece bunları kurutmam, sonra da çamaşır makinesini yeniden doldurmam gerekiyor."

Nathan bir adım daha yaklaşıyor. "Yükün bitmesini beklemek zorunda mısın?"

Yük kelimesini söylemek istemiyormuş gibi durakladı. Ve şimdi zihnim bu kelimenin en kirli çağrışımlarına takıldı.

Aklımdan geçenleri göz kırparak uzaklaştırdıktan sonra havlumu bulaşık makinesinden sıcak bir tabak almak için kullanıyorum. "Genelde son... turu boşaltmak için kalırım." Yük demeye dilim varmıyor. "Müşterilere temizlik işi bırakmamak için bunu yapmaya çalışıyorum."

Nathan bir mırıldanma sesi çıkarıyor, sonra aynı şeyi yapıyor, havlusuyla bir tabak alıp kuruluyor.

Sessizlik içinde çalışırken arka bahçeden gelen sessiz müzik ve gevezelikler bizim soundtrack'imiz oluyor.

Üst rafta duran bir kaseye uzanıyorum ve Nathan da aynı kaseye uzanırken parmakları benimkilere çarpıyor.

Ellerimi geri çekiyorum ve gözlerimi kaldırıyorum. Nathan tam bana bakıyordu. "Oops."

Yüz ifadesi ciddi ve sesi alçak. Dokunmamızın bir kaza olduğunu sanmıyorum.

Gözlerindeki sıcaklık daha önce hiç yaşamadığım kadar fazla, ama kendimi başka tarafa bakmaktan alıkoyamıyorum.

Aramızdaki enerji kanımın derimin altında kaynamasına neden oluyor.

Artık resmileşti. Vücudum geçmişimizi hiç umursamıyor.

Nathan'la benim aramda bir gelecek olamayacağı umurunda değil.

Sadece yakın olmasını

önemsiyor. Ve ilgileniyor.

Belki de gerçekten onun tipiyimdir. Ya da belki bir parçası önceki bağımızı hatırlıyordur. Her zaman sahip olduğumuz o doğal kimyayı.

Arkadaşça bir şeyden çok daha yetişkin bir şeye dönüşen kimya.

Nathan kaseyi kaldırıp havlusunu kasenin dışında gezdirirken göz temasını sürdürüyor.

Lanet olası bir kaseyi kurutuyor ve bu benim külotumu ıslatıyor.

Şampanyayı suçluyorum.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp başka bir tabak alıyorum.

Ben Nathan'a lavabodaki kirli tabakları uzatırken ve o da onları yeni boşaltılmış bulaşık makinesine yerleştirirken aramızda daha fazla sessizlik uzanıyor.

Ellerimiz her birbirine değdiğinde, kolumda bir elektrik çarpması oluyor.

Ve ben ısınmaya devam ediyorum.

Son tabak da yerine kayıyor ve Nathan'a bulaşık makinesi sabununu veriyorum.

O aleti çalıştırırken ben de ellerimi kuruluyorum, ardından havluyu tezgâhın üzerine atıyorum.

Arkamı döndüğümde göğsüm onunkine çarpıyor.

Kendimi sabitlemek için otomatik olarak uzanıyorum. Ama ulaşabileceğim tek şey Nathan'dı, bu yüzden gömleğini tutup yanlarından tutuyorum.

Vücutlarımız neredeyse aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyor.

"Normalde bunu yapmam, güzelim." Ellerini kollarımın üzerinde gezdiriyor. "Genelde ağırdan almayı tercih ederim. Ama söyle bana sen de hissediyor musun?"

Belirtmiyor.

Belirtmesine gerek

yok.

Çünkü bunu hissedebiliyorum. Aramızdaki gerginliği hissedebiliyorum.

Ama yalan söylüyorum. "Neyi hissetmek?"

Ağzının kenarı yukarı doğru

çekiliyor. Bana inanmıyor.

ON İKİ NATE

O çok tatlı bir yalancı.

Parmaklarımı üst kollarına doluyorum ve ona doğru yürürken onu sabit tutuyorum, onun da geri yürümesini sağlıyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" Sesinde bir parça panik var ama bu arzu tarafından bastırılmış.

Biz demesini de özlemiyorum. Çünkü o zaten ne yapacağımızı biliyor.

"Kilere giriyoruz." Kapıyı açmak için yanına uzandım. Geri adım atıp küçük odaya giriyor. "Neden?" "Çünkü Bayan Rosalyn." Onu odanın içine doğru kapı arkamdan kapanana kadar. "Seni tatmam gerek."

ON ÜÇ
ROSALYN

Dudaklarım bir nefesle ayrılıyor.

Ve Nathan hareket ediyor. Onun tadına bakıyor. Dudaklarımız buluşuyor.

Bedenim ona doğru eğiliyor. Boynum bükülüyor.

Ben de onu öperim.

Ben de onu öperim.

Nathan'ım.

Uzun zamandır kırık parçalarımı bir arada tutan adam.

Hem en iyi arkadaşım hem de hayal gücümün bir ürünü olan.

Yirmi beş yıldır görmediğim adam.

O gün ormanda benden uzaklaştığından beri koca bir hayat yaşayan adam.

Kalbim acıyla sıkışıyor.

Bunu istiyorum ve bundan nefret ediyorum. Çünkü ben olduğumu bilmesini istiyorum.

Beni arzulamasını istiyorum.

Ama belki de bunun olmaması gerekiyordu.

Belki de onunla bu deneyimi bu şekilde yaşamam
gerekiyordu. Anonimlikle.

Belki de bunu bir kez olsun onunla birlikte yaşamalıyım.

Çünkü o burada. Ve

beni öpüyor. Ağzımı

açıyorum.

ON DÖRT NATE

Benim için ağzını açtı. Ve dilimi ağzına soktum.

Elimi boynundan, başının arkasından yukarı doğru kaydırıyorum, ipeksi saçları avucumun içinde yumuşacık. Ve at kuyruğunun dibini kavrayana kadar durmuyorum.

Rosalyn inliyor ve saçlarını başını geriye eğecek kadar çekiyorum.

Sonra öpücüğü derinleştiriyorum, dilindeki şampanyanın tadına bakıyorum.

Daha fazla itiyorum.

Parmak uçları yanlarımı

tırmalıyor. Kalçalarımı ona

doğru sallıyorum.

Ve o da bana aynı sertlikte bastırıyor.

İkimiz de inledik.

Rosalyn de en az benim kadar buna hazır.

Ve ona birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstereceğim.

ON BEŞ ROSALYN

Nathan saçlarımı tekrar çekerek başımı daha da geriye yatırıyor ve kafa derimdeki his vücudumdan geçerek meme uçlarıma kadar ulaşıyor.

Ağızlarımız birbirinden ayrılıyor. Nefes alışlarımız küçük odada yüksek sesle duyuluyor.

Gözlerimi kaydırarak açıyorum, kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Tepedeki ışık Nathan'ın yüzündeki ifadeyi aydınlatıyor.

Ve bu henüz işi bitmemiş bir adamın bakışı.

Saçımda olmayan elini omzumdan boğazımın önüne doğru kaydırıyor.

Sonra aşağıya, göğsüme bastırana kadar. Avucunun altı göğüs dekolteme değiyor.

"Şimdi sana dokunacağım." Elini bir santim daha aşağı kaydırıyor. "Bunu istemiyorsan söyle bana." Gömleğimin üzerinden göğsümü avuçlayana kadar elini tekrar kaydırıyor. "Bana hayır diyebilirsin. Ama bunu şimdi yapmalısın."

Kalp atışlarım o kadar gürültülü atıyor ki, cevabımı duymakta zorlanıyorum.

Ama ona söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

Gerçeği.

Ellerimi kemerini kavrayana kadar yanlarından aşağı sürüklüyorum. "Bunu istiyorum."

Göz kapaklarını indiriyor ve boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. Sonra beni raflara doğru itiyor.

ON ALTI
NATE

Ağzım tekrar onunkine çarpıyor, ama bu sefer kontrol için benimle savaşıyor.

Çılgınca.

Acıktım.

Tutkulu.

Tam da bu küçük zamparadan beklediğim şey.

Vücudu sıcak ve yumuşak ve ben onu çırılçıplak soymak istiyorum.

Her santimini incelemek istiyorum.

Ama henüz değil. Bu kilerde olmaz.

Ama sonra.

Onu en az bir kez orgazm etmem gerek. O n d a n sonra daha rahat olacak.

Sonra ikinci ve üçüncü rauntlar için başka bir yere gidebiliriz.

YEDİ
ROSALYN

Nathan'ın iri eli göğsümü sıkıyor ve dudaklarına karşı inliyorum.

Başım en iyi şekilde dönüyor ve yeni keşfettiğim cesaretin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Ellerim kemer tokasının üzerine gelene kadar parmaklarımı pantolonunun üst kısmında gezdiriyorum.

Daha önce hissetmiştim. Beni buraya getirirken içime bastıran sertliği.

Ve daha fazlasını hissetmek istiyorum.

Parmaklarımı pantolonunun üst kısmına sokuyorum. Kalçaları zıplıyor.

Ve dişlerimi dilinin üzerinde gezdiriyorum. İnliyor.

Daha uzağa uzanıyorum, parmaklarım pantolonunun kumaşı ile içine soktuğu gömleğinin arasında.

Ve sonra hissediyorum.

Aletinin dibi. Çok kalın bir penis.

İşaret ve orta parmağımı açarak boyutunu anlamaya çalıştım.

Temas sırasında ikimiz de inliyoruz. Ve ikimiz de aynı anda ayrılıyor, aramızda aşağıya bakıyoruz.

Elimi Nathan'ın pantolonuna soktum.

Eli göğsümün yarısını kaplıyordu.

Ben sadece benden küçük erkeklerle birlikte oldum.

Benim boyumda ya da daha kısa. Benden daha zayıf erkekler.

İnce uzuvlar.

Sadece cüsselerine göre yanlarında kendimi daha güvende hissettiğim erkekler.

Ama Nathan... O şimdiye kadar bu kadar yakın olduğum en büyük adam.

En büyük... her yerde.

Ve yine de, elini saçlarımda sıkarken bile, beni esir tutarken bile, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Yeni bir sıcaklık - minnettarlık gibi hissettiren bir sıcaklık - bedenimi dolduruyor.

Göğsümdeki el kayıyor ve Nathan onu bileğimi kavramak için kullanıyor.

Elini bir an orada tutuyor ve siki parmaklarımın arasında seğiriyor ama sonra elimi pantolonundan çekip kurtarıyor. "Önce ben."

Ne demek istediğinden emin değilim ama elimi göğsüne doğru kaldırıyor ve içgüdüsel olarak ona sarılıyorum.

"Şimdi benim uslu kızım ol ve sessiz kal." Yüzümü kendine yaklaştırmak için at kuyruğunu kullanıyor. "Bunu yapabilir misin?"

Parmaklarımı göğüs kaslarına doğru esnetiyorum.

"Deneyeceğim."

Dudakları benimkilere değiyor. "Eğer sadece deneyeceksen, muhtemelen acele etmeliyiz."

Bu yorum bana müşterimin kilerinde, kilitlenmeyen bir kapının ardında olduğumuzu hatırlattı.

Ama sonra Nathan elini pantolonumun önünden aşağı kaydırıyor ve ben artık düşünemiyorum.

SEKİZ NATE

Pantolonunun bel kısmı elimin sığabileceği kadar bol ve parmaklarımı iç çamaşırının bandından geçirirken güzel kızıl bana yapışıyor.

O kadar duyarlı ki.

Parmaklarım onun kalbine ulaştığında Rosalyn'in ağzına doğru inliyorum.

Sırılsıklam olmuş.

Parmaklarım kıvrımlarının arasından kayıyor ve ona dokunurken bacağını becerebilmeyi diliyorum, temasa ihtiyaç duyuyorum.

Ama bunu uzatmak istiyorum. Bunun onun için birçok orgazmın ilki olmasını istiyorum. Ve pantolonumun içine boşalmak istemiyorum.

Rosalyn'in nefes alışları ağzıma karşı dalgalı.

Vücudu dokunuşuma doğru eğiliyor.

Elimi aşağı doğru itiyorum, avuç içim vücuduna bakıyor ve parmaklarımı girişine doğru itiyorum.

"Tüm bunlar benim için mi?" Dudaklarına karşı homurdanıyorum. "Sadece benim için mi bu kadar ıslandın?"

Yanıt olarak inliyor ve sikim zıplıyor.

NINETEEN
ROSALYN

Gömleğini kavrayıp onu kendime olabildiğince yakın tutuyorum.

Bu hissetmek . onun el... Of onun
Parmaklar. Çok bunaltıcı.

Nathan avucunu klitorisime doğru
sallıyor. Parmaklarını içime sokup
çıkartıyor.

Karnım onun etrafında her sıkıştığında alçak sesle
inliyor.

Ve zar zor ayakta durabiliyorum.

Alnımı göğsüne koyuyorum ve o da ensemini avuçlamak
için at kuyruğunu bırakıyor.

Kavrayışı sahiplenici.

Her şeyi.

Tek istediğim buydu.

Gözlerimi sıkıp
kapatıyorum.

Ayakta kalmaya odaklanıyorum.

Anın tadını çıkarmaya
odaklanıyorum. Odağını
aramızda tutuyor. Parmakları
durmuyor.

Yavaşlamıyor.

Elini kaydırıp başparmağı klitorisime sürtündüğünde,
neredeyse orada olduğumu anlıyorum.

Başparmağı tekrar kaydırıyor.
Vücudum gerilmeye başladı. Sıradakine hazırlanıyorum.
"Sen Kapat, Güzel mi?" Nathan presler onun
ağzını başımın üstüne dayadı.
Başımı sallıyorum, alnım göğsüne çarpıyor.
"O amcığı parmaklarımın üzerine boşaltacak mısın?"
Tekrar başımı salladım.
Başparmağını daha büyük bir amaçla
hareket ettiriyor. "Söyle bana," diyor.
"Yaklaştım," diye nefes alıyorum.
Orgazmın ilk ısıltısı omurgamda dans ediyor ve bir
damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.
Parmaklarını inanılmaz derecede derine sokuyor. "Bana
ne kadar yakın olduğunu söyle."
"Ben Orada." Benim ses Mola. "SakınDur.
Lütfen, Nathan. Durma."
Sonra başparmağı tam bana çarpıyor ve parmaklarının
etrafında sarsılıyorum.

YİRMİ NATE

Onu içime çekiyorum, orgazmı boyunca titrerken bedenini
k e n d i m e doğru tutuyorum.

O çok mükemmel.

Çok tepkisel.

Yani...

Bana Nathan derdi.

Göz kırpıyorum.

Kimse bana öyle demez.

Artık demiyor.

Çocukluğumdan beri.

Zihnimin arkasında bir şey var. Kaçırdığım
bir şey.

Ağzım hâlâ Rosalyn'in saçlarına değerken, rengi
inceliyorum.

Koyu kırmızı. Gölgemin altında neredeyse siyah
görünmesi ve ön kapıyı açtığında güneş ışığı altında nasıl
parladığı.

Karşımdaki vücut gevšemeye başlıyor ve elimi dikkatlice
pantolonundan çıkarıyorum.

Bana Nathan derdi.

Rosalyn adındaki kadın başını göğsümden kaldırıp bana bakıyor.

Parlak mavi gözleri ve kirpiklerindeki yaşlarla bana bakıyor.

Ve dünya etrafımda dönüyor.

Çünkü bana Nathan dedi.

Ormandaki kız.

En iyi arkadaşım olan kız.

Onu son gördüğümde aynı mavi gözlerle bana bakan, aynı ışıltılı gözyaşlarıyla dolu kız.

Bir ömür önce.

Bir an önce.

Ve bir anda hatırladım. "Rosie?"

YİRMİ BİR ROSALYN

Mutluluğum
kayboluyor.
Vücudum
geriliyor.
Bana Rosie dedi. O
biliyor.

Ve şampanya beynimle bununla nasıl başa çıkacağıma dair bir konuşma yapamadan, uçuş tepkilerim benim yerime karar veriyor.

Nathan'ın yanından hızla geçiyorum.

O biliyor.

Ellerim kiler kapısına çarpıyor ve kapıyı iterek açıyorum.

"Bekle," diye sesleniyor Nathan ama ben durmuyorum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve bir sonraki söyleyeceği şeyi susturuyor.

Gitmem gerek.

Hemen gitmem lazım.

Koşmam gerektiğine dair kişisel nedenlerimin yanı sıra, bir parti misafirinin beni bir müşterinin kilerinde parmaklamasına izin verdim.

Kendimi azarlayacak zamanım olsaydı, azarlardım.

Lovelace'ların öğrenmesine izin veremem. Eğer bu ortaya çıkarsa, işimi mahvedebilir.

Sırt çantamı mutfak zemininden alıyorum ve aceleyle geçerken hala çalışan bulaşık makinesine bakıyorum, onu boşaltmak için kalamayacağımı biliyorum.

Harika, bu geceki başarısızlıklar listeme tamamlanmamış bir temizlik işini de ekliyorum.

En azından yanımızda getirdiğimiz diğer her şey Presley'in aracıyla eve gitti, yani kaybolması gereken sadece ben ve çantam.

Sahilin temiz olup olmadığını kontrol etmek için duraksamadan, doğruca ön kapıya koşuyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Neyse ki ön merdivenlerden inerken beni gören kimse yok.

Aceleyle garaj yolundan aşağı inerken telefonumu çıkarıp eve araç çağırıyorum. Ama adresi sokağın aşağısında bir ev olarak belirledim.

Nathan'ın evden çıkmam için beni gerçekten takip edip etmeyeceğinden emin değilim, ama etrafta takılıp bunu öğrenmemeyi tercih ederim.

Peşimden gel.

Çünkü benim kim olduğumu hatırlıyor.

YİRMİ İKİ NATE

Kapalı kiler kapısının arkasına bakıyorum.

Olamaz.

Gözlerim hala yarı havada duran elime kayıyor.

Ama öyleydi.

Bu oydu. O

olduğunu

biliyorum.

Hatırlıyorum.

Boğazımda giderek artan gerginliğe karşı
yutkunuyorum. Onu hatırlıyorum.

Onu şimdi hatırlıyorum.

Ama... unutmuşum.

Elimi daha yukarı kaldırıyorum.

Rosie'yi unutmuştum.

Rosie'yi nasıl unutabilirim?

Kalbim göğsümün içinde güm
güm atıyor. Şimdi hatırlıyorum.

Ve o da beni hatırlıyor.

Kalbim kaburgalarımın arkasında
gürültüyle çarpıyor. Bildiğini
biliyorum.

Beni ilk gördüğünde tanımamış olsa bile kendimi
tanıttım.

O da öyle yaptı.
Ama kendine Rosalyn diyordu.
Kendime Nate derdim.
Ama hissedebiliyorum. Bu bilgiyi. Bu farkındalığı.
Artık görebiliyorum.
Bütün gece ben olduğumu
biliyordu. Ve hiçbir şey
söylemedi.
Rosie'm hiçbir şey söylemedi. Anladığımda da kaçtı.
Ve nedenini anlamıyorum. Biz
arkadaştık.
Yirmi beş yıl oldu ama arkadaşlık. Onu en son ne
zaman gördüğümü düşünüyorum.
Ona ertesi gün taşınacağımızı nasıl söylediğimi.
Nasıl ağladığını.
Rosie'yi uzun zamandır düşünmemiştim.
Bu gerginlik boğazımdan göğsüme doğru ilerliyor.
Birbirimizi tanıdığımız o birkaç yıl boyunca benim en iyi
arkadaşımdı.
Ve sonra taşınmak
zorunda kaldım. Ve...
Ona o mektubu ormanda bıraktığımı hatırlıyorum.
Marşmelov torbasının altına sıkıştırdığımı hatırlıyorum.
Lanet lokumlar.
Onları ben de unutmuştum.
Uzun zamandır lokum yememişim. Bu
geceye kadar.
Bunu düşünüyorum. Rosie'nin yaptığı tatlı
hakkında. Onları hâlâ sevdiği için mi yaptı?
Onları yaparken beni düşündü mü?
Belki de ben unutmuşken, onun bunca yıldır beni
düşünmüş olabileceği düşüncesi içimi burkuyor.
Parmaklarıma bakıyorum, hâlâ onun kayganlığıyla
parlıyorlar. Gece nasıl da değişti.
Rosie Edwards'ı bilmeden parmaklamışım.

Kapalı kapiya bakıyorum, sonra vücudunun dokunuşuma nasıl tepki verdiğini hatırlayarak iki parmağımı ağzıma sokuyorum.

Onun tadı dilime yerleşiyor. Benim güzel Küçük Gül'ümün tadı evim gibi.

Belki bu sefer kim olduğunu bilmiyordum, ama bir dahaki sefere elimi Rosie'nin pantolonuna soktuğumda, adımı haykırmasını sağlayacağım.

Boştaki elimi kullanarak kendimi ayarlıyorum, sonra Rosie'nin kilerden çıkış rotasını takip ediyorum.

Ellerimi yıkayıp kıyafetlerimi düzelttikten sonra kalçamı bulaşık makinesinin karşısındaki tezgâha yaslıyorum.

Geceyi Maddox'un kütüphanesindeki kanepede geçirmeyi zaten planlamıştım, bu yüzden yapacak başka bir şeyim olmadığı için cebimden kartviziti çıkardım ve bulaşık makinesinin bitmesini bekledim.

Hannah bana bu kartı verdi.

Başparmağımı kabarık harflerin üzerinde gezdiriyorum. Harfler Rosalyn's Restaurant'ı heceliyor.

YİRMİ ÜÇ ROSALYN

"Kahretsin!" Yatak odamdan mutfağa giden kısa koridorun geri kalanını aceleyle geçtim.

Fırının zamanlayıcısı ötüyor ve eminim birkaç dakikadır çalışıyordur.

Eğildiğimde saçımı saran havlu yana devriliyor ve bir elimle fırının kapağını açarken diğer elimle saçımı tutmam gerekiyor.

Duman gözümü yakarak dışarı çıkıyor.

"Siktir git." Fırının kapağını çarparak kapattım, dairemin karşı duvarına doğru aceleyle ilerledim ve sürgülü veranda kapımı açtım.

Küçük balkon kelimenin tam anlamıyla sadece temiz hava için iyi. Klimalı havamdan fedakârlık etsem de kapıyı ardına kadar açık bırakıyorum.

Saç havlumdan vazgeçerek onu başımın üstünden çekiyorum ve koridora doğru fırlatıyorum.

Islak saçlarım omuzlarıma çarpıyor, bornozumu ısılatıyor ama görmezden gelip fırına geri dönüyorum.

İç çekerek fırını kapattım ve sıcak eldivenlerimi aldım. Sonra kapıyı çekip açıyorum ve kalan dumanı uzaklaştırmak için eldiveni kullanıyorum.

Yanmış tart tepsisini çıkarırken surat asmamaya çalışıyorum. Ama hala dumanları tüttüğü için tavayı balkona taşıyor ve tüten her şeyi küçük demir sehpanın üzerine koyuyorum.

Bu masayı aslında bir çiçeğim olsun diye almıştım. Belki iki tane. Ama buraya koyduğum her yeşili öldürdüm, o yüzden artık benim lanet masam oldu, yaktım.

Balkonumda bornozumla dururken yenilgiyle başımı öne eğiyorum.

Sonra duman alarmım çaldı.

"Tabii ki."

Ellerim hala eldivenin içinde, tavayı tutuyorum, yanmış tartları masaya bırakıyorum, sonra aceleyle içeri dönüyorum.

Sanırım bu test tarifi tadına bakmayacağım.

Tavayı dev bir vantilatör gibi kullanarak duman dedektörünün altında ileri geri sallıyorum, her yere kırıntılar saçıyorum ama umurumda bile değil.

Sonunda, uzun bir dakikadan sonra, tiz bip sesi kesiliyor.

Duman dedektörünün itfaiyeyi aramadığına şükretmem gerektiğinden emin değilim ama bu durumda şükrediyorum.

Gerçi seksi, kaslı bir itfaiyeci Nathan'ı düşünmeyi bırakmam için gereken şey olabilir.

Nathan değil. Nate. Ona Nathan demen seni yakalattı.

Tencereyi lavaboya bırakıyorum ve koridordan yatak odama geri dönüyorum.

Kilerdeki o geceden bu yana neredeyse bir hafta geçti. Çocukluk arkadaşımdan dev bir tavuk gibi kaçtığımdan beri. Ve ne yaparsam yapayım, onu aklımdan çıkaramıyorum.

Her gece, gece geç saatlerde, karşılaşmamızı düşünmekten kendimi alamadığımda, kendimi sorguluyorum.

Kalmalı mıydım?

Ellerini pantolonuma sokmadan önce ona kim olduğumu söylemeli miydim?

Gölüp geçmeli, dizlerimin üzerine çökmeli ve onun sikini yalamalı mıydım?

Ona her şeyi anlatmalı mıyım?

Ama sonra, gün ışığında, bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri hatırlıyorum.

Çok fazla tarih var.

Son yirmi beş yılda, şüphesiz nasıl olduğumu sorduğunda cevap vermeye bile çalışamayacağım kadar çok kötü gün geçirdim.

Çok fazla şey tehlikede.

Bir kaçamak için onca kalp ağrısını riske atamam.

Ve bu sadece bir kaçamak olurdu çünkü artık birbirimizi tanımıyoruz bile.

Çok uzun zaman oldu.

Ve Nathan sadece normal bir hayat yaşamak için taşınmadı. Ünlü bir futbolcu olmaya devam etti. Şimdi emekli oldu tabii, ama yine de ünlü.

Adam dergilere kapak oldu. İç çamaşırlarıyla.

Komodinine bakıyorum, sonra başımı sallıyorum.

Evim hâlâ başarısız tartlarımın dumanı kokuyor. Silikon erkek arkadaşım ile oynayacak vaktim yok.

Şansımın bu kadar kötü olmasından dolayı homurdanarak bornozumu silkiyor ve yatağımın üzerine atıyorum.

Sonra orada öylece duruyorum, cırılçıplak, ayaklarım genişçe dikilmiş, kollarım iki yanımda, saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken.

Duşumun hızlı bir durulama olması gerekiyordu ama sonra saçımı yıkamaya karar verdim ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Şimdi yine terliyim ve duşa geri dönmek istiyorum ama yapmam gereken yeni bir parti tart var.

Neyse ki tavan vantilatörüm maksimumda dönüyor ve esinti beni serinletmeye yardımcı oluyor.

Hayatımda muhteşem bir gün daha.

İşte o zaman, orada tombul, çıplak bir denizyıldızı gibi dururken telefonum çalmaya başlıyor.

Mutfakta.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Görmezden gelmeyi çok isterdim ama bir işletme sahibi olarak bunu yapamam. Telefona cevap vermek, geri arayıp birini yakalamaya çalışmaktan her zaman daha kolaydır.

Derimden başka bir şey giymeden aceleyle mutfağa döndüm. Telefonum küçük adanın üzerindeydi ve ona doğru hamle yaptım.

Yüzüme doğru kaldırdığımda, verandamın ardına kadar açık olduğunu ve sokağın karşısındaki apartmanın dolu olduğunu hatırlıyorum.

Cevap veriyorum, adanın arkasına çömeliyorum.

Hareket parçalarımı ayırıyor ve vajinam altımdaki havalandırma deliğinden gelen soğuk havayla doluyor.

Sesime zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bu Rosalyn."

"Merhaba," diye cevap veriyor tanımadığım bir erkek. "Siz yemek şirketindensiniz, değil mi?"

"Evet." Dizlerimi birleştirecek şekilde kayıyorum, tamamen çıplakken bu yabancıyla konuşurken kendimi tuhaf hissediyorum.

"Harika." Ses kesinlikle genç. "Ben Blake, şirket pikniğimizden sorumluyum ve yemek servisi yapıp yapamayacağınızı öğrenmek istedim."

Çocuğun sesi bu kadar garip çıkmasaydı, bunun bir şaka olup olmadığını merak ederdim ama işleri geri çevirecek durumda değilim. Geçen ay minibüsüne yeni frenler taktıktan sonra olmaz.

"Eğer yapabilirsem, çok isterim," diyorum ona. "Etkinliğin tarihi nedir?"

"Gelecek Perşembe."

Kaşlarım kalktı. "Bugünden itibaren bir hafta mı?"

"Son dakika olduğunu biliyorum ama... Dürüst olacağım. Patronum bir saat önce bana bir e-posta göndererek pikniği planlamayı bitirip bitirmediğimi sordu. Ama piknik olduğunu bile bilmiyordum." Panik sesinin yükselmesine neden olur.

"Her şey yolunda." Telefonumu hoparlöre alıp takvimime bakarken onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Kaç kişi beklediğinize bağlı olarak, muhtemelen Perşembe gününü ayarlayabilirim."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Onun rahatlama sesine gülümsüyorum. Zavallı çocuk.

Blake'le konuşmak için birkaç dakika daha harcadım. Yeri öğreniyorum, St. Paul'de bir ofis binasının avlusunda. Kişi sayısı-otuz civarında olduğunu düşünüyor. Ve ne tür bir yemek aradıklarını. Klasik yaz yemekleri.

Bir kumar oynuyorum ve bir gece önceki doğum günü partisi ile ertesi günkü emeklilik partisi arasına sıkıştıracağım için her zamanki ücretime yüzde beşlik bir zam ekliyorum, ancak Blake maliyet konusunda tereddüt etmiyor.

Şirketlerin genellikle ayıracak parası vardır ve patronu Blake'i tüm bu strese soktuğu için daha yüksek bir ücreti hak ediyor.

"Size sözleşmeyi içeren bir e-posta göndereceğim, o zaman menüye son şeklini verebiliriz."

"Mükemmel. Çok teşekkür ederim," diyor Blake ve aramayı sonlandırıyor.

Elimi uzatıp telefonumu adanın üzerine bırakıyorum, sonra tezgâhı kavrayıp kendimi yukarı çekerken inlememeye çalışıyorum.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar pozitif hissederek, çıplak kıcımı aceleyle koridora çıkarıp kıyafet bulmaya çalışıyorum.

Üzerinde çalışmam gereken bir menü var.

YİRMİ DÖRT NATE

Ofisimin kapısının yanındaki duvara yaslanıp sırtıtıyorum.

Blake'i bir projeye geç kaldığını düşünerek strese soktuğum için kötü hissetmem gerektiğini biliyorum ama çocuğun nasıl rahatlayacağını öğrenmesi gerekiyor. Onu asistanım olarak işe almadan önce neredeyse bir yıl boyunca stajyerimdi, ama hala yanımda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyor.

Belki de ona karşı çok yumuşak davrandım.

Bu zor durumun üstesinden gelmek onun için iyi olacaktır. Gerçekten, her iki taraf da kazanacak.

Blake güven kazanıyor.

Rosie bir iş alır.

Ve Rosie'yi göreceğim.

Blake şirket pikniği yüzünden çok telaşlı olduğu için Rosie'nin kartvizitinin yer ve zaman bilgilerinin yazılı olduğu kâğıda zımbalanmış olmasını sorgulamadı.

Duvarı itiyorum ve masama geri dönüyorum.

Rosie'nin şirketin adı olan Catch Tech'e bakma ihtimali var. Ve bunu yaparsa, web sitesinin Biz Kimiz bölümüne tıklayabilir. Bu da onu şirket sahibi ve CEO'sunun adını okumaya yönlendirebilir.

Benim adım.

Ađır bir řekilde sandalyeme dűřüyorum ve geri yuvarlanmamak için masamın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Bu şirketi birkaç yıl önce kramponlarımı emekli edip Minnesota'ya taşındıktan sonra kurdum.

Teknoloji her zaman benim işim olmuştur.

Üniversitede bununla uğraştım, HOP Üniversitesi'nde Maddox ile oynarken bilgisayar bilimi diploması aldım ve oyun oynadığım günlerde popüler teknoloji şirketlerini yakından takip ettim.

Şimdi Catch Tech'in sahibiyim ve ekibim diğer şirketlerin web sitelerini taklit eden ve onlarla etkileşime giren uygulamalar geliştirmelerine yardımcı oluyor.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Bu diğer şeyler yirmili yaşlarımda başımı birkaç kez belaya soktu, ancak bugünlerde bu faaliyetleri minimumda tutuyorum.

Tony'yi düşünerek sırtıyorum.

Onu Maddox'un partisinde görmek güzeldi. Beni World Wide Web'in daha az yasal tarafına sokan kişi o olsa bile.

Ama arkadaşlar arasında küçük bir hack nedir ki?

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Kapımın aralığında kadınsı bir ses geliyor.

"Tony Stoleman'ı düşünüyorum," diyorum

Hannah'ya. Ofisime girerken homurdanıyor.

Hannah, en iyi arkadaşımın eşi, muhasebe departmanımı yöneten kişi. Ve onun varlığı bana yapacak gerçek işlerim olduğunu hatırlatıyor.

Sandalyemde öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya dayıyorum ve zihnimi şimdiki zamana odaklıyorum.

YİRMİ BEŞ NATE

Konferans odasından aşağıdaki avluya bakıyorum.

Bir saatten az bir süre içinde şirket pikniğimin yapılacağı yer.

Bir düzine kat aşağıda, masalar ve şemsiyeler arasında hareket eden kızıl saçlı başın, hazırlamak için çok çalıştığı yiyecekleri düzenlemesini izliyorum.

Rosie'yi görmeyeli neredeyse iki hafta oldu. Ellerimi ona sürdüğümünden beri. Ama şimdi o olduğunu biliyorum, onu bu mesafeden tanıyabilirim.

Onu nasıl tanıyamadım...

Nasıl unuttum...

Ellerimi pantolonumun cebine sokuyorum.

O kilerden kaçtığından beri çok düşündüm.

Çok düşündüm ve çok hatırladım. Ve ortaya çıkan her anı beni biraz daha kötü hissettiriyor.

Ormandaki o son günü hatırlıyorum.

Bütün sabah kendimi hasta hissettim.

Ona taşınacağımı söylemekten korkuyordum.

Daha çocuktuk ama ona veda etmenin acı vereceğini biliyordum.

Öyle de oldu. Berbattı. On iki yaşındaki benliğim için yüzleşmesi zordu.

Ama tepkisi kötüydü.

Bunu unutmuştum. Bir şekilde beynimin dışına itmişim. Ama onun ağladığını hatırlıyorum.

Hıçkırarak.

Babası hakkında, ona zarar verebileceğine inanmamı sağlayan bir şey söylediğini hatırlıyorum.

Midem bulanıyor.

Lütfen bu doğru olmasın.

Onu son bir kez görmeye çalıştığımda oradaydı. Ve uzak hafızamda bile onun korkutucu olduğunu hatırlıyorum.

Tanıdığım yasal olmayan insanları düşünüyorum ve gidip onun hayatını mahvetmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Genç Rosie'yi korkuttuğum için biraz gecikmiş adalet.

Derin nefes alıyorum.

Aynı gece Rosie'ye bir mektup yazdım. Ormandaki yerimize, o şekerleme torbasının altına bıraktım. Ama ondan bir daha haber alamadım. Mektubu alıp almadığını bile merak ediyorum.

Mektubu almış ve yazmamayı tercih etmiş olabilir. Ama bir sincabın şekerleme torbasını alıp gitmesi ve mektubun ormanda kaybolması da bir o kadar olası.

Cama yaklaşıp Rosie'nin yüzünü arkaya yatırışını izliyorum, sanki güneşi içine çekiyormuş gibi.

Kilerden beri Rosie'nin kapıyı açtığı o ilk anı düşünüyorum.

Tekrar tekrar izledim. Onun gerginliğini.

Ne kadar sessizdi.

Gözyaşlarının o sürekli parıltısı.

Çok büyük bir hayranı olduğunu düşündüğüm için ona nasıl imza teklif ettiğimi.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

Bunun için ona bir özür borçlu olduğumu söyleyebilirim. Ama Rosie'nin bana gerçekte kim olduğunu söylemeden onu parmaklamama izin verdiğini düşünürsek... Sanırım ödeştik.

Bunu aklımda tutarak pencerelerden uzaklaşıyorum.

Piknik başlamadan önce yemek şirketimi kontrol etme zamanı.

YİRMİ ALTı ROSALYN

Presley'e "İyi görünüyor," dedim.

"Teşekkürler." Serseri bir buz küpünü soğutma tepsisine geri atıyor. "Sanırım minibüsten çıkarılacak sadece tatlılar kaldı. Börekleri düzenlerseniz ben getiririm."

"Anlaştık." Başımı salladım.

Blake ile menüyü tartıştıktan sonra, soğuk yiyeceklerin lojistik için en kolay ve sıcak yaz havasında en ferahlatıcı yiyecek olduğuna karar verdik.

Ve sıcakta bile, arabamızla buz taşımak, ızgaralar ve ısıtma tavaları kurmaktan daha kolay.

Bu yüzden soğuk salatalarımız ve makarnalarımız, mini sandviçlerimiz ve soğutulmuş tavuk şişlerimiz var.

Neyse ki avluda masa ve sandalyeler çoktan yerleştirildi ve her masanın ortasından parlak kırmızı şemsiyeler sarkıyor. Blake de şemsiyelerin altında bir sıra yemek masası ayarladı, böylece öğleden sonra benim solgun kığım da dahil olmak üzere kimse güneşten yanmayacak. Gölge de buzun doksan dakikalık etkinlik boyunca dayanacağı anlamına geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, kurumsal etkinliklerde çalışmayı seviyorum. Kısa sürüyorlar ve genellikle drama içermiyorlar.

Presley tatlıları almak için masadan bir adım uzaklaşır.
Ama ikinci adımı atamadan donup kalır.

"Ne?" Kalbim yerinden fırladı. "Bir şey mi unuttuk?"

Presley başını sallıyor ama bana bakmıyor.

İri gözleri benden öteye bakıyor.

Ona yılan görüp görmediğini sormak için içimde
mantıksız bir dürtü var.

Ama yüzündeki ifade korkudan çok şok ifadesi olabilir.

"Kıpırdamadan durmalı mıyım yoksa d ö n m e l i miyim?"

Elimden geldiğince

temkinli bir ses.

"Um... muhtemelen hareketsiz dur," diye sessizce
yanıtlıyor. "Ne?" Tıslıyorum. "Lanet olası bir yılan
mı?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve bakışlarını yüzüme çeviriyor.

"Ne?" "Boş ver." Başımı sallıyorum.

Şaşkın ifadesi bir gülümsemeye dönüşüyor. Ve ben buna
güvenmiyorum.

"Ben gidip tatlıları getireyim." Presley yanımdan koşarak
geçerken gülümsemeye devam ediyor.

Arkasından bağırmamak için kendimi zor tutuyorum,
hala yılan olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim.

Ani hareketlerden kaçınmak için yavaşça arkamı
dönüyorum. Ve sonra donma sırası bana geliyor.

Çünkü çimlerin üzerinde yürüyen bir adam.

Karmakarışık kahverengi saçları, büyüleyici ela gözleri ve
tırmanmak için yaratılmış bir vücudu olan uzun boylu bir
adam.

Özel dikim pantolon ve dar siyah bir tişörtle sarılmış bir
beden.

Mükemmel dudakları düz bir çizgi halinde ve kesilmiş
sakalının ağzımı tırmalayacağını biliyorum.

Bir adım geri çekiliyorum.

İsteyerek bile yapmıyorum. Sadece yapıyorum.

Nathan başını bir kez sallıyor ve ben duruyorum.

Kalbim zaten çılgınca atıyor ve o aramızdaki mesafeyi
kapattıkça daha da kötüleşiyor.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

Nathan benden önce durdu.

"Merhaba, Rosie."

YİRMİ YEDİ NATE

Rosie kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor.

O kadar güzel ki. Çok
çarpıcı.

Beni görünce ilk içgüdüğü geri çekilmek oldu. Kaçmak.
Çenem titriyor.

Omuzlarından tutup neden benden kaçtığını sormak
istiyorum.

Ve şu anda bunu tekrar yapmaya çalıştığı için onu
sarsmak istiyorum.

Ağzımı onunkine çarpmak istiyorum.

Burnumdan yavaşça nefes alıyorum.

Ve ellerimi ceplerimde tutuyorum.

"N-Nate?" diye fısıldıyor, etrafına bakınıyor. "Burada ne
yapıyorsun?"

Ona küçük bir baş sallama hareketi daha yapıyorum.
"Bana Nathan diyebilirsin."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor.

Bunu söylemeyi planlamamıştım ama bana Nate
demesini istemiyorum. Geçmişimiz yokmuş gibi
davranmasını istemiyorum.

"Nathan." Adımı fısıldıyor ve yumuşak sesi doğrudan taşaklarıma gidiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. "Çalışanlarım gelmeden önce işlerin yolunda gittiğinden emin olmak istedim."

"Senin..." Kaşları çatıldı. "Çalışanlarınız mı?" Yanı başımızdaki binaya bakıyor.

Başımı salladım.

"Catch Tech sizin şirketiniz mi?" Sanki inanamıyormuş gibi soruyor.

Ellerimi ceplerimden çıkarıp bir futbol topunu yakalama taklidi yapıyorum. "Wide receiver, hatırladın mı?"

Dudaklarını birbirine doluyor. "İmzanı benim üzerime attığını hatırlıyorum."

Dudaklarım düzleşti.

Bana gerçekte kim olduğunu söylemediği için bunun onun hatası olduğunu söylemek istiyorum.

Gergin ve garip davrananın o olduğunu söylemek istiyorum.

Ona kadınların benim yanımda hep böyle davrandığını söylemek istiyorum.

Bunu onun suçu yapmak istiyorum. Çünkü bunların hepsi doğru.

Ama gerçeğin tamamı bu değil.

"Bana kim olduğunu söylemediğin için kızgıyım." Bir adım daha yaklaştım. "Ama seni tanıyamadığım için daha çok kızgıyım." Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, kendime duyduğum öfke hâlâ çok taze. "Seni tanımam gerekirdi. Ama tanımadım."

YİRMİ SEKİZ ROSALYN

Karnımın alt kısmındaki o nokta
bükülüyor. Seni
tanımalıydım. Acımamalıydı.
Bu yeni bir haber değil ki.
Ama bunu yüksek sesle itiraf ettiğini duymak.
"Gerçekten üzgünüm Rosie." Nathan'ın ses tonu
içtenlikten başka bir şey değildi.
Ciddi olduğunu biliyorum.
O dürüst olacaksa, ben de olacağım. "Uzun zaman oldu,
Nathan."
Başını iki yana sallıyor.
"Yapmalıydım-" "Seni televizyonda
gördüm," diye ağzımdan kaçırdım.
Ağzı kapanıyor.
Her şey çok karmaşık.
Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum.
Nathan'ın burada olduğuna inanamıyorum. Ben de bunun
onun şirketinin pikniği olduğuna inanamıyorum.
Ama o parti gecesi sırf kendini suçlu hissetsin diye onu
kandırmaya çalışmadım.
Gözlerini kısıyor. "Oyunlarımı mı izledin?"

"Hayır." Kızardım, kızarsaydım daha mı iyi olurdu yoksa daha mı kötü olurdu emin değilim. "Her zaman çok meşguldüm."

Nathan arkamdaki yemek masasına doğru başını sallıyor. "Kendi işini kuruyorsun."

Birden fazla iş. Yeni bir hayata başlamak. Geçmişimden kaçmak.

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum.

"Ama beni televizyonda gördün?" Gözleri hâlâ kısık, sanki bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bir benzin istasyonundaydım ve tezgahın arkasında bir televizyon vardı. Maç sonrası röportaj gibi bir şey oynuyordu ve... senin adını söylediler. Oynadığını böyle öğrendim. Bilmiyordum." Ciddi bakışlarıyla karşılaştım. "Ben de seni tanıyamadım. Bu-"

O anda nasıl hissettiğime dair hatıralar boğazıma dolanıyor ve daha fazlasını söylememi engelliyor.

Çok kötü bir duyguydu. Çocukluk arkadaşımı artık tanımadığımı fark etmek. Özellikle de onca mektuptan sonra.

Boğazımda biriken hüznün yumrusunu yutuyorum.

Ama o arkadaş burada. Bunca zaman sonra karşınızda duruyor.

Nathan bir adım daha atarak bizi profesyonel olarak kabul edilebilir olandan daha yakına getirdi.

Gözlerimdeki gerilimi kırıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kirpiklerimden hain bir damla yaş süzülüyor.

"Ah, lanet olsun." Nathan uzanıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Lütfen ağlama güzelim."

Biraz daha yaklaşıyor.

Kokusu etrafımı sarıyor. O kilerde ona yapıştıktan sonra bana yapışan aynı pahalı kolonya.

"Neden buradayım?" Fısıldıyorum. Tüm bunların bir oyun olabileceğinden endişelendim.

Eğer öyleyse bununla başa çıkamayacağımı biliyorum.

"Çünkü seni tekrar görmek istedim," diye fısıldıyor. Lafı dolandırmadan. Numara yok. "Ve köftelerin çok lezzetli olduğu için."

Bir gözyaşı daha serbest kalırken ciğerlerimden bir nefeslik mizah çıkıyor. "Blake'e söylemeliydin. Menüde köfte yok."

Nathan başparmağını tekrar yanağımda gezdiriyor. "Bir dahaki sefere."

Bu sözlerin göğsüme batmasına izin verdim.

Bir dahaki sefere.

Nathan yaklaşıyor. "Bir sorum var."

"Sadece bir tane mi?" Hâlâ fısıldaşıyoruz.

"Şimdilik." O kadar yakın ki nefes verişini dudaklarımda hissedebiliyorum. "O şekerlemeleri yaparken beni düşündün mü?"

Partideki şekerlemeler.

Her etkinlik için yaptığım tatlı.

Ağzım açık kaldı. Ama cevap vermiyorum. Çünkü cevap vermek istemiyorum.

Bana her seferinde onu hatırlattıklarını söylemek istemiyorum.

Sırf onun için yapıyormuşum gibi davranabilmek için on altı yaşımdayken nasıl yapıldığını öğrendiğimi itiraf etmek istemiyorum. Böylece ona yakın hissedebilirdim.

Onun için kendimi bu kadar ortaya koyamam. Bu şekilde olmaz.

Kalbim kaburgalarımın arasından çıkacakmış gibi hissederken olmaz.

Doğrulurken mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor, eli yanağımdan kayıyor. "İlginç."

Dudaklarımı birleştiriyorum.

Ayrıntıları bilmiyor olabilirdi ama görünüşe göre gerçek hala yüzümde yazıyordu.

Bir vagonun tıkırtısı beni bir adım geri attırdı.

"Hazırlanmayı bitirmeliyim."

Nathan kendi adımını geri atıyor. "Bir şey daha Rosie."

Ne zaman eski lakabımı kullansa, etrafıma ördüğüm duvarın bir parçası çatlıyor.

Nefes veriyorum. "Ne oldu, Nathan?"

Dilini alt dudağında gezdirirken gözlerinin karardığına yemin edebilirim. "Tatlı olarak ne var söyle bana."

Gerçekte ne istediğini biliyorum. Ve bundan kaçmanın bir anlamı yok. Ya şimdi öğrenecek ya da yemek için geri geldiğinde.

Presley arabayı yanıma çekti.

Kendimi açıklamadan ve yanaklarım kızarmamış gibi davranarak, istediğim küveti yığından çekip çıkarıyorum.

Kapağı kaldırarak iki tonlu pembe ve yeşil karelerden birini alıyorum.

Maşa kullanmalıydım. Ama bu Nathan için. Ve kilerden sonra, profesyonel olmanın ötesine geçtik.

Nathan'a dönerken Presley'nin yüzündeki kocaman sırıtışı görmezden geliyorum.

"Bu vişneli limon." Uzatırken renkleri açıklıyorum.

Nathan elimden lokumu alırken parmaklarını benimkilere doğru kaydırıyor.

Yarısını ısıırıyor. Sonra, çiğnerken, yarısını yediği ödül mamasına bakıyor, geri kalanını ağzına koymadan önce onu inceliyor.

Gözlerim aşağı kayıyor ve yutkunurken boğazını izliyorum.

Sadece Lovelace partisindeki s'mores'lardan bir araya getirdiğine inanamıyorum. Ama o haklı. Bunları yaparken onu düşündüm.

Marşmelov yaptığımda hep onu düşünürüm. Nasıl düşünmem ki?

Bunların benim imza yemeğim olmasını gerçekten istememiştim ama oldular.

Nathan elini uzattı. "Yol için bir tane?"

Onları sevip sevmeyeceğini de hep merak etmişimdir. Ya da onları büyütüp büyütmeyeceğini. Ve şimdi cevabımı aldım.

Presley küveti önüme itti.

Bir lokum daha koparıp Nathan'ın açıkta kalan avucuna yerleştiriyorum. "İştahını kaçırma."

Gözleri ağzıma düşüyor. "İmkansız."

Damarlarıma sıcaklık doluyor ve Nathan dönüp uzaklaşmadan önce gözlerini aşağıya, göğsümün üzerine indiriyor.

Nathan binanın içinde kaybolduğunda Presley vagonun üzerine yığılmış gibi yapar. "Tanrım. Lanet olsun. Siz ikiniz marshmallowları nasıl sıcak yapıyorsunuz?" Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bana burada olduğumuzu söyle çünkü seninle tatlı tatlı sevişmek istiyor."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum.
"Saçmalıyorsun."

Cevabını görmezden gelerek yemek masasına dönüyorum ve dikkatimi işime veriyorum.

YİRMİ DOKUZ

NATE

"İyi iş çıkardın." Blake'i sırtından alkışladım.

Aslında yirmili yaşlarında bir adam olan çocuk öne doğru tökezliyor ve elindeki brownie'yi çimlere düşürüyor. "Oh, uh..."

Almak için eğildi ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. Ona dokunmadım bile.

Kendi kendime iç geçirirken bakışlarım avluya takılıyor ve Rosie'nin beni izlediğini görüyorum.

Gözlerini hızla kaçırıyor ama gülümsemeye çalıştığını görüyorum. "Teşekkürler Bay Waller. Her şeyin bir araya gelmesine sevindim." O

brownie'yi fırçalıyor, sonra bir ısırık alıyor.

Onu düzeltmekten vazgeçtim. Belli ki Bay saçmalığını asla bırakmayacak.

"Yarın izin alabilirsin. Ücretli," diyorum ona.

Blake'in kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Hey, Blake." Çalışanlarımdan biri yanımda durdu.

"Yemek şirketinde iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler," diye neşeyle yanıtlıyor Blake.

"Onu nereden duydunuz?" diye soruyor asistanım.

Hannah'ya bakmak için yavaşça başımı çeviriyorum.

"Rosalyn?" Blake düşünme sesi çıkarıyor ama ben gözlerimi Hannah'dan ayırmıyorum. "Sanırım kartı sadece planlamayla ilgiliydi."

Hannah Blake'e, "Bu çok kullanışlı," diye cevap veriyor ama yavaşça başını çevirip bana bakıyor.

Kullanışlıydı.

Bir bebeği çerçevelemekten daha kolay.

Blake, Rosie'nin şirketini ayarladıktan sonra ofisten en son çıkan kişi olmaya özen gösterdim ve masasının önünden geçerken kartı geri aldım.

Şu anda cüzdanımda.

Ve eğer her gece başparmağımı kabarık harflerin üzerinde gezdirmek için çıkarırsam, bu benden başka kimseyi ilgilendirmez.

"Blake, Waller'la biraz konuşmamın sakıncası var mı?" Hannah ona sormak için yanıma eğildi.

"Sorun değil." Blake cevap verirken çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

Ben iyi bir patronum.

Adil. Düşünceli. Ve yine de Blake benden yeterince hızlı uzaklaşamıyor gibi görünüyor.

Hannah aklımı okuyormuş gibi, "Zavallı adamın gözünü korkutuyorsun," diyor.

Yüzüm buruştu. "Bu çok aptalca." Hannah gülüyor. "Bu doğru."

"Eğer bu bir ders olacaksa, ona karşı daha yumuşak davranabilmemin tek yolunun onun işini kendim yapmam olduğunu bilin."

Homurdanıyor. "Birincisi, bu bir ders değil. Bu bir soruşturma."

"Soruşturma mı?" Baş muhasebecimle yüzleşmek için dönüyorum.

Hannah bakışlarını ileride tutuyor. Rosie'ye doğru. "İkincisi, Blake rolüne alışacaktır. Bütün bu piknik olayını onun üzerine yıkmış olsanız bile."

En iyi arkadaşımın karısıyla omuz omuza, önüme bakacak şekilde dönüyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Hannah mırıldanıyor. "Komik" -bunun komik olmayacağını biliyorum- "Maddox'a yıllık piknikten bahsettim ve ilk kez duyduğunu söyledi." Siktiğimin Maddox'u. Kardeşlik kurallarını anlamıyor mu? "Bu da yeni bir fikir olduğu anlamına geliyor. Bu harika, ama o zaman merak ediyordum da, acaba yıllık bu etkinlik için doğru terim mi?" Duraksıyor ve bunun dramatik bir etki yaratmak için olduğuna eminim. "Teknik olarak yanlış olması önemli değil, ama harcamaları detaylandırmam gerekiyordu, bu yüzden etkinlik adına tekrar tekrar bakmam gerekti." Burnumun kenarını çimdiklememek için tüm gücümü harcıyorum. Lanet bir inekle evlenmeyi Maddox'a bırakın. "Sonra yemek şirketinin adını gördüm." Bir duraklama daha. "Ve ne şanslı bir tesadüf ki sana onun kartını vereli iki haftadan fazla olmadı. İyi zamanlama."

Mırıldanıyorum.

"Ama bir şey daha var."

Tabii ki var.

"Peki bu ne olabilir?" Eliyle oynuyorum.

"Ona bakış şeklin."

İç çekiyorum. "Peki ben ona nasıl bakacağım?"

Hannah bir süre bekledi. "Sanki onu zaten seviyormuşsun gibi."

OTUZ
ROSALYN

Ona bakmadan duramıyorum.

O çok... çekici. Yakışıklı.

Baştan çıkarıcı. Yapılı.

Kuralları çiğnemek isteyeceğiniz türden bir adam.

Sonuçları ne kadar tehlikeli olursa olsun.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

Onunla konuşurken ağladığıma inanamıyorum.

Ağlamak, birinin beni görmesini isteyeceğim en son şeydir. Ama duygularım beni alt etti.

O gece, onu televizyonda ilk gördüğümde, bir parçam kırıldı.

Ve bunu adamın önünde konuşmak...

Gözyaşlarımı sildiğinde...

Nazikti. Samimi.

Ve bu benim bir parçamı iyileştirdi.

Sonra da lokumu sordu.

Nathan'ın küçük şekerlere olan takıntımı anlaması utanç verici olmalıydı.

Ama seksi yaptı.

Ve bana sanki beni yiyip bitirmek istiyormuş gibi baktı.

Ve ben bununla ne yapacağımı bilemedim.

Nathan konusunda ne yapacağımı bilmiyorum, nokta.
Gözlerim kendiliğinden kalkıyor, ona dönüyor. Ama o
artık bahçenin karşısında durmuyor.
Uzaklaşıyor.

OTUZ BİR NATE

Arkamı dönmüyorum.

Ben de istiyorum.

Rosie'nin bakışlarını üzerimde
hissedebiliyorum. Dikkatini
hissedebiliyorum.

Ama aramızdaki bu kadar açık olan şeyi çözmenin ne
yeri ne de zamanı.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, her birine üç şekerleme
tıkıştırıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

OTUZ İKİ ROSALYN

Apartmanımın önünde bana ayrılan yere park ettiğimde batan güneş ön camımdan yansıyor.

Nathan o gittikten sonra bir daha geri dönmedi ve bunun beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını hâlâ düşünüyorum.

İş çantamı yolcu koltuğundan alıp omzuma asıyorum.

Kapımı arkamdan çarparak minibüsün yan tarafındaki sürgülü kapıya bakıyorum ve inliyorum.

Tüm küvetleri ve kapıları yarına bırakmak istiyorum. Ama bunu yaparsam kendimden nefret edeceğimi de biliyorum. Bu yüzden iç çekerek kapıyı açıyorum ve bir kucak dolusu kap alıyorum.

Binanın ön kapısından geçmek için biraz hokkabazlık yapmak gerekiyor. Ve her şeyi iki kat merdivenden kapıma kadar taşırken biraz terliyorum. Ama sonunda içeri giriyorum ve küvet yığınının yemek masamın üzerine bırakıyorum.

Şirketlerin dezavantajı, artıkları saklamak için genellikle bir plan yapmamalarıdır, ancak Marie's House'da - ihtiyaç sahibi aileleri ve kadınları barındıran bir yer - her zaman fazladan yiyecek almaktan mutluluk duyan bir kız tanıyorum.

sakinleri. Presley'i eve bıraktıktan sonra oraya uğradım, yani eve normalden daha geç geldim.

Saate bakıyorum, kendi yemeğimi yemek istiyorum ama çantamı yere bırakıp minibüsüne geri dönüyorum.

OTUZ ÜÇ NATE

Tereddüt ediyorum, parmağım ekranın üzerinde geziniyor.
Onu arayabilirim.
Kartında telefon numarası var. Ama beni
aramasını istiyorum.
Elini uzatan kişi o olsun istiyorum.
Ve bunun sebepleri hakkında kendime yalan
söyleyebilirim. Ama çok basit.
Sadece istiyorum.
Kendisini engelleyen her türlü direnci aşmasını
istiyorum.
Onun dikkatini çekmek istiyorum.
Nefes alıyorum. Sonra gönder düğmesine basıyorum.

OTUZ DÖRT
ROSALYN

Şarap dilime oturuyor ve zengin lezzetini içime çekerken gözlerimi kapatıyorum.

Sıkışık lavabomda tüm büyük küvetleri ve kapakları manevra etmekten belim ağrıyor ama her şeyi yıkadım.

Birazını sabaha saklayabilirdim ama şimdi uyuyabilirim.

Ilıman bir akşam ve açık balkon kapısından gelen esinti, güneşten kaçarak, şemsiyeden şemsiyeye geçerek geçen bir günün ardından iyi hissettiriyor.

Ayaklarımı küçük sehpanın üzerinde ayarlıyorum ve şarap kadehini tekrar dudaklarıma götürüyorum.

Ama camımı geriye yatıramadan telefonum bir bildirimle titriyor.

Kanepenin kolundan kaldırdım.

İş hesabım için yeni bir e-posta.

Açtığımda, bugünkü etkinliğin son ödemesinin onayı olduğunu görüyorum.

Sonra şarabımı bıraktım ve telefonu yüzüme yaklaştırdım.

Bu...?

Yapmazdı.

E-postayı kapatıyorum, sonra yeniden açıyorum.

"Ne oluyor lan?" Karanlık odaya fısıldıyorum. Banka hesabımı açtım.

Nabzım titriyor.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Banka uygulamamı yenilediğimde, fazladan sekiz bin doların hâlâ orada olduğunu gördüm.

Sekiz bin dolarlık bahşış.

Ayaklarımı yere basıyorum ve öne doğru eğiliyorum.

O ne yapıyor?

Daha önce de büyük bahşişler almıştım. Hatta bir keresinde birkaç bin dolar.

Ama bu kadar büyük bir şey değil ve kesinlikle bu kadar küçük bir iş için değil.

Sekiz. Bin.

Başım dönüyor ve -muhtemelen daha iyi bir yargıya karşı- şarabımı geri alıp bir yudum daha alıyorum.

Sonra bir tane daha.

Bunu kabul

edemem. Kabul

edemem.

Sekiz.

Ormanın zemininde oturmuş, sekiz yaşındaki halimle hüngür hüngür ağlarkenki görüntüm gözümün önüne geliyor.

Bu yüzden mi o numarayı seçti?

Birbirimizi en son sekiz yaşındayken gördüğümüz için mi?

Bu sefer şarabı yudum yudum içiyorum.

Para iyi olurdu. Ve eğer başka birinden olsaydı -Başka kim olsa kabul ederdim.

Yeni banka bakiyeme bakıyorum ve inliyorum. Çünkü onu tutamayacağımı biliyorum.

Nathan'ı bir daha görmesem bile. Geçmişimizle. Kilerde olanlarla... Onu geri vermek zorundayım.

Şarabımın kalanını yutarak ayağa kalkıyorum.

Bardağı lavabonun yanına bırakıp açık olan birkaç ışığı kapatıyorum ve yatak odama gidiyorum.

Komodinimin içinde, silikon arkadaşımı taşıyan kadife çantanın yanında küçük bir kâğıt parçası var. Nathan'ın imzasıyla.

Ve telefon numarası.

OTUZ BEŞ NATE

Bunun gerçekleşmesi sadece birkaç dakika sürer.
Telefonum bir mesajla beni uyarıyor.

Nate, ben Rosalyn Edwards. Cömert olsam da
bahşişinizi kabul edemem.

Telefona sırtıtıyorum.
Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkında mı?
Kim olduğunu bilmem için gerçekten soyadına ihtiyacım
olduğunu mu düşünüyor?
Rosie'yi bir zamanlar unutmuş olabilirim. Ama şimdi onu
hatırlıyorum.

Çok büyük.

Bu sefer, sırtıtışım bir sırtıtışa dönüşüyor.

Cidden, dayanamıyorum.

Başımı sallıyorum ve cevabımı yazıyorum.

Rosie, beni öldürüyorsun.

Ben: Ve bu Nathan.

Ne dediğini ve kulağa nasıl geldiğini anlamasını beklerken sol elimi indirip Charles'ı okşuyorum.

Dokunuşumla gurulduyor. Ve durduğumda -elim göğüs kafesinin üzerine koyduğumda- boynunu büküyor, böylece küçük turuncu kafasını avucuma çarpabiliyor.

"Ne kadar muhtaç bir çocuk," diye şikayet eder gibi yapıyorum. Cevap olarak miyavlıyor.

Tekrar telefon ekranına bakıyorum ve Rosie'nin de benim gibi yatakta yatıp yatmadığını merak ediyorum.

Acaba o da benim gibi iç çamaşırlarına kadar soyunmuş mudur?

Acaba kendini sıcak hissediyor mu?

Acaba mesajlarını okudu mu ve şimdi sikimi mi düşünüyor?

Acaba kilerde elini pantolonumun içine soktuğunda parmaklarını tabanının etrafına nasıl yaydığını hatırlıyor mu?

Acaba bu gece kendine dokunacak mı?

OTUZ ALTI
ROSALYN

Yatağıma sürünüyorum, yüzümü yastığıma gömüyorum ve inliyorum. Yüksek sesle.

Neyim var benim?

Bu çok büyük.

Dayanamıyorum.

Tekrar inledim.

Verdiği yanıt profesyonelce olmadığı için öfkeli bile davranamıyorum.

Bu gece müşterim olabilir ama önce arkadaşımdı. Ve arkadaşlık ile müşteri arasında bir yerde, elimi pantolonuna sokmayı ve parmaklarımı büyük sikine sokmayı başardım, bu yüzden profesyonellik pencereden dışarı çıktı.

Sırt üstü dönüp telefon ekranına bakıyorum, keşke biri bana nasıl cevap vereceğimi söyleseydi.

Kaçınmaya karar verdim.

Ben: Nathan, 8.000 dolarlık teklifin için teşekkür ederim ama bunu yapmana izin veremem.

Nathan: Rosie, bu bir teklif değildi. Zaten tamamlandı. Ve çok iyi yapılmış bir iş için.

Dudaklarımı birleştiriyorum.

Nathan: Ödemeyi reddetmeye çalışırsanız, tekrar gönderirim.

Ödemeyi iade etmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordum. Ama ben Nathan'a inanıyorum. Bence tekrar gönderecektir.

Sadece nedenini anlamıyorum.

Bunu neden yapıyor?

Mücadele ettiğimi biliyor mu?

Ve kendime yiyecek almak için mücadele ediyor değilim. Ben orada değilim.

Artık değilim. Ama

yükseltmeye

ihtiyacım var.

Daha büyük bir yere ihtiyacım var. Daha büyük bir mutfak. Daha fazla depo.

Park etmek için bir garaja ve sadece merdivenler yerine bir asansöre ihtiyacım var, böylece minibüsümü toplamak için iki kat merdivenden ve hava koşullarından aşağı yiyecekleri yürümek zorunda kalmadan etkinlikler için yükleyebilirim.

Bu ekstra parayı isteklerim için kullanmayacak kadar çok ihtiyacım var.

Ama bunların hiçbiri doğru hissettirmediği gerçeğini değiştirmiyor.

İç çekiyorum.

Ben: Neden?

Nathan: Çünkü bunu hak ettin. Geri almayacağım, Rosie.

Nathan: Daha önemli şeylere geçelim... Nathan: Yarın akşam bir şeyler içmek için bana katılır mısın?

Telefonuma göz kırpıyorum. Sonra tekrar göz kırpıyorum.

Bir içki için ünlü Nate Waller'a katılır mısın? Herkesin içinde mi?

Bu da aynı soruyu akla getiriyor.

Ben:
Neden?

OTUZ YEDİ NATE

"Bana nedenini soruyor, Charles." Başımı sallıyorum.
Bekâr arkadaşım benimle kuşkulu bir bakış paylaşıyor.
Neden?
Neden güzel bir kadınla içki içmek istiyorum? Neden
Rosie'yi tekrar görmek istiyorum?
Cevabımı yazıyorum.

Ben: Çünkü bugün seninle beş dakika konuşmak
yetmedi.

Ben: Çünkü seni tekrar tanımak istiyorum.

OTUZ SEKİZ ROSALYN

Bir elimi göğsüme bastırıyorum.
Çünkü seni tekrar tanımak istiyorum.
Bu gidişle, Nathan'ın hayatıma geri dönmesi kalp
yetmezliğine yol a ç a c a k .
Tıpkı sevgili babam gibi.

Nathan: Evet de.

Gözlerimi
kapatıyorum. Bu
kötü bir fikir.
Yapmamalıyım.

Cumartesi sabahı çalışmak
zorundayım.

Gönder tuşuna b a s a r basmaz bunun yanlış
anlaşılabileceğini fark ettim.

Yani yarın geç saate kadar dışarıda kalamam.

OTUZ DOKUZ
NATE

"Bu lanet kız." Charles
daha yüksek sesle
mırıldanıyor.

Ben: Akşam 8'de Booze
Hooch'ta

St. Paul adresini gönderiyorum.

Çok uzak değilse tabii. Ne kadar yakın yaşadığını
bilmiyorum.

KIRK
ROSALYN

Başımı kaldırıp yatak odamın penceresinden St. Paul silüetine doğru bakıyorum.

Ben: Çok uzak değil.

Nathan: Yani geleceksin.

Başımı tekrar aşağı indiriyorum.

Ben: Denerim.

Nathan: Söz ver bana.

Parmaklarım ekranın üzerinde tereddüt ediyor.

Ben: Yarın bir işim var. Eğer bir şeyler ters giderse, saat 8'de hala çalışıyor olabilirim.

Çoğunlukla doğru. Gerçi hiçbir şeyin beni o kadar geç saate kadar tutacağından şüpheliyim.

Nathan: Bütün gece bekleyebilirim.

Bunun peşini bırakmayacak.
Ve kendime karşı dürüst olursam, bunu yapmasını istemiyorum.

Peki. Geç kalacak olursam, sana haber veririm.

Telefonumu göğsüme indiriyorum ve boynumu çevirerek kapalı dolabımın kapısına bakıyorum.

Telefonum titriyor.

Ve titremeye devam ediyor. Bir çağrı ile. Zavallı nabzım yine atıyor.

Nathan beni arıyor.

Nathan. Beni çağırıyor. Kalktım.

Mesajlaşıyorduk. Aramasına gerek yok.

Telefon titremeye devam ediyor.

Derin bir nefes alıyorum. Ve kabul etmek için düğmeye basıyorum. "Merhaba, Rosie."

Gözlerim geri yuvarlanıyor.

Merhaba demek kulağa erotik gelmemeli.

Telefonu kulağımdan birkaç santim uzakta tutuyorum ki umarım ne kadar nefes nefese kaldığımı duymasın. "Merhaba, Nathan."

Meme uçlarımda hissettiğim kısa bir takdir mırıltısı çıkarıyor. "Sadece söylediğini duymam gerekiyor."

"Adın ne?" Sessizce sordum.

Biraz da mizah içeren bir mırıldanma daha. "Hayır, yine de bu güzel bir ikramiyeydi. Yarın gece geleceğine dair söz vermeni istiyorum."

Sesi telefondan avucuma doğru titreşirken yutkunuyorum.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum. Ciddiyim.

"Aferin kızıma." Sözleri hat boyunca sürünüyor. "Tatlı rüyalar, güzel Rosie."

Sonra telefonu kapatıyor.

Ve çekmeceme uzandım.

KIRK BİR ROSALYN

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum, sonra kapıyı çekip açıyorum.

Booze Hooch'a girerken serin hava etrafımda dolaşıyor ve girişten geçerken omuzlarımı rahatlamaya zorluyorum.

Uber'im beni tam zamanında getirdi ama içimden bir ses Nathan'ın çoktan burada olduğunu söylüyor.

Ama bar o kadar dolu ki onu nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Siktiğimin Nathan'ı.

Beni buna ikna etmesine nasıl izin verdim?

Kalabalığa doğru birkaç adım daha atıyorum ve arabada sürdüğüm parlaticıyı mahvetmemek için dudajımı ısırarak için kendimi zor tutuyorum.

Görünüşümü abartmamaya çalıştım, ama yine de makyajımı ve saçımı sanki bu bir randevuymuş ve sadece eski arkadaşların buluşması değilmiş gibi yaptım.

Birbirlerini parmaklayan eski dostlar.

Bir adım daha atıyorum, sonra geriye uzanıp saçlarımı ensemden kaldırıyorum ve soğumuş havanın ısınmış tenimin üzerinden akmasına izin veriyorum.

Buraya gelirken stresten başka bir şey yapmadım.

Kalın, düz saçlarımı aşağıya yatırmak konusunda stresliyim.

Giymeyi seçtiğim dekolteli atlet için stres. Daha önce rahat hissettiren ancak şimdi biraz fazla şık hissettiren dökümlü pantolonlar hakkında.

Etrafıma bakınırken sandaletlerim gürültünün ortasında sessiz kalıyor.

Elimde telefonum titriyor.

Nathan: Sol arka köşe, güzel.

Birbirlerine güzel diyen eski dostlar.

Yavaşça bakışlarımı
kaldırıyorum. Işık
loş.

Uzun masalar odanın ortasını dolduruyor, kabinler çevreyi çevreliyor ve insanlar her yerde ayakta duruyor. Ama arkada, uzun boylu, kapüşonunu saçlarının üzerine çekmiş, aradığım adam duruyor.

Telefonumu çantama atıyorum.

Kendimi toparlamak için uzun bir odam var.

Sadece içki.

Sadece arayı

kapatacağız.

Beklenti yok.

KIRK İKİ NATE

Eğilmesini ve ceset kalabalığının arasından sıyrılmasını izliyorum. Ve Hannah'nın söylediklerini düşünüyorum.

Hannah'nın söylediklerini düşünmeden edemiyorum.

Ona nasıl bakacağım?

Sanki onu zaten seviyormuşsun gibi.

Avuç içimi kalbimin üzerine bastırmamak için ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

Bu imkansız.

Tanımadığım birini sevmem imkansız. Ama... bu

Rosie.

Tepedeki ışığın altından geçerken koyu kızıl saçları parlıyor.

Bu benim Rosie'm.

Ve muhtemelen onu sevmiyorum. Bir kadını gerçekten sevdiğimi hiç sanmıyorum. Bu şekilde değil. Ama bir şeyler var.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Biraz kader gibi hissettiren bir şey.

Kalabalığın arasından benden önce çıktı.

Kader, kıvrımlı küçük bir pakete sarılmış.

KIRK ÜÇ ROSALYN

Nathan'ın karşısında duruyorum, aramızda uzun yuvarlak bir masa var.

Gözleri benimkiler üzerinde yoğunlaşıyor. İrisler kapüşonunun altındaki gölgelerde karanlık.

Fermuarı açık siyah kapüşonunun altına gri bir tişört giymiş. Kapüşonunun kolları yukarı doğru itilmiş, ön kollarının etrafında toplanmış. Kapüşonlu için hava biraz sıcak ama yine de göze çarpmıyor.

Ve insanların onun kim olduğunu anlamasını engelleyebilir, ama tüm bu kıyafet... onu cehennem gibi seksi gösteriyor.

Sonunda gözlerimi yukarı kaldırdığımda, onun beni içine aldığını ve vücudumda gezindiğini görüyorum.

Bana dokundu. Beni öptü. Beni gördü. Ama şu anda, beni çıplak soyuyormuş gibi hissediyorum.

Ve sonunda bunun asla sadece içki olmayacağını kabul ettim.

KIRK DÖRT NATE

O lanet olası bir tanrıça.

Bunu zaten biliyorum.

Ama onu bu gece görmek. O kıyafetle... Hiç şansım yoktu.

Ve eğer istediğimi yaparsam, bu akşam kışında el izlerimle ve sikime boşalmasıyla sona erecek.

Biri ona çarpıyor ve o da dengesiz bir adım atarak yaklaşıyor.

Onun tökezlemesine neden olan adamın arkasından gözlerimi kısıyorum. Ve kendimi onun peşinden gitmeye hazırlarken ağırlığım değişiyor.

Ama sonra bir el masanın üzerinde benimkinin üzerine yerleşiyor. Bakışlarımı tekrar Rosie'ye çeviriyorum.

Yanımda. Bana

dokunuyor.

Beni sakinleştiriyor.

Yüzümü ona dönüyorum.

Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Böyle küçük bir sebepten dolayı bir adamı dövmeyi hiç düşünmedim bile. Ama burada durmuş, geçmişimin parlak mavi gözlerine bakarken

Rosie'ye zarar veren herkesi yok etmek için imkansız bir dürtü.

"Nathan," diyor elini çekmeye başlarken. Ve yapabileceğim tek bir şey var.

KIRK BEŞ
ROSALYN

Anlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde, Nathan elini boynumun arkasına doluyor ve beni ona doğru sürüklüyor.

Kendimi desteklemek için ellerimi göğsüne bastırıyorum ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Onu durdurmak
istemiyorum. Beni
yönlendirmesine izin
veriyorum.

Bırak dudaklarını dudaklarıma bastırsın.

Beni öpmesine izin vermekten daha fazlasını yaptığımda boğazımdan bir inilti çıkıyor.

KIRK ALTI NATE

Rosie'nin dudakları ayrılıyor ve dili benimkine doğru kayıyor.

Ağzının içine doğru inerken, tutuşumu sıkılaştırıyorum. Saçları avuçlarımda ipeksi bir hal alıyor.

Vücudu benimkine karşı yumuşak.

Göz kapaklarımdan ardında onu çıtırçıtır soyma hayalleri dans ediyor ve ağzımı onunkinden ayırmak zorunda kalıyorum.

"Kahretsin Rosie," diye soluyarak alnımı onunkine bastırıyorum. "Planladığım şey bu değildi."

Ağzıma bir nefes çarpıyor. "Çok yazık."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerimi açıyorum. "Dürüst olacağım, bunu daha sonra yapmayı umuyordum. Ama ağzım seninkinin üzerindeyken başlamayı planlamıyordum." Sesim hırçın ama Rosie'nin duyabileceği kadar yüksek çıkıyor.

"Ne ile başlamayı planlıyordunuz?"

O konuşurken başparmağımı boynunun yan tarafına bastırıyorum, hızla atan nabzını emiyorum.

"Peki." Gözlerinin içine bakabilmek için başımı yeterince geriye eğiyorum. "Bize içki ısmarlamayı, yemek pişirme gününün nasıl geçtiğini sormayı ve belki de masanın altında dizlerimin seninkilere çarpmasına izin vermeyi planlıyordum."

A yumuşak gülümseme çeker at onu
Ağız. "Sesler çok saygıdeğer."

fkelendim. "Olabilirdi."

"Yine de bir deneyebiliriz." Rosie geri adım atmaya
alışıyor ama ben boynunu tutmayı bırakmıyorum.

"Hayır." Sırıtıyorum. "Bu versiyonu daha çok sevdim."

Ben eğildikçe gülümsemesi büyüyor ve o lanet
kelimelerin göğüs kafesimin içinde genişlediğini
hissediyorum.

Sanki onu zaten seviyormuşsun gibi.

KIRK YEDİ
ROSALYN

Barın sesleri gerçeklikle aramızda bir bariyer gibi. Sanki gürültü insanların bizi görmesini imkânsız kılacakmış gibi.

Sanki kimse hayatımız buna bağılmış gibi öpüştüğümüzü fark etmeyecekmiş gibi.

Eli boynumda sıcak. Dudakları benimkileri istiyor.

Diğer eli yan tarafımı kavramak için aşağı kayıyor. Eğiliyorum.

Kileri de hatırlıyorum.

Orada da onun içinde eridim. Bana dokunmasına izin verişim.

Parmaklarının etrafında nasıl tutuştüğümü.

Kim olduğumu bile bilmeden beni nasıl paramparça etti.

Bu sefer öpüşmeyi kesen ben oluyorum.

Ben geri çekilirken Nathan'ın tutuşu gevşiyor.

"İçkiyle ilgili bir şey mi söyledin?" Sesimdeki solukluğu duyarak soruyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Nasıl istersen."

Bakışlarım ağzına düşüyor. Sonra daha aşağıya.

Nathan boğazını temizliyor.

Yakalandım ve umursamadan bakışlarımı tekrar onunkilere yönelttim. "Güçlü bir şey."

"Yani... şampanya değil mi?" Yüz ifadesi nötr ama ses tonundaki alaycılığı duyuyorum.

Başımı salladım. "Şampanya değil."

Nathan çenesini eğiyor ve yanında durduğumuz masadaki sandalyelerden birini çekiyor. "Sen burada kal. Ben bize iyi bir şeyler bulacağım." Geri adım atmaya başlıyor, sonra duraksıyor. "Buraya arabayla mı geldin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sonra başımı sallıyorum.

Yutkunurken gözlerim boğazına takılıyor.

"Güzel." Başını uzun sandalyeye doğru eğiyor, sonra kalabalığın içinde kayboluyor.

Güzel.

Kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum.

Dokunacak kadar yakın olduğumuz anda öpüşmek beklediğim bir şey değildi, ama garip bir şekilde bütün gün beni rahatsız eden gerginliği kırmak için işe yaradı. Elbette, stres gerginliği yerini cinsel gerginliğe bıraktı ama bu da aşılabılır.

Çantamı masanın üzerine koyup, sandalyeye tırmanmak için yalnız kaldığım bu zamanı değerlendiriyorum. Bunlara binmek her zaman gariptir, bu yüzden Nathan'ın burada olmayıp koltukta ileri geri sallanmamı, kıyafetlerimi ayarlamamı izlememesini takdir ediyorum.

Nathan'ın başının arkasını buluyorum ve siparişini beklerken onu izliyorum.

Kapüşon onu tişörtler ve daha azı denizinde öne çıkarıyor, ancak bunu kimliğini gizlemek için yaptığını anlıyorum.

Çünkü o ünlü.

Ormandan gelen sırık gibi çocuğun büyüüp tanınmış bir profesyonel futbolcu olduğuna inanmak hala zor.

Kalbim kabarıyor.

Tüm bu olanlar için.

Hayatlarımız farklı yönlerle gittiği için. Onun adına
mutluyum.
Mutlu olduğu için mutluyum.
O bunu hak ediyor.

KIRK SEKİZ

NATE

Bir elimde sürahi, diğerinde iki bardak, bara doğru dönüyorum ve hemen Rosie'nin gözlerini üzerimde yakalıyorum.

Yüz ifadesi yumuşak.

Sıcak.

Ve sanırım onu gördüğüm en sakin haliydi.

Adımlarımı uzatıyorum ve aramızdaki mesafeyi

kapatıyorum. "Bu bakış ne için?" Her şeyi yere bırakarak soruyorum

Masaya.

Yanakları pembeleşiyor ve tereddüt ediyor. Sonra bir omzunu kaldırıyor. "Sadece seninle ne kadar gurur duyduğumu düşünüyordum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Seninle ne kadar gurur duyuyorum.

Boğazım düğümleniyor.

Lanet olası Rosie Edwards, yirmi beş yıl sonra hayatıma geri dönüyor, bir anda ortaya çıkıyor, böyle şeyler söylüyor ve beni parçalara ayırıyor.

Elbette, daha önce de kadınlar bana iltifat etmişti.

Kollarıma ya da karnıma dokunup ne kadar iyi göründüğümü söylerlerdi. Ya da bir galibiyet için beni tebrik ederdi.

Zorla yutkunuyorum.

Ama ailem dışında hiç kimse benimle gurur duyduğunu söylemedi.

Ve bunu duymak iyi hissettirmiyorsa lanet olsun.

Gözlerinden gurur akan kıza doğru eğildim ve dudaklarımı şakağına bastırdım.

Şu anda kendimi utandırmadan yapabildiğim tek şey bu.

Geri çekilerek masadaki diğer sandalyenin arkasını kavıyorum ve Rosie'ninkinin yanına getirmek için sürüklüyorum.

Otururken gözlerimi kaçırıyorum.

İkimize de birer bardak karpuzlu mojito doldururken onları görmezden geliyorum.

Koltuğumda dönene kadar bakışlarımı kaçırıyorum. Dizlerim onunkilere çarpana kadar.

Sonra onları
kaldırıyorum. Ve
hissediyorum.

Hissediyorum.

Ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Sürüp sürmeyeceğini de bilmiyorum.

Ama hissediyorum.

Ona nasıl baktığımı
hissediyorum. Sanki onu çoktan
sevmişim gibi.

KIRK DOKUZ
ROSALYN

Nathan bana içeceklerden birini uzatırken bakışlarını benimkilere kilitliyor.

Soğuk bardak elimde ağırlaşıyor.

Kendininkini kaldırıyor. "Şekerlemelere."

Boğazımdan küçük bir ses çıkıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Sonra bardağımlı onunkine dokunduruyorum.

"Şekerlemelere." Birlikte kadehlerimizi kaldırıp içiyoruz.

Karpuzun taze tadı dilimin üzerine sıçrıyor, ardından nane ve pahalı alkolün yumuşak sıcaklığı geliyor.

Tehlikeli derecede iyi.

Bir yudum daha alıyorum.

Nathan bardağını masaya indiriyor ve bana doğru daha da dönerek elini sandalyemin arkasına koyuyor.

Ben de ona dönük olacak şekilde yer değıştiriyorum, tıpkı onun gibi sandalyeme yan oturuyorum ve dizlerimi onunkilerin arasına koyuyorum.

"Bayan Rosie Edwards, yemek yapmaya ne zaman başladınız? Ve ne zaman Rosalyn adını kullanmaya başladınız?"

Bir içki daha içiyorum, cevabımı erteliyorum, ona ne kadar doğruyu söyleyeceğimi merak ediyorum ve kendi soruma karar veriyorum.

"Ne zaman Nate adını kullanmaya başladın?"

Sırıttıyor ama yine de cevap veriyor. "Lisedeyken. Taşındık - bir sonraki kasabaya- ve kulağa daha havalı geldiğini düşündüm."

Tekrar taşınmak zorunda kalacağı düşüncesi kalbimi sızlatıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ciddiyetle.

Nathan başını sallar. "Hayatımın geri kalanında beni takip eden bir gençlik dürtüsüydü. Ama artık çoğu insan bana sadece Waller diyor."

"Yapmalı mıyım-"

"Sen bana Nathan de," diye cevap veriyor ben sorumu bitirmeden. "Tıpkı benim sana Rosie demeye devam edeceğim gibi. Şimdi sıra sende."

Onları koyacak başka bir yer olmadığı için ellerimi kucağıma koyuyorum. "Twin Cities'e taşındığımda tam adımı kullanmaya karar verdim. Kulağa daha yetişkince geliyordu ve hayatımın bir sonraki bölümüne başlamak için iyi bir yol olduğunu hissettim."

"Buraya ne zaman taşındığınızı söylemiştiniz? On dokuz yaşındayken mi?"

"Evet." Kim olduğumu bilmeden önce bunu sorduğunu hatırlıyorum. Konunun açılacağını bilsem de bu konuda konuşmak istemiyordum.

Yumruk yaptığım ellerimi gevşetmeye odaklanıyorum ve diğer sorusunu yanıtlayarak konuyu değiştiriyorum. "On altı yaşımdan beri farklı restoranlarda çalışıyordum. Burada aşçı olarak bir iş buldum ve şirketim için planlarım üzerinde çalışmaya başladım."

Parmak uçları saçlarımın uçlarında geziniyor ve daha fazlasını isteyerek başımı eline doğru eğdiğimi hissediyorum.

"Aşçılık okuluna mı gittin?" Onu daha iyi duyabilmem için bana yaklaşıyor.

"Sadece kendi kendine öğrendim."

"Etkileyici." Gözleri parmaklarının hâlâ saçlarımla oynadığı yere kayıyor.

"Pek sayılmaz." Bir omzumu kaldırdım. "Sadece üniversiteye param yetmedi."

Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. "Bunun seni durdurmasına izin vermedin."

Ve yemeğinin tadına baktım Rosie. Çok lezzetliydi."

"Teşekkürler," diyorum sessizce.

"Yemek yapmayı zaten sevdiğiniz için mi restoranlarda çalışmaya başladınız? Yoksa bu işi sevmenizi sağlayan şey orada çalışmak mıydı?"

"Gençken evde yemek yapmaya başladım." Bardağıma uzandım. "Kütüphanenin yanındaki Goodwill'de eski bir yemek kitabı buldum." Duraksıyorum, kapak olarak bir yudum alıyorum. Nathan'ın ailesi Goodwill'e giden tiplerden değildi ve bu konuyu açtığım için kendimi biraz tuhaf hissediyorum. "Kalın bir Betty Crocker yemek kitabıydı, biraz hırpalanmış ve çok eskiydi ama önceki sahibi sayfaların kenarlarına bir sürü not yazmıştı."

"Ne tür notlar?" Nathan'ın sesi gerçekten meraklı geliyor. "Rastgele şeyler. Bir kadın olduğunu varsayıyorum."

pişirme sürelerini ve daha iyi olduğunu düşündüğü şeyleri yazıyordu. Daha tatlı veya daha az tuzlu yapmak isterseniz ekleyeceğiniz malzemelerle ilgili notlar vardı. Bir şey kalmadığında kullandığı ikameler. Notlar öyle derin falan değildi ama ilgimi çekti. Çok fazla yemek olmadığı için yemek hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim..." Kendimi tutuyorum. "Evde bu kadar çeşitlilik olmadığı için."

Genel olarak fazla yemeğimiz yoktu. Ya da en azından benim yoktu. Çoğunlukla hazır çorba paketleri ve fıstık ezmeli sandviçlerle idare ediyordum. Ama gerçekten konuşmak istemiyorum

Bu konuda.

Nathan'ın bildiğini düşünmeme rağmen. Bu yüzden bana şekerleme getirmeye başladığına eminim.

Takdir göğsümü dolduruyor.

Benim için çok iyi bir arkadaştı.

Ve ona söylemek istiyorum.

Hiçbir zaman cılız bir çocuk olmadım. Çoğu gece açlığı seçtiğim, babamın yanında olmaktansa odamda kalmayı tercih ettiğim zamanlarda bile vücudum hep daha kalındı.

Ama Nathan yine de ödülleri kullanabileceğimi biliyordu.

Elbette, yemek yapmayı öğrendikten sonra nihayet karnımı doyurabildim ve kıvrımlarımı daha da doldurdum.

Tabii ki babam, klasik bir bok parçası olarak, bana şişman deme fırsatını hiç kaçırmadı. Bana koşuya çıkmam gerektiğini ya da kalorileri azaltmaya başlamazsam asla bir erkek arkadaş edinemeyeceğimi söylerdi.

Sanki bir erkek arkadaş istiyormuşum gibi.

Hayatımda daha az erkek olsun istemiştim. Daha fazla değil.

Sıcak bir el omzumun üzerinden kayıyor. "Yapmayı en çok sevdiğin şey neydi?"

"Çorba," diyorum ona, sonra mojitomdan uzun bir yudum alıyorum.

Nathan'ın kaşları kalktı. "Yine de Lovelace partisi ya da benim pikniğim için bir şey yapmadın."

Zihinsel olarak, beni dibe çekmekle tehdit eden tiksindirici anıları bir kenara bırakıp gülümsüyorum. "Çorba tam olarak yaz parmak yemeği olarak nitelendirilemez."

Nathan dudaklarını büzüyor. "Yeterince makul, ama yine de biraz denemek istiyorum. Sevmediğim bir çorbayla hiç karşılaşmadım."

"Bir gün sana çorba yapacağım, Nathan Waller," diyorum, yalan olduğundan emin olmama rağmen.

Bu gece olanlardan sonra birbirimizi göreceklerimizden şüpheliyim.

Bardağı sağ elimden alıp sol elime koyuyor, sonra elini aramızda tutuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerinde sallanıyor." Nathan elini bana doğru yaklaştırıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama avucumu onunkine koyuyorum. "Önce elimize tükürmezsek bağlayıcı olur mu?"

Nathan birleşmiş ellerimizi ağzına doğru kaldırıyor.

"Eğer tükürmemi istiyorsan Rosie, söylemen yeterli."

Bakışları erimişti ve dizlerimi birbirine daha sıkı bastırıp fısıldadım, "Şu anda değil."

Nathan birleşen ellerimizi kalçasına indiriyor ve bir iniltiyle başını geriye atıyor. "Kahretsin, Rosie." Başını sallarken kapüşonu başından kayıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Onun dramatizmine küçük bir kahkaha atıyorum. "Sen başlattın."

Bana bakabilmek için doğruldu. "Ve sen bunu daha da kötüleştirdin. Daha da kötüleştirdim. Zehrini seç."

Daha fazla alkol yutarken zehir kelimesini duyunca yüzümü buruşturuyorum.

Bardağımı yere bıraktım ve elimi onun elinden çektim. "Kılık değiştirmişsin."

Bardağım neredeyse boş olduğu için kendimi daha cesur hissederek ona doğru eğilip uzanıyorum ve parmaklarım kapüşonunun kumaşına takılıyor.

Nathan omuzlarını kamburlaştırıyor, bedenini yeterince alçaltıyor, böylece kumaşı tekrar saçlarının üzerine çekebiliyorum.

Siyah kukuleta alnının üst kısmında duruyor ama öne doğru çekince saçlarının bir kısmı gözlerine doğru sarkıyor.

Dikkatimi ellerimden ayırmadan, saçlarını nazikçe kapüşonunun altına sıkıştırıyorum, teller parmaklarıma değiyor.

ELLİ NATE

Gözlerim kapanıyor.

Rosie'nin parmaklarının saçlarımda gezinme hissi neredeyse çok fazla.

Rosie'nin dizlerini benimkilerin arasına sıkıştırarak dizlerimi birbirlerine doğru bastırıyorum. "Sırf bunu tekrar yapabilesin diye saçımı dağıtmak istiyorum."

Rosie küçük bir kahkaha atıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Buradaki herkesin senin gerçek kimliğini bilmesine izin veremem." Gözlerimi aralıyorum. "Elbette olamaz."

Arkasına yaslanıyor ve ellerini kucağına indiriyor. "Nasıl bir şeydi?"

Gözlerimi sonuna kadar açıyorum. "Nasıl bir şeydi?"

İkimiz de içkilerimize uzandık.

"Tüm bu insanların önünde oynamak mı?" Rosie boş eliyle etrafı işaret ediyor, sanki bir stadyumdaymışız gibi. "Ünlü olmak. Tanınmak." Eli kucağına düşüyor. "Bunun çılgınca olduğunu biliyorsun, değil mi? Tanıdığım çocuğun büyüüp profesyonel bir futbolcu olması."

Bir içki alırken sırtıyıyorum.

"Buna inanamadım," diye mırıldanıyor.

Dün ne dediğini hatırlıyorum. "Benzin istasyonu televizyonu mu?"

Başını sallıyor.

"Bunun nasıl bir şok olacağını anlayabiliyorum." Rollerimizin tersine döndüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama ne yapardım bilmiyorum.

"Eşyalarımı tezgahın üzerinde bıraktım ve ağlayarak kaçtım." Rosie homurdanıyor ve mojitosundan uzun bir yudum daha almadan önce başını sallıyor.

"I..."

Beni durdurmak için elini kaldırdı.

Konuşmayı bıraktım ama uzanıp bileğini kavradım, sonra elini dizime indirdim.

"Seni tanıyamadığım için üzgündüm. Bu konuda sapıklık yaptığımı düşünmeni istemem ama o sokakta yaşarken sık sık seni düşündüm. Eski evinizi her gün gördüğümde düşünmemek zordu. Seni televizyonda gördüğümde ve yanımdan geçseydin seni tanıyamayacağımı fark ettiğimde... bu beni gerçekten üzdü. Ve ne kadar zaman geçtiğini fark ettim." Parmaklarını kalçamda gezdiriyor. "Bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum, daha çok beni tanımadığın için sana neden kızamayacağımı açıklamak için söylüyorum. Ve bunu anladığında benden çok daha iyi idare ettin."

Bileğindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Nasıl başa çıktığımı nereden biliyorsun, Güzel Rosie?" Daha yakına eğildim. "Ben tepki veremedim o kilerden kaçtın."

Dudağını ısırtıyor. "Bunun için üzgünüm."

Biraz daha yaklaştım. "Neden kaçtın? Ve neden bana daha önce kim olduğunu söylemedin..." Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum.

Bir sonraki nefes alışında göğsü sıkışıyor.

"Sana verebileceğim iyi bir cevabım yok," diye neredeyse fısıldıyor. "Çok uzun zaman oldu. Beni hatırlayıp hatırlamayacağını bile bilmiyordum. Flört ediyordun ama senin tipin olduğumu düşünmemiştim. Olanları beklemiyordum."

"Benim tipim mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Güzel şefler mi?"
"Evet, ben de bunu kastetmiştim." Rosie gözlerini devirdi.
"Kıvrımlı kızlardan bahsediyorum, seni salak."

Ağzım sıkışıyor, yarı yukarı yarı aşağı bükülüyor.
Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi kıvrımlı
kızlar diyor. Ve sonra, aynı nefeste, bana aptal diyor.
Hırlasam mı gülsem mi bilemiyorum.

"Önce alıcı, hatırladın mı?" Parmaklarımı açarak elimi
kaldırmak için bileğini bıraktım. "Büyük eller. Onları
doldurmak için büyük kalçalara ihtiyacım var. Büyük..."
Bakışlarımı göğüs dekoltesine indiriyorum. "Kalçalar," diye
tekrarlıyorum, tam bir sürüngen gibi görünmek
istemeyerek. "Ve ikincisi." Rosie'nin içkisini alıp ikimizin
bardağını da masaya koyuyorum, sonra sürahiyi alıp
yeniden dolduruyorum. "Eğlenmek için ekstra kredili
matematik ödevleri yapan sensin. Yani aptal olan sensin."

Rosie gülüyor ve bunun ondan duyduğum ilk tam boy
kahkaha olduğunu fark ediyorum.

Büyüleyici.

Bunu daha sık duymak istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum fazla düşünmeden. "Daha
önce benimle gurur duyduğunu söylediğin için."

Gülümsemesi o kadar yumuşak ki kalbimden bir
parça kopuyor. "Bunun için bana teşekkür
etmene gerek yok. Bu doğru."

"Yine de teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."
Rosie'ye yeni doldurduğu bardağı uzatıyorum. "Ne olursa
olsun, bence senin de kendi şirketin olması gerçekten
harika bir şey."

Rosie yeni bir kadeh kaldırmak için kadehini kaldırdı.
"Bir çift gururlu aptala."

İçkimi onunkine dokunduruyorum.

ELLİ BİR ROSALYN

Nathan bana ilk oyununu anlattı.

Bana on binlerce insanın önünde çalmanın nasıl bir şey olduğunu anlattı. Cevabı "gerçek dışı" oldu.

Nathan yaşadığı yerlerden bahsediyor.

Bir turu daha bitiriyoruz.

Ona buraya gelişiyle ilgili sorular sordum. Bana buraya en iyi arkadaşı Maddox'a yakın olmak için taşındığını söyledi. Ama Maddox sadece eyaleti sevdiği için buraya taşındığını düşünüyor.

Soru sormaya, hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmeye devam ediyorum ve o da cevap vermeye devam ediyor.

Ve bu çok kolay. Çünkü onunla konuşmak kolay. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Yeni bir tura başlıyoruz.

Bana şirketimi sordu.

Bana ismi soruyor, ben de ona uzaklarda bir restoran sahibi olma hayalime bir selam olduğunu söylüyorum.

Bana restoranı nasıl dekore edeceğimi sordu. Ben de ona söyledim.

Hasır avizeler hakkında. Soluk yeşil rengi duvarlar. Rahat sandalyeler. Marşmelov uçuşları.

İçkisinden büyük bir yudum alır ve "Erkek arkadaşın var mı?" diye sorar.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Rastgele görüştüğün biri var mı?" diye soruyor. Tekrar başımı sallıyorum.

"Ben de." Nathan bakışlarımı tutuyor.

Bu gece eğleneliydi. Rahat. Sakin. Ama dokunmayı bırakmadık.

Dizleri benimkilere baskı

yapıyor. Parmakları saçlarımda.

Nabzım sürekli atıyor.

İçkimi dudaklarıma götürüyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Nathan boş bardağını boş sürahinin yanına bırakıyor.

"Rosie."

Cesaretimin geri kalanını yutuyorum, sonra boş bardağımı onunkinin yanına koyuyorum. "Evet, Nathan?"

Burun delikleri kendini bir şeyden alıkoyuyormuş gibi şişiyor. "Eve gitmek için bir araç isteyeceğim." Gözleri ağzıma düşüyor. "Benimle gelir misin?"

Bakışlarımı onun ağzına indirdim. "Evet, Nathan."

Dudakları yana doğru kıvrılıyor ve boğazından kısık bir ses çıkıyor.

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Onun yerine dik oturuyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

Bu hayatımın en iyi en kötü fikri olacak.

Ve sandalyeden kayarken, bunu en iyi şekilde değerlendireceğime dair kendime söz veriyorum.

O zaman devam edeceğim.

ELLİ İKİ NATE

Rosie ayağa kalkarken sallanıyor, ben de uzanıp üst kolunu kavriyorum.

"Sakin ol, güzelim."

Teni o kadar yumuşak ve sıcak ki dokunurken başparmağımı aşağı yukarı sürtmekten kendimi alamıyorum.

Güzel yanaklar benden önce pembeleşti. "İyi misin?" diye sordum.

Rosie başını sallar ve içten bir gülümseme yayar.

Zihnimde yakalıyorum, daha sonra kullanmak üzere cebime atıyorum. O hüznün gözlerinin arkasından parladığı zamanlardan biri için. Nedenini açıklayamıyorum ama bakışlarının ardında gizlenen o karanlık duyguyu her gördüğümde kendimi bundan sorumlu hissediyorum. Ve yeni takıntımın Rosie'yi gülümsetmek olacağını hissediyorum.

Uzandı ve parmak uçlarını göğsüme dayadı. "Ben tuvalete gidiyorum. Seninle ön tarafta buluşabiliriz."

Başımı sallıyorum ve elini tutana kadar tutuşumu kolundan aşağı kaydırıyorum. "Seninle yürüyeceğim ve banyo kapısının önünde buluşacağız."

Tartışacak gibi görünüyor ama Rosie sadece çenesini eğip kabul ediyor.

Bir elimle parmaklarını kavrarken, diğer elimle eve bırakılmasını emrediyorum.

Kapısına vardığımızda yollarımızı ayırdık ve ben erkekler tuvaletine girdim.

Görüşüm biraz dengesiz ve banyo duvarına bakarken, niyetlendiğimden biraz daha fazla sarhoş olduğumu itiraf ediyorum. Ama Rosie de hemen hemen aynı pozisyonda görünüyor ve daha önce de oynaşmıştık, bu yüzden onu eve getirmemde bir sakınca olmadığını düşünüyorum.

Rosie'yi eve getiriyorum.

Şimdi çok şey hatırlıyorum.

Ellerimi yıkarken, haftalar geçip de ondan haber alamadıkça kendimi çok üzgün hissettiğimi hatırlıyorum.

Akşamları odamda oturup pencereden başka bir arka bahçeye açılan yeni arka bahçemize baktığımı hatırlıyorum.

Orman eksikliği.

Rosie'nin eksikliği.

Onu özlediğimi hatırlıyorum.

Sonra büyüdüm. Ve unuttum.

Rosie'yi tamamen unutmuştum. Ta ki Maddox'un kilerinde adımları inletemeye kadar.

Ve şimdi her şeyi hatırladığım için daha da fazlasını bilmek istiyorum.

Bu akşamki konuşmamız iyi bir başlangıçtı. Ama sadece bir başlangıçtı.

Dışarı çıkıyorum ve koridora yaslanıp kızımı bekliyorum.

Kapı açıldığında elimi uzattım ve o da tuttu.

ELLİ ÜÇ ROSALYN

Nathan bizi kalabalığın arasından geçirip ön kapıya götürürken elimi sıkıca tutuyor.

Aşırı ısınmış
hissediyorum.

Aşırı uyarılmış.

Aşağı bakan biri bize doğru yürüyor ve Nathan boştaki eliyle uzanıp adamı gömleğinin önünden tutuyor.

Adam kafasını kaldırıp bakıyor, yüzü tartaklandığı için anında sertleşiyor.

"Dikkat et," diye tersliyor Nathan. "Neredeyse kızımı eziyordun."

Nathan'ın ses tonundan mı yoksa cüssesinden mi bilmiyorum ama diğer adam ellerini kaldırıp özür diliyor.

Nathan onu bıraktı ve beni öne doğru çekti.

Adamın yanından geçerken dudağımı ısıırıyorum ve bakışlarımı Nathan'ın sırtında tutuyorum. Bu olay üzerine gülümsemek çok uygunsuz geliyor, bu yüzden gülümsememek için elimden geleni yapıyorum.

Birkaç adım sonra geceye adım atıyoruz.

Kaldırım çoğunlukla sessiz ve ben derin bir nefes alıyorum. Barda birlikte olmak güvenliydi.

Birkaç kez öpüşmüş olabiliriz ama orada durmak zorundaydı.

Şimdi Nathan'ın evine gidiyoruz ve bizi durduracak hiçbir şey olmayacak.

Mesele de bu zaten.

Ama Hatta Yine de I istiyorum Bu, I
hissetmek gibi I hiperventilasyon
olabilir.

Nathan telefonunu tekrar çıkarıyor, cebine geri koymadan önce sadece ekrana bir göz atıyor. Siyah bir SUV tam önümüzde kaldırıma yanaşırken, "Bu biziz," diyor.

Onu arka yolcu kapısına kadar takip ettim. "Şoförünüz bu mu?"

Nathan bana sırttı. "Bu bir Uber." Sonra benim için kapıyı açtı.

"Oh" deyip içeri giriyorum.

Dün gece, sekiz bin dolarlık bahşişten sonra Nate Waller'ın net serveti için internette bir araştırma yaptım.

Kaba bir davranış, biliyorum ama yarısını Presley'e aktarmış olmama rağmen bahşişi sakladığım için kendimi iyi hissetmem gerekiyordu.

Aslında net değeri hakkında bir cevap alamadım. Sadece son kontratının dolar miktarını gördüm. Otuz milyonun üzerindeydi. Bir yıl için.

Görmem gereken tek şey buydu çünkü o kadar parayı hayal bile edemiyorum. Bırakın bir düzine yıl oynayıp böyle para kazanmayı.

Presley hesabındaki yeni parayı henüz görmedi ama şüphesiz geri vermeye çalıştığında ona tüm o sıfırlardan bahsedeceğim. Bu onu tutmasını sağlayacaktır. Bunu fazlasıyla hak ettiği gerçeğiyle birlikte.

Karşı arka kapı açılıyor ve Nathan yanımdaki koltuğa tırmanıyor.

Bahşiş konusunda daha az suçlu hissetmek istemem dışında, Nathan'ın ne kadar parası olduğu umurumda değil. Onun zenginliği beni etkilemiyor. Ama süper zengin olduğunu ama yine de herkes gibi Uber'e bindiğini bilmek beni gülümseten bir şey. Büyük, süslü Uber'lerden biri olsa bile.

Beni gülümserken yakaladı. "Bu bakış ne için?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

"BCH binası mı?" Şoför dikiz aynasından bize bakıyor.

"İşte bu," diye cevaplıyor Nathan.

Şoför başını salladı, sonra kaldırımdan uzaklaştı. Nathan bankta bana doğru yaklaşıyor.

Dönüp bana uzanıyor, ben de bir öpücük bekleyerek gözlerimi kapatıyorum.

Sonra naylonun plastiğe çarpma sesini duyuyorum.

Nathan emniyet kemerini vücuduma geçirirken gözlerimi açıyorum.

Kemerini vücudumdan uzak tutmak için bir elini kullanıyor ama metal metalle buluşup tokayı taktığında kayışı indiriyor ve parmakları göğsümü sıyrıyor.

"Önce güvenlik." Sesi sessiz ve bakışlarını tutmaya odaklanmak zorundayım.

Gözlerim onun kucağına düşmek istiyor.

Pantolonunun altında saklı olduğunu bildiğim şeyin şişkinliğini aramak istiyorum. Çünkü güvenlik dediğinde, prezervatif düşünmüştüm.

Dikkatsizliğimin suçunu içkiye atacağım çünkü onun giymesini istemiyorum.

Güvenliği ilk sıraya koymak istemiyorum. Zaten hap kullanıyorum. Ve eğer gecemizi birlikte geçireceksek, aramızda bir şey olmasını istemiyorum.

Dövüşü kaybettim ve bakışlarım düştü.

Nathan diliyle bir tık sesi çıkarıyor. "Pis kız." Tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi söylüyor.

Sonra koltuğa geri kayar ve kemerini bağlar. içinde.

Yukarı uzanıp tavandaki havalandırma deliğini yüz.

Nathan kıkırdar ama sonra o da aynı şeyi yapar.

ELLİ DÖRT NATE

Gösterge paneline monte edilmiş sürücü telefonunun ekranını izliyorum.

Yedi dakika.

Beş dakika.

Dört.

Rosie yanımda sessiz, St. Paul şehir merkezine doğru ilerlerken penceresinden şehrin geçişini izliyor.

Rosie'nin binama girmesine üç dakika var. İki.

Güvenlik dediğimde bana bakışı... Gözlerinin kucağıma düşmesi...

Ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum Rosie bebeğim. Seni çiğ çiğ götürmek istiyorum.

Bir dakika.

Ve ben istediğini elde eden bir adamım.

Araç yavaşlıyor.

Ve bekleyişim sona erdi.

ELLİ BEŞ ROSALYN

Araç duruyor ve nefesim kesiliyor.

Buradayız.

Ve bunu gerçekten yapıyorum.

Nathan şoföre teşekkür ederken, ben de kapımdan sıvışıp havayı içime çekiyorum.

Cipin arkasından yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, sakın görünmeye çalışarak yavaşça nefes veriyorum.

Nathan belirdi ve önümde durdu. Elini uzattı. "Hazır mısın?"

Avucumu onunkinin içine sokuyorum. "Hazır."

Nathan parmaklarımı sıkıyor, sonra kaldırımı geçip önümüzdeki devasa binaya doğru ilerliyor.

Ön kapıdan geçip karamsar bir şekilde aydınlatılmış lobiye adım attığımızda, Nathan uzanıp kapüşonunu çekiyor.

Saçları dağınık ve bu bende ona dokunma isteği uyandırıyor.

Kulaklarının arkasını tekrar fırçalayasım geliyor.

"İyi akşamlar." Yan taraftaki masanın arkasındaki bir adam bizi selamlıyor. Nathan onu selamlarken ben de ona gülümsüyorum.

Adamın siyah polo tişörtünü güvenlikle birlikte alıyorum. göğsünün bir tarafına işlenmiş.

Asansörün önünde durduğumuzda Nathan'a "Çok hoş," diye fısıldıyorum.

Yukarı düğmesine basarken eğlenceli bir ses çıkarıyor. "Biraz fazla ama işime yakın." Asansörün kapıları kayarak açılır. "Ve manzarayı seviyorum."

İçeri giriyoruz.

Nathan otuz üç numarayı seçiyor. En yüksek katı.

Sinirlerim omurgamda dans ediyor.

Bu yüksek.

Kapılar kayarak kapanıyor ve bizi içeri hapsediyor.

Elim hâlâ Nathan'ın elinde ve o da elimi sıkıyor.

"Rosie," diyor sessizce ve ben ona bakıyorum. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

Ağzım açılıyor ama elini tekrar benimkine doluyor ve parmaklarımın titrediğini fark ediyorum.

"Bu değil-" Duruyorum ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum. "İstiyorum. Ben sadece... yükseklikler beni biraz korkutuyor." Gözlerimi kaçırıyorum, sonra tekrar Nathan'a bakıyorum. "Ve... uzun zaman oldu. O zamandan beri..."

Nathan yüzünü bana dönerken göğsü genişliyor. "Neyin üzerinden uzun zaman geçti Rosie?"

Bakışlarımı göğsüne odaklıyorum. Bir korkak gibi. "Bir erkekle birlikte olduğumdan beri."

Yaklaşıyor, vücudu neredeyse benimkine değiyor. "Ne kadar sürecektir?"

İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum ve duvara çarpıyorum. "Yıllar," diye itiraf ediyorum sessizce. "Yıllar oldu."

Tam olarak altı yıl, ama utanç şimdiden yanaklarımı aydınlatıyor, bu yüzden ona ayrıntıları söylemiyorum.

Gözlerimi Nathan'ın kollarıyla buluşturmak için yukarı kaldırıyorum.

Ama beklediğim gibi eğlenmiş ya da şaşırmış görünmüyor. Hayır. Aç görünüyor.

Nathan içime girdi. Kendini bana doğru bastırıyor.

Sertliğini bedenime bastırıyor.

"Siktir," diye inliyor ve elimi bırakıyor. Sıcak avuç içleri yüzümü kavırıyor ve başımı geriye yatırıyor. "Kaç yıl,

Rosie? Bir erkek senin içine girmeyeli kaç yıl oldu?"

Hava almak için ağzımı açtım.

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Ve her ne kadar ona söylemek istemesem de, dayanamıyorum.

Nathan Waller'a hayır

diyemem. "Altı."

Göz kapakları kayarak kapanıyor ve bana daha fazla yaslanıyor. "Altı yıl."

Onun ses tonuyla karnımda şehvet birikiyor ve ona doğru eğiliyorum.

Bir şey bana karşı büyüyor.

Gittikçe sertleşiyor.

Ellerini boynumun yanlarına doğru kaydırıyor, başparmakları boğazımın önünde buluşuyor, parmakları arkada üst üste biniyor. "Seni gereceğim, Küçük Gül. Zavallı bakımsız amcığın yarın çok ağrıyacak."

Dizlerim sallanıyor ve uzanıp kollarını kavriyorum.

Asansör kapıları kayarak açıldı.

Nathan kalçalarını içime doğru sallarken boynumdaki parmaklar en ufak bir şekilde geriliyor.

İkimiz de inliyoruz.

Tırnaklarımı koluna geçiriyorum.

Asansöre bindiğimizde gergin olabilirdim ama bu adamın iğrenç sözleri tüm endişeleri bir kenara itti.

Şimdi tek hissettiğim ihtiyaç.

ELLİ ALTI NATE

Ellerimi Rosie'nin boynundan indirip avuçlarımı göğüslerinin üzerinde gezdirdikten sonra dirseğinden tutup onu asansörden dışarı çekiyorum.

Buradan kapıma kadar olan iki metre sanki bir mil gibi geliyor.

Hızlıca kilidi açıp kapıyı itiyorum ve Rosie de beni takip ediyor.

Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve kıyafetlerini vücudundan ayırıp onu burada becermek istiyorum.

Altı yıl.

Beynimin mağara adamı kısmı otuz üç yıl olması gerektiğini haykırıyor. Beni beklemesi gerektiğini.

Ama altı tane alacağım.

Ayakkabılarımızı çıkarırken Rosie'nin kolunu tutuyorum ve o da çantasını yere bırakıyor.

Dairenin sessizliğini yüksek sesli bir miyavlama bozuyor ve Rosie yanımda ırkılıyor.

"Ev arkadaşım Charles," diye açıklıyorum, büyük boy tüy yumağı mutfak adasının üzerinde durmuş, geç kaldığım için bana bağııyordu.

"O çok tatlı."

"Ve o bunu biliyor." Rosie'yi de yanıma alarak büyük salonda ilerlemeye başladım. "Seni sonra tanıştıtırırım."

Serbest kolunu kaldırıyor ve yanından geçerken kedime el sallıyor. Ve bu onu daha çok sevmeme neden olmuyorsa ne olayım.

Bardan beri püşmedik bile, ama bizi yemek alanından, koridordan, ofisimden, egzersiz odasından ve çamaşır odasından, misafir odasından, banyolardan geçirirken duyabildiğim tek şey zor nefes alışlarımız.

Ben durmam.

Ona etrafı gezdirmiyorum ya da bir şeyin nerede olduğunu söylemiyorum. Rosie'yi doğruca yatak odama götürüyorum.

ELLİ YEDİ
ROSALYN

Giderken başım dönüyor.

Apartman dairesi, çatı katı ya da bu devasa daire her neyse, birkaç ışık yanıyor ama ışığın çoğu Nathan'ın evini boydan boya kaplayan pencere duvarından geliyor. Manzara konusunda haklıydı ve ortamdaki şehir ışığı görmek için yeterli.

Keşfetmek istiyorum.

Nasıl yaşadığını görmek istiyorum. Kedisiyle tanışmak istiyorum.

Ama ben onu daha çok istiyorum.

Ellerini üzerimde hissetmeyi her şeyden çok istiyorum.

Nathan kapı aralığından içeri girip beni yatak odasına çekti.

Nötr renklerden oluşuyor. Tans ve yeşiller ve gerçek ahşap mobilyalar.

Sakinleştirici, şık ve o kadar Nathan ki kalbimi sızlatıyor.

Kapı arkamızdan çarpıyor, bir saniye sonra da yüksek sesle bir miyavlama daha geliyor.

"Onu içeri alırsam izler."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü.

Kediden bahsediyor.

Ama glmek için zamanım yok çünkü Nathan burada.

Önümde.

Bana dönük.

Ve gözleri ateşle dolu.

"Seni ıplak istiyorum, Rosie." Pantolonumun düğmesine uzandı. "zerindeki her giysiyi istiyorum."

Yatak odasının pencerelerinden evin geri kalanıyla aynı loş ışık süzülüyor, bu yüzden gvensizliklerimi yutuyorum ve gömleğimin eteklerini kavırıyorum.

Nathan pantolonumun fermuarını açarken ben de onu başımın üzerine çekiyorum.

Onları kalçalarımın kabarıklığı üzerinden aşığı itiyor ve yere düşüp ayaklarımın etrafında toplanıyor.

Styenim ve tangamla Nathan'a uzanıyorum. "Ben de seni görmek istiyorum."

Göğsüme bakıyor.

"Nathan-"

Denge için kalçalarımı kavırıyor, sonra dizlerinin üzerine kyor.

Homurdanıyor, parke zeminde diz çöktüğü için mi yoksa kot pantolonunun şişkinliğinden mi bilmiyorum, ki bu hiç rahat değil.

"Nereden başılayacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Ama yalan söyledi, çünkü bir kalp atışı sonra yüzünü göğüs dekoltemin içine bastırdı.

Dudakları açılıyor ve sıcak ağzını tenimde hissediyorum.

Kalalarımındaki eller yanlarıma ve sırtıma doğru ilerlerken baskı uyguluyor.

Usta parmaklarıyla styenimi çözüyor ve vücudumdan çekip çıkartıyor.

Ve sonra sıcak dudaklar meme ularımdan birine yaklaşıyor.

İniltisi bedenimde titreşiyor ve kendimi sabitlemek için saçlarını kavırıyorum.

O zaman berbat. Zor.

Ve ıslaklık külotumun iini kaplıyor.

Büyük elleri her yerde hareket ediyor. Diğer meme ucumu çimdikliyor. Göğüslerimi avuçluyor. Kıcımlı sıkıyor. Hepsi çok fazla.

Bu altı yıl bir ömür de olabilirdi, çünkü hiç kimse bana böyle dokunmamıştı.

Hiç kimse bana, her yerime dokunm a z s a ölecekmiş gibi dokunmadı.

Parmaklarım tangamın bandının etrafında kıvrılıyor ve aşağı çekmeye başlıyor.

Yer değiştirerek onları çıkarmasına yardım ediyorum ve uyarılmışlığımın kanıtını gördüğü an anlıyorum.

Nathan ayak bileğime baskı uygularken, "Tanrım, mükemmelsin," d i y e homurdanıyor.

Ayağımı kaldırıyorum, pantolonun paçasını ve tangayı serbest bırakıyorum.

Sonra diz çökmüş bir Nathan'ın önünde tamamen çıplak durana kadar işlemi tekrarlıyorum.

Nemli külotumu avucunun içine alarak topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor. "Kırmızı lanet bukleler," diye inliyor.

Kalçalarımı sıkıyorum.

Tıraş olma durumum hakkında endişelenmeyi düşünmemiştim, ama görünüşe göre onaylıyor.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Dudaklarımı ıslattım ve başımı salladım.

Kelimeleri oluşturmamıyorum. Nathan tangamı yüzüne yaklaştırıp içine çekerken olmaz.

Gözleri kapanıyor ve inliyor.

"Beni lanet bir ucubeye çeviriyorsun, Rosie." Giysiyi cebine sokuyor ve gözlerini açıyor. "Ve umurumda bile değil."

Ağzım açık kaldı.

İç çamaşırımı kokladı.

Ve... ve Tanrım, neden bu kadar ateşliydi?

Nathan kalçalarımı tekrar kavıyor ve karnıma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildiğinde, ellerini kığımın yanaklarından geçirip kalçalarımın birleştiği yere doğru kaydırıyor.

Parmakları kayganlığı buluyor ve dokunuşuyla sarsılıyorum. Yine de gevşemiyor.

Parmaklarını geri çekmiyor ya da sabit durmuyor.

Bacaklarımın arasından daha uzağa kaydırıyor, giriş yerimle alay ediyor.

"Altı lanet yıl," diye mırıldanıyor Nathan tenime karşı. "Bu dar yarıktaki hissedeceğin ilk şey benim sikim olacak. Parmağım değil."

Bir dil göğüs ucumda geziniyor ve kapattığımı hatırlamadığım gözlerimi açıyorum.

Parmağım değil.

Beni hazırlamayacağını söylüyor.

O koca sikini içime sokacak ve başka bir şey yapmayacak.

Islak parmaklar geldikleri yöne doğru kayıyor.

Nathan bir parmağının ucuyla arka giriş kapımın üzerinde gezinirken beni aralıyor.

Vücudumda yeni bir sıcaklık dolaşırken omuzlarını tutuyorum. "Buraya hiç kimse geldi mi, Rosie?"

Dişlerimin izi

Göğüs. "Hiç burada bir penis aldın mı?"

Başımı sallıyorum.

Tekrar sallıyorum.

"Asla," diye

inliyorum.

Parmağıyla baskı uyguluyor. "Benim iyi kızım." Ellerini hareket ettirerek beni tam kığımın kalçalarımınla birleştiği yerden kavıyor. "Ama bu gece değil."

Bu gece olmaz.

Ona ayak uyduramıyorum.

Onun sözleri.

Elleri.

Parmakları ve soruları.

Sarmal oluyorum.

Nathan ayağa kalkmak için itiyor ama kıcımdaki tutuşunu bırakmıyor. Doğrulduğunda beni yerden kaldırıyor.

Sonra beni yatağa fırlattı.

Sırt üstü yatıyorum, yumuşak şilteye gömülüyorum, vücudum hareketle birlikte zıplıyor.

Nathan yatağın ayak ucunda durmuş, kapüşonlu gözlerle izliyor.

Kapüşonunu silkiyor, sonra bir eliyle arkaya uzanıyor ve altına giydiği tişörtü çıkarıyor.

"Benim için altı yıl olmadı ama biraz oldu." Kot pantolonunun düğmesini açıyor. "Ve eğer istersen prezervatif kullanırım. Ama seni çıplak istiyorum Rosie." Fermuarını indiriyor. "Emin olmak için çekeceğim ve o güzel göğüslerinin her yerine boşalacağım. Ama seni hissetmek istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmadan." Pantolonunu aşağı itiyor ve boxer külotunun içinden uzunluğunu kavlıyor. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Boxer külotunun bandını aşağı çekip aletini serbest bırakırken gözlerim ellerine kilitleniyor.

Amım zonkluyor.

"Bunu istiyorum," diyorum o kendini okşarken. "Senin istediğini istiyorum."

Büyük olduğunu
biliyordum. O iri bir
adam.

Bana karşı sertliğini hissettim.

Parmaklarım kilerdeki sikinin dibine değiyordu.

Ama o... büyük.

Ve hiç bu kadar zevkli bir acıyı arzulamamıştım. Ama denemeye hazırım.

Bu adamla her şeyi denemeye hazırım.

Elinde tuttuğu sert aletten cesaret alarak bacaklarımı açtım. "Beni çiğ çiğ almanı istiyorum."

ELLİ SEKİZ NATE

Sikimi daha sıkı tutuyorum.

Beni çiğ al.

Onun sessiz sesini duymak, bu kelimeleri söylemek... Uçlarımdan önümden damlıyor.

Aletimi bıraktıktan sonra ellerimi yatağa koyuyorum ve Rosie'nin açılmış kalçaları arasında yatağa doğru sürünüyorum.

Bana doğru uzanıyor. Ve ellerinin çıplak göğsümdeki hissi vücudumda bir elektrik patlamasına yol açıyor.

"Rosie'm." Ağırlığımı bir elimin üzerine, başının yanına veriyorum.

Ellerini omuzlarımda gezdiriyor.

Tırnakları derime batıyor, sanki kendini destekliyor.

Bacaklarını genişletmek için kalçalarımı kullanıyorum.

"Çok fazlaysa söyle." Boştaki elimle aramıza uzanıyorum.

"Durmamı istersen söyle." Elimi, ucumu onun girişine doğru sokana ve başparmağımla klitorisine ulaşana kadar uzunluğum boyunca kaydırıyorum.

Ovmaya başladım.

Rosie'nin gözleri açılıyor ve parmaklarını omuzlarıma daha sıkı geçiriyor.

Benim için o kadar hazır ki.

Dokunuşum için çok olgun.

Sikimi yarığına doğru sürüklüyorum ve baş parmağımı değiştirerek başını klitorisine sürtüyorum.

"Nathan," diye pantolonunu indirdi.

Daha da yaklaşp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Bırak beni güzelim. Sen bırakana kadar seni sikmeyeceğim."

Başparmağımı geri ekliyorum,
t o m u r c u ğ u n u n etrafında hızlı daireler çiziyorum.

Sadece bir dakika oldu.

Sadece bir an. Ama o orada.

Hissedebiliyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Benim için gel, Küçük Gül. Gelin, size istediğinizi vereyim."

Kulak memesini ısıyorum ve sikimi tekrar girişine doğru kaydırırken başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Ve sırtı kavislendi.

Rosie başını yatağa geri atar ve amcığı kasılmaya başlarken gırtlaktan bir inilti çıkarır.

İşte o zaman kalçalarımı ileri ittim. Sikimin her santimini içine soktum.

Ve işte o zaman çığlık atıyor.

ELLİ DOKUZ
ROSALYN

Dizlerimi Nathan'ın yanlarına bastırarak kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Kafamın içinde bir çığlık dolaşıyor ve nefesim kesilene kadar benden geldiğini fark etmiyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Nathan kulağıma doğru, bir santim kadar çekip tekrar içeri iterken.

Ağzımdan bir çığlık daha çıkıyor. Ama acıdan değil. Hiç acı yok. Sadece zevk.

İnanılmaz, muazzam bir zevk.

Kukum hala serbest bırakılmak için titreşiyor.

Sikiyle beni ikiye böldüğünde orgazmın yarısına gelmiştim.

Boynunun arkasına pençe attım. "Nathan."

"Aynen öyle, güzelim." Biraz daha çeker, sonra tekrar sokar. "İçindeki benim." Tekrar yapıyor. "Ve sen beni çok iyi alıyorsun."

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum. Nathan kıkırdıyor ama sesi gergin geliyor.

Dudakları şakağıma bastırıyor. "İyi misin?"

Sesi tatlı, ama sorarken kalçalarını yuvarlıyor, kendini daha da derine yerleştiriyor.

Tırnaklarımı ensesinde gezdiriyorum ve saçlarını kavriyorum. "Yani tamam."

Dudaklarının yanağıma doğru bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Bana bir tane daha verebilir misin?"

Kalçalarımı eğip vuruşlarına karşılık veriyorum. "Bir tane daha mı?"

Parmakları a r a m ı z d a hareket ediyor, eli bedenlerimizin birleştiği yere geri dönüyor. "Bana bir tane daha verebilirsin."

Bu sefer sormuyor.

Klitorisimle oynamaya başladı.

I sıkmak benim gözler Kapa çeneni.

Benim aşırı duyarlı Et hemen cevap verir.

Vücudu benimkinin üzerinde

hareket ediyor. Kalçaları

kalkıyor ve iniyor. Aleti içeri

ve dışarı kayıyor.

Germe. Kazığa oturtma.

Dudaklarım

dudaklarıma değiyor.

Sıcak, talepkâr dudaklar, tanımaya başladığım, benimkini talep ediyor.

İçimde ve gözlerimde basınç oluşuyor. Çok tatlı.

Nathan'ın öpücükleri çok tatlı.

Çok fazla şey vaat ediyorlar.

Ağzımı açıp dilimi dudaklarında gezdirirken yüzümün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

Nathan inliyor.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor.

Dili ağzıma giriyor. Ve

hissedebildiğim tek şey o.

Tek bildiğim o.

"Adımı söyle." Öpüşmeyi kesip talebini hırıldayarak dile getiriyor. "Geldiğinde adımı söyle."

Parmaklar klitorisime vuruyor.

Göğüs kolları çakıllı meme uçlarıma sürtünüyor.

Aleti içimdeki o noktaya sürtünüyor.

Ve yine oradayım.
Duygular ve hisler beni ele geçirdi.

Ve vücudum patlıyor.

ALTI NATE

Rosie'nin amcığı uzunluğumun etrafında kenetleniyor. "Nathan!" Çıığı boğuk.

Sesi benim adımla çatlıyor.

Ve kendi salıverilmemin ilk nabzının kanalının derinliklerine fırladığını hissediyorum.

Elimi klitorisinden çekiyorum ve onun sıcaklığından çıkıp boşalmaya devam ederken sikimi kavriyorum.

Elleri saçlarımdan kayıyor ve söz verdiğim gibi onun tatlı bedenine otuz bir çekebilmek için kendimi boştaki elimin üzerine itiyorum.

Bir ip karnına sıçrıyor. Bir diğeri göğüslerine.

Ama sonra tekrar onun mükemmel küçük amına yöneldim. Buklelerini boyuyor ve ucumu klitorisine bastırıyorum. Rosie'nin vücudu seğiriyor ama beni itmiyor.

Elimi son bir kez sikimde yukarı aşağı gezdiriyorum, sonra arkama yaslanıp altımdaki kadını seyrediyorum.

Rosie berbat durumda.

H e r tarafına boşaldı. Kendi zevki kalçalarını kaplıyordu.

Makyaj bulaşmış.

Ve yüzünde bir gülümseme.

Benimkine benziyor.

ALTMİŞ BİR ROSALYN

Nathan yanıma yığılırken yatak sallanıyor.

"Lanet olsun." O da benim kadar sert nefes alıyor.

Gözleri buğulu görünüyor. Vücudu terden pırıl pırıl parlıyor. Saçları her yöne doğru uzanıyor.

Mükemmel görünüyor.

Uzun bir süre yan yana uzanıp nefesimizi tutuyoruz.

Az önce seks yaptığımıza inanamıyorum.

Ünlü futbolcu Nate Waller ile suskunluğumu bozduğuma inanamıyorum.

Onu tekrar içime almak için başımı yana çeviriyorum.

Yirmi beş yıl önceki en iyi arkadaşımın büyüüp ünlü bir futbolcu olduğuna inanamıyorum. Yapılı ve onu nasıl kullanacağını bilen biri.

Dudaklarımda bir gülümseme daha beliriyor. O gerçekten bir şey.

Tavandaki vantilatörden gelen bir esinti tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşarak beni ürpertiyor.

Soğuk hava şu ana kadar iyi hissettirdi. Ve şimdi, vücudum soğudukça, daha fazla farkına varıyorum

yapışkanlığın. Her yerde.

Nathan soğuğa verdiğim tepkiyi fark ediyor ve dirseğinin üzerinde yükseliyor.

Tanrım, dergi kapaklarına sporcuları koymalarının bir nedeni var. Birkaç yıldır emekli olan Nathan hâlâ çok kaslı.

Gözlerimi onun pazularından ayıramıyorum.

Kolu hareket ediyor ve bir parmağını karnımda gezdirmek için uzanıyor. Parmak ucuyla yapışkan bir çizgi çiziyor ve ben yine ürperiyorum.

"Hadi," diye homurdanıyor Nathan otururken.

Bir kolumu çıplak göğüslerimin üzerine koyarken onun sırt kaslarına bakıyorum. "Nereye geleyim?"

Nathan omzunun üzerinden sırtarak bana bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, sen hâlâ on iki yaşındasın."

Bir kahkaha atıyor ve yataktan kalkıyor. "Bazen öyle hissediyorum. Tabii sen benim kalçalar, o zaman seksen yaşındayım." Kaşlarımı çattım. O daha geniş gülümsüyor. "Sadece takılıyorum. Sadece yetmiş beş gibi."

Bana elini uzattı, ben de tuttum.

Beni kovacağını sanmıyorum, gece kalacağımdan da değil, ama ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Nathan doğrulmama yardım ediyor, sonra diğer kolumu tutuyor -göğsümü örtmekten çekerek- ve iki koluyla beni yatağın kenarına sürüklüyor.

Ayaklarım yere değdiğinde ayağa kalkıyorum.

"Şimdi beni takip edin." Dönüyor ve karanlık bir kapıya yöneliyor. "Yaptığın pisliği temizlemenin en kolay yolu düş almak olacak."

"Yaptığım dağınıklık mı?" Onu takip etmek için bir adım atıyorum, bir elim göğsümün üzerinde geri gidiyor, temelde göğüslerimi yerinde tutuyor ve diğer elim vajinamı örtmek için aşağı iniyor.

Nathan kıcı çıplak dolaşırken rahat olabilir ama ben o noktada değilim.

Banyoya giriyor ve tepe ışıklarını yakıyor.

Oda inanılmaz derecede aydınlık oluyor.

Takip etmek için birkaç adımı aceleyle atıyorum ve kapı çerçevesini geçtikten sonra ışığı tekrar kapatıyorum.

Nathan bir kıkırdama çıkarır. "Ne yapıyorsun?"

Sırtım duvara dönük duruyorum. "Çok parlaktı."

Yanıt olarak mırıldanıyor ve ben de adımlarının odayı geçişini dinliyorum.

Sonra bir kibritin yumuşak cızırtı sesi geliyor.

Alevler titreyerek canlanıyor ve Nathan'ın mum yakarkenki görüntüsü aynadan bana geri yansıyor.

Kibriti lavaboya düşürüyor, ardından uzun makyaj masasındaki iki lavabonun arasında üç mum yanana kadar işlemi iki kez daha tekrarlıyor.

Parıltı mükemmel miktarda. Görmek için yeterli ama her şeyin her santimini aydınlatmak için yeterli değil.

Nathan duş kabinine doğru ilerliyor ve buzlu cam kapıyı kenara kaydırarak içeri girip suyu açıyor.

Sonra bir dolap açıyor ve temiz bir havlu çıkarıp duşun yanındaki kancaya asıyor. "Sıcak su hemen hemen hazır, o yüzden girebilirsin." Nathan eliyle işaret ediyor, sonra gözleri vücudumda gezinirken sırtıyor. "Yakın zamanda seni çıplak gördüğümü hatırlıyorsun, değil mi?"

Öfkelendim. "Hatırlıyorum. Sadece etrafta çıplak dolaşmak konusunda senin kadar rahat değilim."

"Olmalısın." Bana doğru bir adım attı. "Şimdi kışını duşa sok ve acele et. Eğer çok zaman alırsan, sana katılırım. Ve buna hazır olduğundan emin değilim."

Kalçalarımın arasındaki ağrı zonkluyor ve bana ne kadar zevk almış olursam olayım, yarın ağrım olacağını hatırlatıyor.

Ve muhtemelen ondan sonraki gün.

Nathan'ı geçip duşa giriyorum.

"Vücut yıkama suyu siyah şişede. Karanlıkta etiketleri okumak zor olduğu için." Nathan duşa uzanıp kışma bir tokat attı.

Eline vurdum ve duş kapısını kapattım.

Kapı kapalıyken burası oldukça karanlık, bu yüzden şişelerle ilgili tavsiyesini takdir ediyorum.

Avuçlarıma biraz vücut yıkama suyu döküp köpürtüyorum.

Koku erkeksi. Ve pahalı. Köpükleri vücuduma sürdüğümde sanki Nathan'dan bir koku kucaklaması alıyormuşum gibi hissediyorum.

Bir kez üstünden geçip duruluyorum, sonra musluk sapından sarkan lif kabağını tutup üzerine biraz daha sabun sıkıyorum.

Nathan'ın lifine bir sürü şey bulaştırmak istemedim. Ama bu tur benim için, çünkü bu duş gerçekten güzel ve tadını çıkarmak istiyorum.

Ne yazık ki yanımda bir saç bandı getirmediğim ve Nathan'dan da bir tane isteyemiyorum çünkü buradaki diğer kadınlardan bir şeyler alıp almadığını bilmek istemiyorum, bu yüzden saçlarımı omuzlarımdan arkasında tutmaya ve ıslatmamaya dikkat ediyorum.

Nathan banyoda dolaşıyor, ama ben kendimi keselemek için zaman ayırıyorum, hatta makyajımın çoğunu temizliyorum.

Tekrar durulandıktan sonra suyu kapatıyorum.

Nathan benden önce duşun kapısını açıyor ve astığı havluyu bana uzatıyor.

Sözsüzce alıyorum ve kendi etrafıma sarıyorum.

Sonra aşağı bakıyorum.

Bu şimdiye kadar kullandığım en büyük, en kabarık havlu.

Neredeyse iki kez etrafımı sarıyordu. Bir otel deneyiminin tam tersi.

Onunla kendimi sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

Nathan başını sallıyor. "Burada senin için de kıyafetlerim var." Küçük bir yığını kaldırır, sonra odayı geçerek onları masanın üzerine koyar.

Kibir.

"Kıyafetlerim var," diyorum yavaşça, belli ki söylenmemiş.

Gerçi Nathan'ın iç çamaşırlarımı cebine koyduğunu hatırlıyorum... yani onları geri alacağımı sanmıyorum.

Nathan başını sallar. "Bunların içinde uyuyamazsın."

Ona göz kırpıyorum. "Onların içinde uyumama gerek yok. Evde uyumam gerek."

Tekrar başını sallar. "Henüz değil. Artık çoğunlukla ayığım ama seni eve bırakmadan önce biraz kestirmem gerek."

"Nathan," diyorum bıkkınlıkla, ama içki içtiğimizi bile unutmuştum. Az önce yaptığımız şeyin coşkusu sarhoşluğumu bastırmıştı. "Beni eve bırakmana ihtiyacım yok."

"Evet. Şimdi şu pijamaları giy ve yatağa gel."

"Nathan."

Yüksek sesle esniyor ve söylemek isteyebileceğim diğer her şeyi bastırıyor.

Banyonun kapısını kapatırken nefes nefese kaldım.

Eğer gerçekten isteseydim, onun süslü çatı katından çıkıp kendi aracımı sipariş edebilirdim.

Ama... Bir inilti beni terk ediyor, çünkü bunu yapmayacağımı biliyorum.

Nathan'ın ekstra büyük havlusunu kullanarak hızlıca kurulandıktan sonra çok uzun uyku pantolonumu ve düz siyah tişörtümü giyiyorum.

Tam olarak seksi bir görünüm değil ama neyse ki bel bandı esnek ve her şey rahat.

Ve rahat olmak iyi bir şey, çünkü sanırım Nathan'la birlikte kestireceğim.

ALTMİŞ İKİ NATE

Rosie'nin giysilerini -iç çamaşırları hariç- katladım ve odanın köşesindeki sandalyenin üzerine koydum.

Şu anda onları
görebiliyorum. Hâlâ
oradalar.

Ama yine de banyomdan tamamen giyinmiş olarak -
görebildiğim kıyafetlerle- çıkmasını ve evin yolunu
kendisinin bulacağını ilan etmesini bekliyorum.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve ben rahat olmaya
çalışıyorum.

Yatakta uzanıyorum, bir kolum başımın arkasında
yastığıma yaslanmış, diğeri göğsümde, üzerimde Rosie'ye
verdiklerimin aynısı olan gri bir pijama pantolon var.

Yatak odasına giriyor.

Işıkları açmadım ama perdeleri de kapatmadım, bu
yüzden onu hâlâ görebiliyorum.

Ve onu kıyafetlerimin içinde görmek içimde bir şeylerin
değişmesine neden oluyor.

"Buraya gel." Sesim cızırtılı.

Tereddüt ediyor, ama sadece bir an için.

Rosie yatağın banyoya en yakın olan boş tarafına geçer
ve battaniyeleri geri çeker.

Altı yıl.

Yutkunuyorum.

Eğer altı yıldır bir erkekle yatmadıysa, o zaman altı yıldır bir erkekle yatmamıştır. Çünkü sıcakkanlı bir erkeğin Rosie ile aynı yatağı paylaşıp onu becermemesi mümkün değil.

Rosie kalarak bana çok şey veriyor. Anlamadığımı düşünse bile.

Ama anlıyorum. Bana söylemese bile. Kalmasının büyük bir mesele olduğunu biliyorum.

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra içeri tırmanıyor.

Bekliyorum, ama o yastığa yerleşiyor, bana bakıyor.

"Buraya gel dedim." Elimi çıplak göğsüme vuruyorum.

Ofluyor ama ona en yakın kolumu kaldırıp yer açıyorum.

Rosie yavaşça ön tarafı yanıma gelene kadar yaklaşıyor.

Kolumu omuzlarına kadar indiriyorum, sonra onu daha da yakına çekiyorum.

Nefes verışı çıplak tenimi ısıtıyor.

Diğer kolumu başımın arkasından çıkarıp Rosie'ninkinin arkasını avuçlayabiliyorum.

Az miktarda baskı uyguluyorum ve sonunda kaslarını gevşetip başını göğsüme yaslıyor.

Göğsümden memnun bir inilti yükseliyor ve elimi saçlarından aşağı, omzuna ve koluna doğru kaydırıyorum, parmaklarım onunkini bulduğunda duruyorum.

Parmaklarımı onunkilere dolayarak ellerimizi karnımda birleştirirken, sırtına doladığım kolumla onu kendime daha da sıkı sarıyorum.

Bu an gerçeküstü hissettiriyor.

Onu altımda tuttuğum zamandan daha

gerçeküstü. Onun içinde olduğum zamandan.

Bu daha kişisel hissettiriyor.

Samimi.

Bu Rosie bana aitmiş gibi hissettiriyor.

ALTMİŞ ÜÇ ROSALYN

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Nathan'a sarılmış olan benim ama beni kaybolacakmışım gibi tutan da o.

Sanki gitmeme izin veremezmiş gibi.

Derin nefes alıyorum, kokusunun ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

Sanki bu bir şeyin başlangıcıymış gibi davranıyor.

Ama bunun uzun sürmeyeceğini bilen benim.

Olmaz.

Titreşimler beni uyandırıyor.

Bir gözümü açtım.

Oda eskisi kadar karanlık değil ama aydınlık da değil. Şafaktan hemen önce, dünya uyanmadan önceki zaman.

Titreşimler devam ediyor ve sırtımda ağır ve sıcak bir şey olduğunu fark ettiğimde gözlerimi kırpttırıyorum.

Gece boyunca, bacağımı Nathan'ın kalçasının üzerinden geçirdim ve kendimi göğsünün üzerine daha fazla sardım, kolum

vücudunun her yerinde.

Kolları beni sarmış, uyuyan bir insan için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sıkı bir sarılma. Ama kolları titremiyor.

Başımı Nathan'ın göğsünden kaldırıyorum ve arkama bakmak için boynumu eğiyorum.

Bir çift göz bana bakıyor.

Gıcırđıyorum, sonra kıpırdamadan durmaya çalışıyorum.

Kedinin yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Sevimli, küçük, turuncu bir surat, ama henüz doğru dürüst tanıştırılmadık ve ürkmüş pençeler tarafından hırpalanmak istemiyorum.

"İyi kedicik," diye fısıldıyorum, kedinin adını hatırlamaya çalışıyorum.

Nathan bir şeyler homurdanıyor ve etrafımdaki kollar geriliyor. Sonra kedi tekrar mırlamaya başlıyor ve titreşimler nihayet anlam kazanıyor.

Uyanmak için fena bir yol değil.

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum.

Eve gitmeliyim ki günü yemek yaparak geçirebileyim. Ve bu sıcacık uyanma sahnesine alışmadan gitmeliyim.

Nathan beni güvenli bir şekilde eve götürebilmek için burada kalmama izin verecek kadar kibardı, ama bunu okumayacağım. O sadece iyi adam işleri yapan iyi bir adam.

Ve birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri aramızdaki cinsel gerilimin gerçek olduğunu kabul ediyorum. Ama biz işi bitirdik. Büyüyü bozduk.

Hayata dönme vaktim geldi.

Kediye tekrar bakıyorum.

Bana bakıyor.

"Affedersiniz." Fısıltıma sadık kaldım. "Ama kalkmam gerek."

Kedi bana sadece göz kırpmıyor.

"Lütfen." Omzumu kaldırıp onu biraz itiyorum. Başını eğiyor ve patisini yalıyor.

"İnatçı küçük şey." Tıpkı sahibi gibi.

Nathan bir ses daha çıkarır, sonra hareket etmeye başlar. Hâlâ uyuyor, bana doğru kayıyor ve beni sırtüstü yatırıyor.

"Kedi!" Onu ezmek istemediğim için çığlık atıyorum.

Nathan patlamamla sarsılıyor ama çoktan üzerime çıkmış durumda.

Ve kedi, bilmem gerektiği gibi, yoldan atladı.

"Ne?" Nathan'ın sesi uyku dolu ve aptalca çekici.

"Kedi üzerimdeydi," diye açıklıyorum, ama Nathan'ın ağırlığı göğsüme baskı yaptığı için kelimelerim mufflak oluyor.

Başını kaldırıp bana bakıyor, sonra bir elini şiltenin üzerine koyup ağırlığının bir kısmını göğüs kafesimden kaldırıyor. "Cat..." Beni geçip kedinin yerde olduğunu varsaydığım yere bakıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Ne dedin? Hayır, kediye umursamadım. Sadece onu tokatlamanı istemedim." Elimi Nathan'ın göğsüne koyuyorum. "Senin beni öptüğün gibi."

Nathan vücudunu benimkine yaslıyor ve elimi hapsediyor. "Smooshing yapamam." Sonra dudaklarını alnıma bastırıyor.

Ciğerlerimi bir şey sıkıyor ve bunun üstümdeki bedenle hiçbir ilgisi yok.

Alın öpücükleri kirli oynamaktır.

Kedi yüksek sesle miyavlıyor.

Nathan inliyor ve üzerimden yuvarlanarak sırt üstü düşüyor. "Dostum, kahvaltı saatine saatler var."

Kedi yine miyavlıyor.

İlkinden farklı ve sanki insanıyla aynı fikirde değilmiş gibi bir his var içimde.

Oturmak için kendimi yukarı itiyorum ve muhteşem hayvana bakıyorum. "Adı neydi?"

"Charles." Nathan esniyor. "Hayvan barınağı adını Karamel olarak kaydetmişti ama bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim."

Kediyi incelerken gülümsememi bastırıyorum ve aynı fikirde olduğumu fark ediyorum. Charles bir Karamel olmak için fazla sofistike.

Charles ne düşündüğümü biliyormuş gibi, ancak krallara layık denebilecek bir duruşla daha dik oturuyor.

İç çekiyorum.

Hiç gitmek istemeden önce gitmeliyim.

"Hep bir kedi istemişimdir." Ben daha durduramadan itiraf ağzımdan çıkıverdi. "Kendimi bildim bileli."

Nathan başını bana doğru çeviriyor.

"Öyle mi?" Başımı sallıyorum.

"Sen neden bir tane almadın?" Nathan bariz soruyu sorar.

Çünkü annemin alerjisi vardı.

Çünkü annem öldükten sonra, ne zaman bir tane almaktan bahsetsem babam bana bağırırdı.

Çünkü babam öldükten sonra bile, onunla ilgilenmek için yanımda olacağımdan emin değildim.

Çünkü bazen hala geçmişimin beni yakalamasından endişe ediyorum.

Çünkü bir yanımda bir evcil hayvanın koşulsuz sevgisini hak etmediğimi düşünüyorum.

"Çünkü çok fazla çalışıyorum." Kelimelerimden hüznün damlıyor ve boğazımı temizliyorum. "Konu açılmışken..." Yataktan çıkmaya başladım. "Artık gitmeliyim."

Açıkçası, birkaç saat daha uyuyabilirim ve yine de her şeyi zamanında yapabilirim. Ama gün ışımadan gitmeyi tercih ederim.

Böylesi daha iyi olacak.

Nathan bir kez daha esniyor. "Pekâlâ. Uyandım."

Charles ayağa kalkıyor ve ayaklarımın arasından geçerek yanıma geliyor.

"Sadece bir araç çağıracağım. Beni götürmene gerek yok. Uyumaya devam et." Uzanıp parmaklarımı Charles'ın sırtında gezdiriyorum. Kürkü dokunuşumun altında çok yumuşak.

Nathan yatağın karşısında dururken gerinerek "Olmaz," diyor. "Bir yabancıyla..." Saate bir göz atar. "Sabahın beşi."

Pantolonunu saran sabah odununa bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Nathan-"

"Bu konuda kılını kıpırdatmayacaksın, Rosie." Ses tonu ciddi.

"Peki." Gözlerimi ona diktim. "Mantıksız ol ve güne aptalca bir şekilde erken başla."

Sırıttırıyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Başını iki yana eğip boynunu kırıyor. "Dişlerimi fırçalamama izin ver, sonra bize kahve yapacağım."

Neredeyse ona kahveye ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ama bu kocaman bir yalan olurdu.

Her zaman kahveye ihtiyacım var. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Charles yüksek sesle bir kedi çığlığı daha atıyor ve odanın diğer ucuna doğru ilerleyen Nathan'ın peşinden koşuyor.

Benzer bir havaları var ve banyoya doğru gözden kaybolurlarken, daha sevimli bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

İşi bittiğinde Nathan'ın diş macunundan biraz kullanmaya niyetliyim, ama o meşgulken ben de iç çamaşırlarımı bulmaya çalışacağım.

Yatağın etrafında döndüğümde pantolonunu hiçbir yerde bulamamam dışında. Ya da herhangi bir kıyafetini.

Buraya ilk geldiğimizde benim yaptığım gibi yere attığını biliyorum. Ama benim kıyafetlerim şifonyerin üzerinde güzelce katlanmışken, onun kıyafetleri hiçbir yerde görünmüyor. Yani külotum da onlarla birlikte gitmiş.

Yatağın altına bakmak için eğilirdim ama orada olmadıklarından eminim. Ve bacaklarımın arasındaki ağrı her hareketimde nabız gibi atıyor, bana dün gece tam olarak ne yaptığımızı hatırlatıyor. Ve yerde sürünmek buna yardımcı olmayacak.

Kaderime razı olarak, kaşlarımı çatarak kıyafetlerimi topluyorum. Bu pantolonu giymek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

ama Nathan'a evde onun kıyafetlerini giyip giyemeyeceğimi sormaya niyetim yok.

Sadece komşularımın beni bu halde görmesini istemiyorum, aynı zamanda Nathan'ın da beni tekrar görmek zorunda hissetmesini istemiyorum. Ve kıyafetlerini eve götürmek tam da bunu yapacaktır.

Elimde bohça, Nathan elektrikli diş fırçasını kapatırken açık banyo kapısından içeri giriyorum.

Lavaboya tükürürken aynadan benimle göz teması kuruyor.

Bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetleniyor. Bu sıcak olmamalı.

Gözlerimi kaçırıyorum ve fayans zeminde koşarak küçük tuvalet odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

ALTMİŞ DÖRT NATE

Rosie koridordan çıktığında iki seyahat kupasına kahve dolduruyordum.

Artık benim kıyafetlerimi giymiyor ve dün geceki kıyafetiyle çok iyi görünse de bundan nefret ediyorum.

Charles başını dirseğıme vuruyor, ben de yere bakıyorum ve fincanımın taşmasına saniyeler kaldığını görüyorum.

Tencereyi ısıtıcının üzerine geri koydum ve Charles'ın başını okşadım.

Bazı insanlar tezgahın üzerinde bir kedi olmasının iğrenç olduğunu düşünüyor ama Charles bir kediden daha fazlası. Ve ben onun özgürlüğünü kısıtlamıyorum.

Kulaklarının arkasını kaşıyorum ve ikimiz de Rosie'nin daireme bakıp etrafı incelemesini izliyoruz.

Dün gece geldiğimizde burası oldukça karanlıktı. Ben de ona etrafı gezdirmek için pek duraksamadım. Ama şimdi, mutfak ışıkları açıkken ve gökyüzü cam duvarın ötesinde yeni yeni aydınlanmaya başlarken, mekânı net bir şekilde görebiliyor. Bir iç mimar tuttuğumda Maddox bana çok kızmıştı ama hiç pişman değilim. Her şey tam olarak Nasıl istersem.

Açık renk ahşap zeminler.

Yumuşak beyaz duvarlar yeşil ve ten rengi tonlarında sanat eserleriyle doludur.

Gözlerinin Charles'ın boşluğuna takıldığını görüyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, tepkisinin ne olacağını merak ediyorum.

Charles benim en iyi dostum ve onun üzerinde uyuması için yarım düzine yastıklı tüneği olan yedi fit yüksekliğinde gerçek dallardan özel bir kedi ağacı yaptırdığım için utanmıyorum.

Pencere duvarının karşısında ve bazıları milyon dolarlık manzaramın bir kısmını engellediğini söyleyebilir, ancak Charles'ın güneş ışığını benden daha çok hak ettiğini iddia ediyorum.

Rosie'nin ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Charles'tan hoşlanmasaydı ne yapardım bilmiyorum ama artık bu konuda endişelenmeme gerek yok.

Hâlâ kedi ağacına bakarak, "Bu oldukça etkileyici," diyor.

Charles elimin altında mırıldanıyor. "Teşekkür ederim. Charles daha büyük bir tane istedi ama ona küçükten başlayacağımızı söyledim."

Başını sallıyor, yüzündeki gülümseme hâlâ duruyor. "Uzlaşması iyi oldu." Dikkatini bana ve mutfağa çeviriyor.

"Kahveni nasıl içiyorsun?" Soruyorum ama dikkatini kaybetmişim.

Dudakları ayırık ve gözleri kocaman.

İyi bir aşçı değilim, fena sayılmam ama evimin bir şefin hayalindeki mutfağa sahip olmasını istedim. Ve Rosie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım bunu başardım.

Ada... büyük. Durduğum yerden beyaz mermer tablanın karşısındaki beyaz ve altın rengi taburelerde rahatça sekiz kişi oturabiliyor.

Adanın tabanı ve dolapların tamamı koyu mavi ve tüm donanımlar altın renginde.

Büyük ocağın arkasındaki mermer, şimdiye kadarki en üst düzey backsplash ile duvardan tavana kadar uzanıyor.

"Rosalyn Restaurant onayladı mı?" Onun transını bozarak soruyorum.

Charles elimin altından sıyrılıp tezgahın üzerinden Rosie'ye doğru ilerliyor.

Rosie adanın benim tarafımda durdu ve bana döndü. "Bu harika."

Ses tonu o kadar ciddi ki kıkırdamama neden oluyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor ve dalgınca Charles'ı sevmek için uzanıyor. "Sanki hayalimdeki mutfağı zihnimden söküp almışsın gibi." Rosie Charles'a bakıyor. "Kedi ve her şey." Charles daha yüksek sesle mırlıyor. "Onu alabilir miyim?"

Sorusu sessiz. Tereddütlü. Cevap vermem bir anımı aldı. "Charles mı? Evet, kucağa alınmayı seviyor."

Rosie ellerini ona uzatır. "Bu doğru mu, koca adam? Sana biraz sarılabilir miyim?"

Charles, Rosie'nin uzattığı ellerinin arasına girer ve Rosie onu kucağına alır.

Benim sadakatsiz kedim onun kollarında kemiksiz kalıyor ve Rosie onu göğsüne sarıyor.

Onu bir o yana bir bu yana sallarken, yüzünü kürküne bastırarak bir şeyler mırıldanırken ne dediğini duyamıyorum. Ama kalbim hâlâ göğüs kafesimin içinde eriyip bir su birikintisine dönüşüyor.

Kedim ve kızım.

Boğazımı temizliyorum. "Kahveni nasıl alırsın?"

Rosie başını kaldırıp bana bakıyor, yanağı hâlâ Charles'a değiyor. "Siyah iyidir. Ama hemen içebilmem için bir buz küpü ekleyebilir misin?"

"Elbette." Buzluğa dönüyorum ve ikimiz için de birer tane olmak üzere iki buz küpü çıkarıyorum. "İnternette gördüğüm şu kahveli buz küplerinden yapmalıyım."

Rosie mırıldanıyor. "Bir keresinde bir yaz brunch etkinliği için yapmıştım. Limonata ve soğuk demleme ile dolu büyük içecek dağıtıcıları istediler. İşe yaradı, böylece hiçbir şey sulanmadı."

Küpleri yavaşça kahvenin içine bırakırken kaşlarımı kaldırıyorum. "Dahice."

Rosie gözlerini deviriyor. "Bu fikri ben bulmadım ki."

"Umurumda değil." Seyahat bardaklarının kapaklarını çeviriyorum. "Yine de idam ettin."

Rosie, "Bazı sıvıları dondurdum," diye mırıldanıyor.

Kahvelerimizi tutarak yaklaşıyorum. "İltifatları iyi karşılamıyorsun, değil mi?"

Rosie omuz silkiyor, sonra burnunu bir kez daha kedime dayıyor.

Onu tekrar tezgâhın üzerine koyar. "Hoşça kal Charles." Bunu söylerken sesi çok üzgün çıkıyor.

Kaşlarım düşük.

Onu bir daha göremeyeceğini mi düşünüyor?

Bunun tek gecelik bir şey olduğuna gerçekten inanabilir mi?

ALTMİŞ BEŞ ROSALYN

Kahveyi göğsüme bastırarak Nathan'dan uzaklaşıyorum ve dev adanın etrafında dönüyorum.

O lanet kediden ayrılmak beni ağlamaya çok yaklaştırdı.

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve kokumu bir yudumla maskeleyemeye çalışıyorum.

Belki bir kedi alabilirim. Uzun günlerimde onları evde yalnız bıraktığım için hep suçluluk duymuşumdur, ama belki iyi olurlar. Ve evde yemek yaptığım günlerin telafisini yapabilirim.

Nathan ön kapıda bana katılıyor ve sessizce ayakkabılarımızı giyiyoruz. Ve sonunda onun da dün geceki gibi giyindiğini fark ediyorum. Kapüşonlu hariç.

Yere düşürdüğüm çantamı bana uzatıyor ve yatak odasına gitmek için acele ettiğimizi hatırlayarak kızarmamaya çalışıyorum.

Sessizlik asansörde ve yer altındaki otopark rampasında yürürken de devam ediyor.

Nathan beni tamamen siyah orta boy bir SUV'a götürdü.

Güzelmiş. Gerçekten güzel, ama yine de bir şekilde onu şık bir spor arabada hayal ettim, bu kadar... pratik bir şey değil.

Nathan yolcu kapısını açmak için bana doğru uzanıyor.
"Kemerini takmayı unutma."

Mırıltılı bir ses çıkarıyorum ve yanından geçerken göz temasından kaçınıyorum.

Kapımı benim için kapatıyor ve onun aracın arkasına geçmesi için geçen süreyi emniyet kemerimi hızla bağlamak, çantamı kucağıma koymak ve kahvemi üzerine koymak için kullanıyorum.

Garipleştiriyorum.

Öyle olduğumu biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum ama kendimi çok melankolik hissediyorum.

Aramızdaki her şey çok kolaydı. İçkiler.

Öpüşmeler. Konuşmak.

Ve o lanet kedi.

Kalbimin etrafında daha fazla hüznün dönüyor.

Dün gece, yirmi beş yıl önce neden bu kadar iyi arkadaş olduğumuzu mükemmel bir şekilde hatırlattı. Çocukken bile kişiliklerimiz uyuyordu.

Nathan sürücü kapısını açıyor ve bedenimi rahatlamaya zorluyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanı garip bir sessizlikle sonlandırmak istemiyorum.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve kahvemi kaldırıyorum.
"Bunun için teşekkür ederim."

Ağzının kenarı kısmi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.
"Bir şey değil."

İçkisini aramızdaki boş bardak tutucularından birine koyuyor, kemerini bağlıyor ve motoru çalıştırıyor.

Nathan eli vites kolunda duraksıyor. "Adresini GPS'e yazmak ister misin?"

Parmaklarım elimdeki fincanın etrafında esniyor.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Ona adresimi vermek biraz fazla umutlu görünüyor.

Ama azgın kığım beni eve bırakmasını kabul etti, yani bundan kaçınmanın hiçbir yolu yok.

Gösterge panelindeki ekrana uzanıyorum ve adresimi yazmaya başlıyorum.

Sözlerimi bitiremeden radyo açılıyor ve sesler arabayı dolduruyor.

"Oops." Nathan kalçasını koltuktan kaldırır ve elini cebine sokar.

Dün geceki kotun aynısı olup olmadığını anlayamıyorum ama külotumu çıkarmak yerine telefonunu çıkarıyor.

Bir saniye sonra sesler kesiliyor.

"Podcast," diye açıklıyor.

"Hangisi?" Adresimin geri kalanını yazarken merakla soruyorum.

İşim bittiğinde Nathan uzanıp ensesini ovuşturuyor. "Pretty Cat podcast'i."

Dudaklarımı birleştiriyorum. "Oh."

Aracı geri geri sürmeye başlarken bana bakıyor. "Kedilerle ilgili."

Gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Anladım."

Park yerinden çıkan Nathan aracını vitesine takar. "Aslında gerçekten ilginç. Ve sadece ev kedileri hakkında değil. Büyük kedilerden de bahsediyorlar. Kaplanlar falan gibi."

Sonunda bir kıkırdama kopuyor ve rampayı çıkıp caddeye doğru ilerlerken bana bir bakış fırlatıyor.

"Sana gülmüyorum," diyorum ona. "Sadece konuşmana. Sesin çok ciddi geliyor."

Yanağı seğiriyor. "Kediler ciddi işlerdir." "Kesinlikle."

Ağırbaşlı bir ton kullanıyorum. "Kaplanlar falan."

Nathan sırtlıyor. "Sen küçük bir pisliksin."

Bir kahkaha attım ve bu, korkuyu kırmak için gereken tek şeydi.

Nathan çoğunlukla boş olan caddeye çıktığında kolumu uzatıyorum ve ekrandaki oynat simgesine basıyorum.

Podcast yeniden başlıyor.

Ne konuştuklarını merak ediyorum. Ve eğer bu aynı zamanda önümüzdeki on sekiz dakika boyunca sohbet etmekten kaçınmanın bir yoluysa, o zaman öyle olsun.

Koltuğumda rahatladım ve kahvemi yudumladım.

On dakika sonra, vaşakların neden kuyrukları olmadığını merakla dinliyorum.

ALTMİŞ ALTI NATE

Rosie'ye bakmaya devam ediyorum ve onun podcast'e farklı yüz ifadeleriyle tepki vermesini izliyorum.

"Gördün mü?" Kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldığımda yüzümü ona dönüyorum.

Bana sırtıyor. "Haklıymışsın. Gerçekten de ciddi bir iş." Başımı salladım. "Charles bir apeks yırtıcıdır." Rosie huffs. "Bu mu senin çıkarımın?"

ışık yeşile dönüyor ve ayağımı frenden çekiyorum. "Genellikle öyledir."

"Uh-huh." Rosie kahvesinden bir yudum daha alıyor, sonra benimkinin yanındaki boş bardaklığa koyuyor. "Yine de kuyruğunun olması iyi bir şey, şu dağ büyüklüğündeki kedi şeyine sahiptir."

"Bildiğim kadarıyla henüz düşmedi."

"Eğer yaparsa, bu konuda ona zorluk çıkarma."

"Belki ona Sibirya kaplanlarının avlandığı bazı YouTube videoları gösteririm. Böylece bazı ipuçları öğrenebilir." Konuşurken ses tonum mizahını kaybediyor çünkü komşularım dikkatimi dağıtıyor.

Fena değil. Ama harika da değil.

Yanımda oturan kadın ne kadar yetenekli olursa olsun, onun burada yalnız yaşamasından hoşlanmıyorum.

"Eminim bu hoşuna giderdi." Rosie kedi tartışmasına devam eder.

Rosie'nin sokağına doğru son dönüşü yapıyorum.

Sokak lambaları hâlâ yanıyor ama yeterince parlak görünmüyorlar. Çünkü gün doğumu ufukta süzülürken bile binalar hâlâ gölgelerle kaplı.

Daha dik oturuyor. "Sol tarafta. İkinci apartman."

Ses tonu da değiştirdi ve bu beni bir pislik gibi hissettiriyor. Yaşadığı yeri küçümsediğimi düşünmesini istemiyorum. Bu lüks ya da zenginlikle ilgili değil. Güvenlikle ilgili.

İşaret ediyor. "Oraya çekebilirsin."

Direksiyonu çeviriyorum ve binasının önündeki küçük otoparka giriyorum.

Şirketinin logosunu taşıyan bir minibüs görünce direksiyonu sıkıca kavriyorum.

Yalnız yaşıyor ve minibüsü onu tam olarak nerede bulacağınızı bildiriyor.

Minibüsünün iki aşağısında boş bir yer var ve oraya çekiyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler." Rosie kemerini çözdü. "Seni görmek güzeldi."

Arabayı park ettim ve Rosie'ye döndüm.

Bir eli çantasını sıkıca kavramış, diğer eli de dışarı atlamaya hazırmış gibi kapının kolunda.

"Seni görmek de güzeldi." Ona gerçeği söyledim.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sonra kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

Rosie duraklar, bir eli kapının üzerindedir. "Hoşça kal, Nathan." Kelimeler hançer gibi.

Sanki sonsuza dek veda ediyormuş gibi. Beni hayatından çıkarıyor.

Bağırarak istiyorum. Ona neden böyle davrandığını sormak istiyorum.

Onu ilk gördüğümünden beri neden böyle davranıyor?

Hayatımın en ateşli gecesi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi nasıl davranabildiğini sor.

Ona gözlerinin neden sırlarla dolu olduğunu sormak istiyorum.

Ama en çok, onu tekrar görmek istediğimi söylemek istiyorum. Onu her gün görmek istediğimi.

Daha önce kimseyle böyle bir bağ hissetmediğimi.

Sadece onunla.

Ama sonra yolcu kapısını kapattı ve uzaklaştı. Çenemi sıkıyorum ama inip onu takip etmiyorum.

Ona düşünmesi için biraz zaman vereceğim. Belli ki bir sebepten dolayı buna ihtiyacı var.

Sonra uzanıp kolu çevirmesini ve binanın ön kapısını açmasını izliyorum.

Anahtar yok. Kilit yok. Sadece açılıyor.

Kahretsin, Rosie. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var. Ve sen bunu anlayana kadar vazgeçmeyeceğim.

ALTMİŞ YEDİ ROSALYN

Daireme ulaşmak için iki kat merdiveni tırmanmayı bitirdiğimde normalden daha ağır nefes alıyorum. Kapının kilidini açarken, erken olduğu içinmiş gibi davranıyorum. Ya da kardiyo çalışmam gerektiği için. Ya da sadece uykusuzluktan yorgun olduğumu.

Bunun Nathan'ın veda etmemesiyle bir ilgisi olduğunu kabul etmiyorum.

Aslında hiçbir şey söylemedi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve sürgüyü çevirdim.

Dün geceye kesinlikle tek gecelik bir şey olacağını varsayarak girdim. Bu yüzden bu varsayımın doğru çıkmasından dolayı neden büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı bilmiyorum.

Her şey tam olarak düşündüğüm gibi gitti.

Yalancı.

Bilinçaltım beni çağırmadan bu düşünceleri düşünemiyorum bile.

Kilerde olanları ve piknikte hissettiğim cinsel gerilimi göz önünde bulundurarak içkilerin sekse yol açabileceğini düşündüm.

Ama bu konuşmayı hesaba katmamıştım.

Onun yanında kendimi bu kadar rahat hissedeceğimi hesaba katmamıştım.

Barda bacaklarımızı birbirine bastırarak oturmak nasıl da doğru hissettiriyordu.

Ve seksimizin böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Çantamı mutfak tezgahımın üzerine bırakırken kalçalarım sıkıştı.

Yatak odama gidiyorum ve seksten sonra olan her şeyi düşünüyorum.

Duş. Ödünç kıyafetler. Sarılma. Kedi. Kahve.

Odama varır varmaz soyunmaya başladım.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin bu kadar kaderli olmaması gerekiyordu.

Kıyafetlerim yerdeyken banyoya giriyorum ve duşu açıyorum.

Yatağıma girip kendi küçük acıma partim boyunca uyumaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama yapamam.

Çünkü yapacak işlerim var.

Ve çünkü Nathan artık ait olduğu yere geri döndü.

Geçmişe.

ALTMİŞ SEKİZ

NATE

Charles beni kapıda karşıyor ve ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz eğilip onu kucağıma alıyorum.

Miyavlıyor.

"Biliyorum. Ben de ondan hoşlanıyorum."

Çenesini göğsüme yaslıyor. "Ona mesaj atacağım. Ama henüz değil."

Charles cızırtılı bir miyavlama çıkarır.

İç çekiyorum. "Ben oyun oynamıyorum. Oyun oynayan biri varsa o da Rosie'dir." Charles'ı kollarımın arasına alıp yatak odama doğru ilerliyorum. "Sanki benim yanımda mutlu olamıyor. Böyle anlar yaşıyorum. Gülümsediği, iki saniye kahkaha attığı anlar, ama sonra yine içine kapanıyor."

Kollarımdaki tüylü beden bir mırıltıyla gürlüyor. "Anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum."

Charles daha yüksek sesle mırıldanıyor. "Dostum, ona mesaj atacağımı söyledim."

Ön patilerini göğsüme yaslıyor ve ben de onu kol uzunluğunda tutmak için tutuşumu değiştiriyorum.

"Tamam. Sen kazandın."

Charles'ı yatağına yatırdım ve cebimden telefonumu çıkardım.

ALTMİŞ DOKUZ

ROSALYN

Telefonuma bakıyorum.

Nathan: İçkiler, aynı saatte, aynı yerde. Cuma günü mü?

Hızlı bir duştan sonra kendime bir fincan kahve daha yaptım. Ve Nathan bana mesaj atıyor, arabasından indiğimde hiçbir şey söylemedikten sonra gelecek hafta sonu tekrar çıkmak isteyip istemediğimi soruyor.

Ben: Cuma gecesi çalışıyorum.

Hemen cevap veriyor.

Nathan: Cumartesi gecesi o zaman.

Ben: Cumartesi gecesi de

çalışıyorum. Nathan: Sonra buluşalım.

Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum.

Ben: Charles'ı görebilecek miyim?

Sorum, sonunda onun evine döneceğimizi ima ediyor. Ama bunun kesin olduğunu düşünüyorum, bu yüzden bu kadar ileri gittiğim için kendimi kötü hissetmiyorum.

Nathan: Evde olup olmayacağını sorayım.

Nathan'ın kedisine dönüp soruyu yüksek sesle sorduğunu hayal ediyorum. Boku yediğimi biliyorum.

İçkilere evet diyeceğim. Onun yatağında akıllara durgunluk veren bir gece daha geçireceğiz. Ve sonra, aramızdaki bu şey söndüğünde, kırık kalbim için sadece kendimi suçlayacağım.

Öğle yemeği planları var ama akşama evde olacağını söyledi.

Gülmek yerine verdiği cevap ağlama isteği uyandırdı. Çünkü bu işin sonunda, ben de onun lanet kedisine bağlanmış olacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve cevap vermeden önce nefes alıyorum.

Kendimi kalp acısına mahkum ediyorum ama duramıyorum.

Seninle orada buluşuruz.

SEVENTY

Dört Saat Sonra

Nathan: Bütün yemeklerini yaptın mı? Daha

öğlen bile olmadı.

Nathan: Bu bir hayır mı?

Ben bir profesyonelim, sihirbaz değil. Nathan:

Bugün köfte mi yapacaksın? Sözüm

kesilmeye devam ederse hayır.

Nathan: Dudaklarını fermuarlama taklidi yapar.

Pazar - Ertesi Gün

Nathan: Dünkü etkinliğiniz nasıldı?

Şikayet yok. Ambulans yok. Buna kazanmak denir.

Nathan: Hangi aromalı lokumdan yaptın?

Muzlu krema.

Nathan: Muz mu? Rosie, bunu nasıl

yaparsın? Rosie: Muzla sorunun ne?

Nathan: Hiçbir şey. Kendi şeritlerinde kaldıkları

zaman. Rosie: Muz şeridi mi var?

Nathan: Tabii ki. Ve buna şekerlemeleri kirletmek dahil değil.

Gözlerimi deviriyorum. Nathan:

Resimler ya da olmadı.

Saçmalıyorsun.

Nathan: Muzlu şekerlemelerin çok saçma.

Muz kremalıydı. Üstünde de turta kabuğu parçacıkları vardı, yani temelde marshmallow formunda muz kremalı turta.

Nathan: *Rosie: Gözlerimi daha da

sert deviriyorum. Nathan: Hiç kaldı

mı?

Sabır mı? Hayır.

Nathan: Şirinmiş. Ama marshmallowları sorduğumu biliyorsun.

Her biri yenildi. Çünkü çok iyiler.

Hmm. Yapması ne kadar zor? Rosie:

Tariflerim sınıflandırılmıştır.

Nathan: Kadın, pilav yapmakta zorlanıyorum. Ben Onları yapmaya çalışmamı önerdi. Yapmanı istiyorum.

Ama merak ediyorum, bu bardan sonra yapabileceğimiz bir şey mi yoksa ayık olmak gerekli mi?

Rosie: Ayık olmak gerekli değil.

Nathan: Güzel.

Rosie: AMA

Nathan: *Rosie: Yemekten önce dinlenmek için

saatlere ihtiyaçları var. Nathan: Yani...

kahvaltılık marshmallow.

Sen imkansızsın.

Pazartesi

Nathan: Standart bir marshmallow tarifine baktım ve her şeyi sipariş ettim.

Saat sabahın 7'si.

Nathan: Ama gerçek muz mu yoksa sahte aromalı şeyler mi kullanıyorsun bilmiyorum. Kremam da var ama muz kremasındaki krema o mu bilmiyorum.

Rosie: YEDİ

Nathan: Ve tarifte yapışmaz sprey de vardı ki bu çok aptalca çünkü milyonlarca seçenek var. Ben de normal sprey, avokado ve üzüm çekirdeği aldım. Çünkü üzüm muzla iyi gider.

Nathan?

Nathan: Evet, güzel mi?

Rosie: Eğer uyumama izin vermezsen, seni şekerlemelerle boğacağım.

Salı

Rosie: *Yapışmaz spreyin resmini gönderir. Muzu ben getiririm.

Nathan: Bu benim çizgim gibi hissediyorum.

Rosie: Hala 12 yaşımda
mısın?

YEDİ BİR NATE

Telefonuma bakıp sırtıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz gecedен bu yana ilk kez Rosie ilk elini uzattı.

Ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum ve cevap veriyorum.

Ben: Sürekli.

SEVENTY-TWO

Çarşamba

Nathan: Tatlıyı tadamayan tek memelinin kediler olduğuna inanıldığını biliyor muydunuz?

Söylemiyorsun.

Nathan: Bu benim algıladığım bir ton mu? Bunu zaten bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?

Rosie: Bu gerçeği bugün erken saatlerde öğrenmiş olabilirim.

Nathan: *Pretty Cat podcast'ini dinledin mi?

Bütün gün hamur işi pişirdim. Beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Nathan: Rosie, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Rosie: Şimdi podcast'leri seviyor muyum?

Nathan: Benim gibi bir kedi kadınsın demek.

Perşembe

Nathan: Evde misin?

Nathan: Yoksa bir

etkinlikte mi?

Nathan: Sadece bana 494'teki kazada olmadığını

söyle. Nathan: Rosie, cevap ver bana.

Nathan: Telefonunu takip ettirme bana.

YEDİ ÜÇ ROSALYN

Dirseğimle musluğu açıyorum ve ellerimi suyun altına sokuyorum.

Son otuz dakikadır tavuğu yağlayıp şişliyorum ama sonunda bitirdim.

Çalışırken arka planda televizyonda bazı tekrarlar oynuyordu ama telefonumun birkaç mesajla titrediğinden eminim.

Ellerimi temizledim, suyu kapattım ve bir el havlusu aldım. İçimde Nathan'ın mesaj attığına dair bir his var.

Değilo ve havuz. adaylar o Büyük, ama Bu hafta her gün Nathan'la mesajlaştım.

Beklenmedik bir şeydi. Ama aynı zamanda çok Nathan.

At kuyruğumdan kaçan saç tellerini geriye doğru tarıyorum ve telefonumu elime alıyorum.

İlk mesajında nabzım atıyor, evde olup olmadığını soruyor, yolda olabileceğini düşünüyorum.

Sonra okumaya devam ediyorum ve kalp atışlarım farklı bir nedenle değişiyor.

Endişeli.

Ben: Ben evdeyim.

Dirseğime kadar çiğ tavuğa batmıştım.

Son mesajını iki kez okudum.

Ne demek telefonumu takip et?

Bunu gerçekten yapamaz, değil mi?

Nathan: Güzel.

Ben: Nathan, telefonumu takip edebilir misin? Catch Tech'in yaptığı şey bu mu?

Nathan: Bir tünelden geçiyorum. Ayrılıyorsun.

Homurdanıyorum.

Saçmalıyorsun.

Nathan: Sinyal kayboluyor. Sana sonra mesaj atarım.

YEDİ DÖRT NATE

Mesajı gönderiyorum, sonra alnımı masama yaslayana kadar indiriyorum.

Kalbim son kırk dakikadır hızla atıyor, Rosie'nin cevap vermesini bekliyorum.

Ben o kişi değilim.

Hayatımda hiç bu kadar mantıksızca endişeli hissetmemiştim. Yavaşça nefes alıyorum.

Çalışanlarımdan biri otoyolda büyük bir kaza olduğundan bahsettiğinde dinlenme odasıdaydım ve kahvemi dolduruyordum.

Kazadaki kimseyi tanımıyorlardı. Birinin yaralandığına dair bir şey duymamışlardı bile. Sadece haberleri paylaşıyorlardı.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Aklım hemen Rosie'ye gitti.

Ofisime dönerken bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. Yolun o kısmında olacağını düşünmem için hiçbir neden yoktu. Ama geçen her saniye gerginliğim daha da arttı ve sonunda sesimin nasıl çıktığını hiç düşünmeden bir dizi mesaj gönderdim.

Kapım çalındı.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, alnım hâlâ masama yapışık.

"Bay Waller." Blake daha önce hiç ruhsal çöküntü yaşayan bir adam görmemiş gibi konuşuyor.

İç çekiyorum, yüzümü olduğu yerde tutuyorum. "Neye ihtiyacın var, Blake?"

"Onun hiçbir şeye ihtiyacı yok." En iyi arkadaşımın sesi odaya doğru gürliyor. Kimse görmese de gözlerimi deviriyorum. Maddox bir izdiham kadar sessiz. "Belki bir içki dışında."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum ama alnıma yapışmış gevşek bir kağıt parçası görüşümü engelliyor.

Onu uzaklaştırdım.

"Neden böyle düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok." Sandalyemde dik oturuyorum. "Ve bu bir TV programı değil. Ofisimde içki bulundurmuyorum. İçmek istersem eve giderim."

Maddox masamın karşısındaki sandalyeye otururken homurdanıyor, Blake çoktan gözden kaybolmuş. "Yetkili olmak güzel."

Masamın çekmecesine uzanıp minyatür bir şişe burbon çıkarıyorum. "Bunun şerefine."

Ben şişeden bir yudum alırken Maddox başını sallıyor ve tavana bakıyor. "İçmek istersem eve giderim." Benimle alay ediyor.

Ağzımdaki lokmayı yutarken öksürmemeye çalışıyorum. "Biraz ister misin?" Şişeyi masanın üzerine koyuyorum.

Maddox öne doğru eğilir ve şişeyi alır. "Elbette istiyorum. Sefaletin içinde tek başına içmene izin vermeyeceğim."

Kendi viski markasının sahibi Maddox, bir yudum aldıktan sonra boğazını temizlemekten başka bir şey yapmıyor.

Şişeyi ondan geri alıyorum. "Sefalet içinde olduğumu düşündüren nedir?"

"Hannah bana bir kızdan hoşlandığını söyledi. Sonra buraya geldim ve seni yüzünü masanın içine sokmaya çalışırken buldum." Kaşlarını kaldırdı. "Pek iyi vakit geçirdiğin söylenemez."

"Bilmeni isterim ki bu içkiyi karının çenesi düşük olduğu

için içiyorum ve ona karşı hiçbir şey yapamadığım için içmeye zorlanıyorum." şişeyi kaldırdım.

Maddox sırtıyor. "Ağzı mükemmel boyutta."

Şişeyi dudaklarımdan çekiyorum, bir öksürük daha oluşuyor.

Maddox burbonu elimden alıp arkasına yaslanıyor.

"Bunu az önce söylemedin." Yumruğumu masama vuruyorum.

Alkolü ciğerlerimden atmak için göğsümü sıktım.

"Kardeşimle ilgili bu saçmalıkları duymak istemiyorum."

Hannah benim kız kardeşim değil ama Maddox bana öz kardeşimden daha yakın, o yüzden öyle de olabilir.

Maddox şişenin kapağını yerine takarak sözümü kesti.

"Karım hakkında konuşmak istemiyorsan, seninkinden konuşalım."

Sadece W kelimesini ortaya atarak beni kızdırmaya çalışıyor.

Ama sorun değil. Hıyarın teki olabilir. Çünkü o sırtırken ben onun kilerinde, en sevdiği acı sosların yanında kız arkadaşımı parmakladığımı düşünüyorum ve onun bundan haberi yok.

Yüzümden bir şey okunuyor olmalı çünkü Maddox gözlerini kısıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, boğazım hâlâ sek içkinin etkisinde değilmiş gibi davranıyorum. "Ziyaretinizin gerçek bir nedeni var mıydı?"

"Öğle yemeği." Maddox omzunu kaldırdı. Karısı benim için çalıştığından -uzun hikâye- Maddox öğle yemeklerinin yarısını burada, benim şirketimde geçiriyor. "Ve... Bana yemek şirketiyle aranızdaki geçmişi öğrenmem söylendi."

Omuzlarımin çökmesine izin verdim. "Siz ikiniz benden başka konuşacak bir şey bulamıyor musunuz?"

Maddox tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle, "Üzgünüm ama seni sevdiğimiz için," diyor.

Kağıdı ona fırlatıyorum.

Ancak yine de düz bir sayfa, bu yüzden masaüstüme geri dönmeden önce yaklaşık dört inç gidiyor.

"Bu sana en azından yüzüklerinden birine mal olmalı." Maddox buna gerçekten inanıyormuş gibi başını sallıyor.

"Ben geniş bir alıcıydım, lanet bir oyun kurucu değil." Ayağa kalkmak için itiyorum. "Yemek şirketini sormak için gelecek haftaya kadar beklemeyi kabul edersen, bugün öğle yemeğinin parasını ödeyeceğim."

Maddox da ayağa kalkar. "Davetli olduğunu söylemedim." Gözlerimi deviriyorum. "Ben her zaman davetliyim."

SEVENTY-FIVE

Cuma

Nathan: Bu gece ne tür bir etkinlikte çalışıyorsun?

Rosie: Üçüzler için üçüncü yaş günü partisi.

Nathan: Gerçekten mi?

Gerçekten.

Nathan: Peki... ne tür yemekleri var? Rosie: Her şeyin üç teması var.

Nathan: Bu nasıl çalışıyor? Rosie:

*Yemek masasının resmini

gönderir* Nathan: Onlar kavun

topları mı?

Evet. Karpuz, kavun, ballıbaba. Ve bir grup çocuğun yanında kürdan bulundurmak iyi olmadığından, karpuz kabuğundan kendim yapmak zorunda kaldım.

Nathan: Charles bile etkilendi.

Kızarıyorum.

Nathan: Hangi aromalı lokumdan yaptın?

Rosie: Doğum günü pastası. Çok orijinal değil ama 3 numaralı kurabiye kalıbını kullanarak onları damgaladım ve üzerlerini serpintilerle kapladım. Çocuklar beğenmiş görünüyor.

Nathan: Doğum günüm Şubat'ta. Unuttuysan söyleyeyim.
Unutmadım.

Cumartesi

Nathan: Bu gece bara gitmeyip buraya gelmek ister misin? Yapmamız gereken muzlu şekerlemeler varken?

O kadar şeyi aldığına hala inanamıyorum. Nathan: İnan, güzelim.

Nathan: Ve soruya cevap vermedin. Dışarıdan yemek sipariş edebiliriz... Sana yemek yapmayı teklif ederdim ama benim uzmanlık alanım dondurulmuş yemekleri mikrodalgada pişirmek.

YEDİ ALTİ
ROSALYN

"Dünyadan Rosalyn'e," Presley şarkı söylüyor.

Telefonumu cebime soktum. "Özür dilerim."

Minibüsümün arkasında, iki açık arka kapının arasında durmuş, boş yemek kaplarını yerine koyuyoruz.

Bugünkü etkinlik bir aile buluşmasıydı. Sokakta bolca park yeri olan güzel bir bölgedeydi, bu yüzden bloğun boş bir bölümünü bulduk ve vagonumuzu yüklemek ve boşaltmak için bize bolca alan sağladı.

Presley ellerini kalçalarına dayadı. "Özür dilemek yerine, telefonun diğer ucundaki kişinin Nate Waller olup olmadığını söylemeye ne dersin?"

Yanaklarım ısınmaya başlıyor, Presley'e istediği cevabı veriyorum.

"Biliyordum!" Yumruklarını

sıkıyor. Başımı sallıyorum.

"Bu-"

"Seni orada durdurmama izin ver." Presley bir elini kaldırır ve parmaklarını sayarak ilerler. "Karmaşık. Meşgulsün. Bir geçmişin var."

"Bir geçmişimiz olduğunu nereden biliyorsun?" Bunu neyin ele verdiğini bilmek isteyerek soruyorum.

Sırıtırıyor. "Sadece tahmin ediyordum ama teyit ettiğin için teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum. "Ama cidden, o piknikte ikinizin, affedersiniz ama, göz göze sevişme şeklinizden bir şeyler olduğu çok açık. Verdiği saçma sapan paradan bahsetmiyorum bile."

Presley ona gönderdiğim parayı görünce, Nathan'ın parayı onunla paylaşmam için ısrar ettiğini söyledim. Eğer bunun sadece benim vicdan azabım olduğunu bilseydi, bunu geri çevirirdi.

Arabadan bir kap aldım, minibüse koymak için dönmeye hazırlanıyordum. Ama donup kaldım.

Bize doğru gelen bir araba var.

Buradaki hız sınırı düşük. Hızlı gitmiyorlar. Ama... araba şeridinden çıkmaya başlıyor.

Bize doğru.

Düzeltecekler.

Araba gelmeye devam ediyor.

Yavaşlayacaklar.

Yavaşlamıyorlar.

Yaklaşıyorlar.

Durmuyorlar.

Sonra şoförü gördüm. Direksiyona yığılmıştı. "Presley!"

Kabı bıraktım.

"Ne-"

Açıklayacak zamanım olmadığı için dönüp onu olabildiğince sert bir şekilde itiyorum.

Presley tökezleyip kaldırıma düşerken bir şeyler bağılıyor.

Biraz kötü hissediyorum. Ama o yoldan çekildi. Güvende.

Onu takip etmeye çalışıyorum.

Yoldan çekilmeye çalış.

Ama sonra metalin metalle buluşma sesi havayı dolduruyor ve zamanımın dolduğunu anlıyorum.

Korkuyu hissetmek için bir anım var. Sonra tek hissettiğim acı oluyor.

SEVENTY-SEVEN

Nathan: Yunan yemekleri hakkında ne düşünüyorsun?

Nathan: İşinizin ne zaman biteceğini söylerseniz önceden sipariş verebilirim.

Nathan: Ya da sabırlı olup bana ne istediğini söylemeni bekleyebilirim.

Nathan: Tamam, iyi, seni yalnız bırakayım da işini bitir, ama Charles zaten sırasını biliyor.

YEDİ SEKİZ NATE

Parmaklarımı kanepenin kol dayama yerine vuruyorum.

Daha erken. Buluşmak için anlaştığımız zaman değil. Ama Rosie'nin etkinliğini bitirmiş olması için yeterince geç.

Parmaklarımı tekrar davul gibi çalıyorum.

Belki de sadece yemek sipariş etmeliyim. Bir an daha geçiyor.

Kumandayı elime alıp televizyonu kapatıyorum. Zaten izlemeyecektim.

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

Karıştırma kaplarını ve şekerlemeler için ihtiyacımız olan her şeyi tezgâha koydum bile. Ama şimdi düşününce, belki de aptalca bir fikir olduğunu anlıyorum. Rosie bütün gününü yemek yaparak geçiriyor ve ben de ondan gelip daha fazlasını yapmasını istiyorum...

Ben bir pisliğim.

Ayaklarım yön değiştiriyor ve mutfağa doğru gidiyorum.

Her şeyi kaldıracam ve eğer gerçekten yapmak istiyorsa, her şeyi geri alabilirim.

Telefonum bir aramayla titrediğinde parmaklarım bir karıştırma kabının kenarına dolanıyor.

Rosie olduğunu düşünerek elimdeki kaseyi bırakıyorum ve telefonumu çekiyorum.

Telefonumda kayıtlı bir numara değil.

Normalde cevap vermezdim, ama...

Kabul

tuşuna

bastım.

"Alo?"

"Merhaba, Nate Waller ile mi görüşüyorum?" diye soruyor bir kadın.

"Kim arıyor?" Cevap vermek yerine soruyorum. Arayanın sesi belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Bu Presley. Rosalyn'le çalışan kişiyim." Soğukluk kalbimin etrafında dönüyor. "Piknikte bana kartını vermiştin ve Rosalyn'in bir şeye ihtiyacı olursa aramamı söylemiştin."

Boştaki elimi tezgâha dayadım. "Ne oldu?" Boğazım düğümlendi.

"Um." Presley'nin sesi titriyor ve ben tezgâha daha sert yaslanıyorum. "Biz-birisi-o iyi olacak." Gürültülü bir nefes almak için durdu.

"Presley." Adını söylemeye çalışıyorum ama fısıltı gibi çıkıyor.

"Özür dilerim, özür dilerim. O iyi. Ama... o yaralı."

O soğukluk damarlarımda çatırdıyor. "Nerede o?"

"Hastane."

"Hangisi?" Bacaklarımdan beni dik tutmasını isteyerek tezgâhtan uzaklaşıyorum.

Rosie'm yaralandı.

"Sadece bekle, tamam mı?"

"Rosie nerede?" Sesim şimdi daha güçlü.

Ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Açıklamama izin

ver." "Neyi

açıklayacaksın?"

"Yardıma ihtiyacı olacak." Presley'nin sesi yine çatlıyor. "Yardıma ihtiyacı olursa sana söylememi istemiştin."

Sözleri içime işledi.

Kızım yaralı ve yardımımıza ihtiyacı var ve ben sadece burada duruyorum.

"Onun için her şeyi yaparım. Sadece bana nerede olduğunu söyle," diye bağırdım.

Presley sert bir şekilde nefes veriyor. "CT taraması ya da onun gibi bir şey için onu birazdan geri götürecekler. Yani buraya koşsanız bile onu göremezsiniz."

Yürümeyi bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve yavaş bir nefes almaya zorluyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"İyi olacağına söz veriyorum ama ben ağlamayı severim. Bu yüzden sana bunu söylerken ağlayacağım ama bu kötü bir şey demek değil." Bir aksaklıkla bitirdi.

"Tamam." Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Benim annem de ağlar."

Burnunu çekiyor. "Minibüsü yüklüyorduk ve yolda giden bir adam direksiyon başında acil bir sağlık sorunu falan yaşadı." Ağzından çıkan her kelimeyle kalp atışlarım hızlanıyor. "Rosalyn, o... o onları gördü ve beni yoldan itti." Presley'nin sesi çatlıyor.

Bir kez daha kesik kesik nefes alışını dinlerken gözlerim açılıyor.

Konuşmaya devam etmesini istiyorum.

Bana ne olduğunu anlatmasını istiyorum.

Ama ağlayanları anlasam da sesindeki duyguyu görmezden gelemiyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Özür dilerim. O sadece... Rosalyn arabayı gördü ve beni itti. Yere düştüğümde dirseğimi kaldırıma çarptım. Ama... ama zamanı yoktu." Presley nefesini içine çekti. "Araba ona çarptı."

Boğazımdan tanımadığım bir sıkıntı sesi çıkıyor.

"O iyi," diyor Presley tekrar. "Ama başını çok kötü çarptı ve bazı sıyrıkları var... ve ayak bileği... Kırık mı yoksa sadece burkulmuş mu bilmiyorlar."

"Ama o iyi mi?" Fısıldıyorum.

Presley zaten söyledi. Ama tekrar söylemesini istiyorum.

"Tamamen iyileşecek. Doktorlar her şeyin tedavi edilebilir olduğunu ve iyileştikten sonra iyi olacağını söyledi. Ama kalacak bir yere ihtiyacı var. Dairesi yürüme mesafesinde. Gördünüz mü bilmiyorum ama oraya çıkamaz. İlk seferinde biri ona yardım etse bile, üçüncü katta mahsur kalması onun için güvenli değil-"

"O burada kalacak." Daha fazla gerekçe duymama gerek yok.

"Benimle kalmasını isterdim ama zaten iki oda arkadaşım var ve fazladan yerim yok."

"Benimle kalacak," diye tekrarlıyorum.

Presley nefes verir. "Eminim bu konuda sana karşı çıkacaktır. Asla yardım kabul etmek istemez. Ama arayabileceğimi düşündüğüm tek kişi sensin. Acil durumda ulaşabileceği biri yok."

Göğsüme bir darbe daha.

Rosie'nin acil durumda ulaşabileceği biri yok.

Annesinin o küçükken öldüğünü hatırlıyorum.

Tek çocuk olduğunu hatırlıyorum.

Babasının korkutucu olduğunu hatırlıyorum.

Çok fazla çalıştığını zaten biliyorum.

Ve şimdi biliyorum ki acil bir irtibat kişisi bile yok.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Beni yakaladı."

"Güzel. Tamam, iyi." Presley'in nefes alma

EVENs

Dışarı. "St. Paul'deki Health

Place'deyiz."

"Nerede olduğunu biliyorum." Kapıya doğru ilerliyorum. "Önce Rosalyn'in evine gitmen gerek." "Ne? Neden?"

"Hastaneden doğruca sizin evinize gitmesi gerekecek. Eşyalarını almak için onu dairesine götürürseniz, kalmak için ısrar edecektir. O yüzden önce oraya gidin ve kıyafetlerini ve... başka ne varsa alın."

"İyi bir noktaya değindin," diye itiraf ediyorum.

Rosie'nin yanından başka bir yere gitme fikrinden nefret ediyorum. Ama Presley haklı.

"Dairesinin nerede olduğunu biliyor musun?" "Evet."

"Tamam. Senin evinde merdiven çıkmak zorunda kalmayacak, değil mi? Hiç düşünmedim bile-"

"Merdiven yok. Ve daireme çıkan bir asansör var." "Çok şükür." Presley'nin rahatlaması hat boyunca yoğun bir şekilde hissediliyor.

Ama evim merdivenden başka bir şey olmasa bile, merdiven olmayan bir yeri kiraya verirdim. "Sana oda numarasını mesaj atarım. Sadece ailesinin ziyaret edebileceğini söylediler, ben de yalan söyledim ve kız kardeşim olduğunu söyledim. Ama sen... sen olduğun için muhtemelen seni içeri alacaklardır."

"İçeri gireceğim," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Kahretsin, evinin anahtarlarına ihtiyacın olacak." "İçeri gireceğim," diye tekrarladım, hâlâ ciddiymdim.

"Nasıl...?"

"Birini tanıyorum."

"Tamam. Sadece çilingirin hiçbir şeyi kırmadığından emin ol. Rosie'nin binasıyla başının derde girmesini istemiyorum."

Dostum Tony Stoleman'ı düşünüyorum.

Çilingir değil.

Sonra kapıya yöneliyorum. "İz bırakmayacağız."

YEDİ DOKUZ NATE

Rosie'nin binasının ön kapısını açıyorum ve Tony içeri giriyor.

"Güzel güvenlik." Kaşlarını kaldırdı. "Biliyorum."

Ama şu anda o lanet kilitli olmayan kapıyı düşünemem. Bu daha sonraki bir sorun.

Tony merdivenleri koşarak çıkıyor, ben de onu takip ediyorum.

Presley ile telefonu kapatır kapatmaz arkadaşımı aradım.

On yıl önce Batı Yakası'ndaki bazı rastgele ortaklarımız aracılığıyla tanıştık, ama o aslında buralı. Tony Arizona'da satın almak için bir ev bulma sürecinde, ama benim şansıma, seyahat ederken ailesine bakıcılık yapıyor.

Tony merdivenin başına gelir ve bir sonraki kata çıkmaya başlar.

O iyi bir adam.

En iyi arkadaş türü.

Ama aynı zamanda çok karanlık biri.

Sunduğu şeylerin ötesinde soru sormuyorum ama beni Rosie'nin dairesine anahtarlarını bulabileceğimden daha çabuk sokabileceğini biliyorum.

"Yani." Tony kısa koridorda bir ileri bir geri bakıyor.
"Hangisi onun?"

"Sik beni." Çenemi sıktım. Üçüncü katta iki daire var ve hangisinde olduğunu sormadım.

Tony elini kaldırdı, küçük metal aletler tepedeki ışığın altında parlıyordu. "İkisini de açabilirim."

Gözlerimi deviriyorum.

İyi bir adam ama sonuçlarını her zaman düşünmeyen biri.

"Birinin kapısını öylece açamazsın. Ya evdeyseler?"

Omuz silkiyor. "Onlara yanlış numarayı aradığımı söylerim."

"Sen bir aptalsın." Kapılar arasında bir ileri bir geri bakıyorum.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Tony omzunu duvara yaslar.

"Biliyorum." Yere iniyorum ve en yakın kapıya doğru sürünüyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Tony'nin sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyor.

Onu görmezden geliyorum, burnumu kapının dibine dayıyorum ve kokluyorum.

"Şu anda kendimi tutmamı takdir etmeni istiyorum," diyor Tony kesin bir ifadeyle. "Bu başka bir durum olsaydı, bunu kaydediyor olurum."

"Uh-huh," diyorum dalgınca.

Yemeklerinin mi yoksa şampuanının mı kokusunu almayı bekliyordum bilmiyorum ama tütsü kokusunu içime çekmek daha da iyi bir cevap. Eğer burada yaşasaydı, onun kokusunu alırdım.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanırken diğer kapıyı işaret ediyorum. "Şuradaki."

Tony duvarı itiyor ve ben ayağa kalkıp koridoru geçene kadar o da kilitli olmayan kapıyı iterek açıyor.

O kenara çekildi, ben de Rosie'nin dairesine girdim.

Etrafa bakmak istiyorum. Her şeye dokunmak için. Ama eşyalarını alıp hastaneye gitmem gerek.

Lanet olası hastane.

Daire küçük ve hemen ileride yatak odasına açılan kapıyı görebiliyorum.

Kapıya doğru ilerliyorum.

Ağırlığının altında mobilyaların gıcırdadığını duyduğumda Tony, "Ben burada bekleyeceğim," diye sesleniyor.

Cevap vermedim. Ve tek başıma Rosie'nin yatak odasına girdim.

Işığı açarak onun odasında duruyorum ve kendimi sakinleştirmek için bir kalp atışı yapıyorum.

Yolda Rosie'nin ne tür kıyafetlere ihtiyacı olacağını düşündüm. Sadece odaklanmam ve rahat şeyler bulmam gerekiyor.

Pencerenin altındaki şifonyerle başlıyorum. Üst çekmeceyi açıyorum. İç çamaşırı.

Uzanıp bir avuç alıyorum, sonra bırakıyorum çünkü her şeyi taşıyacak bir şeye ihtiyacım var.

Bavul getirmediğim için kendime lanet ederek Rosie'nin dolabına dönmüyorum.

Kapılar iki yana katlanarak açılır ve üstte bir raf ve giysileri asmak için bir çubuk bulunan standart bir dolap ortaya çıkar.

Gömlekler ve elbiseler tekli çubuktan sarkıyor ve plastik saklama kutuları üç kat yüksekliğinde yere diziliyor.

Bir nefes çekiyorum, sonra üst raftaki büyük spor çantasını görüyorum.

Yeterince iyi.

Çantanın kenarından tutup raftan çekiyorum.

Yatağın üzerine bırakıyorum, spor çantasının fermuarını açıyorum ve içinde benzer bir çanta daha buluyorum.

İkinci çantayı çıkardım ve yatağın üzerine, ilkinin yanına koydum.

Kırılrsa da burkulrsa da Rosie'nin haftalarca bileğinden uzak durması gerekecek. O yüzden sığdırabildiğim kadar eşyasını almalıyım.

İkinci çantanın fermuarını açtım ve içinde bir ayakkabı kutusu buldum.

Sade, dikdörtgen bir kapağı var ve üzerinde artık faaliyet göstermeyen bir markanın baskısı var.

Kutuyu spor çantasından çıkarırken içimi bir korku kaplıyor.

Onu bir kenara koymalıyım.

Onu rafa geri koymalıyım.

İki çantanın içine saklanmasının bir sebebi vardı. Bu eski.

Bu beni ilgilendirmez.

Ama bu konuda görmezden gelinmesi imkansız bir şey var.

İçindekiler kırılabilirmiş gibi dikkatlice komodinin üzerine koydum.

"Affet beni," diye fısıldıyorum. Sonra kapağı kaldırıyorum. Kağıt.

Katlanmış harfler.

Kutunun tamamı katlanmış sayfalarla doldurulmuş, birbirine tutturulmuş, uzun kenarı kutunun altına gelecek şekilde dik olarak yerleştirilmiştir.

Katlanmış kağıt kutuyu uçtan uca doldurur.

Parmaklarımı yavaşça yüzeyde gezdiriyorum, üst kenarlar dokunuşumun altında dans ediyor.

Düzinelerce var.

Ama hepsi aynı değil.

Sayfalar beyazın farklı tonlarında. Bazıları astarlı, bazıları değil. Ama hepsi düzgün bir mektubun mükemmel üç katında aynı şekilde katlanmış.

İlki hariç.

Kutunun en ucundaki farklı. Tereddüt ediyorum, sonra tek zarfa uzanıyorum.

Kaldırdığımda, ön yüzü bana bakacak şekilde çeviriyorum.

Ve dünyada hiçbir şey beni orada yazılanlara hazırlayamazdı.

Ağzım açılıyor ve her bir hava molekülü ciğerlerimden süzülüyor.

Bu bir çocuğun el yazısı.

Ve onun olduğunu biliyorum.

*NacLa> Walle
222 Kenbel Wa;
Clerelanb, OJ CCIII*

Ama elimi titreten Şey yazı değil. Parlak kırmızı m¼rekkep.

Nefes almayı imkânsız kılan Şey TESLİM EDİLEMEYEN'dir.

Elimdeki zarfa bakıyorum. Bana yazmış.

Mektubumu aldı. Ve bana yazmış. Ama adres yanlış.

Dehşet.

Hiç bilmediğim bir korku ayaklarımı yere kilitliyor.

Rosie titizdir. O zamanlar bile. Yirmi beş yıl önce bile Rosie hata yapmazdı.

O ben olmalıydım.

Yanlış yazmış olmalıyım.

Onu terk ettim. Uzaklara taşındım. Ve Rosie bana yazdığında, ona geri gönderildi.

Yutkunuyorum, hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Zarfı ters çeviriyorum ve yırtık m¼hr¼ kaldırıyorum. İçinde iki parça kağıt var.

İkisini de çıkarıyorum.

İlk kâğıdın yarısı açıldığında el yazımı tanıdım.

Taşınmadan önceki gece Rosie'ye bıraktığım mektup.

Bakmak istemesem de bakıyorum.

SEVGİLİ ROSİE,

SANA SÖYLEMEK İÇİN BU KADAR BEKLEDİĞİM İÇİN ÖZ¼R DİLERİM.

Gözlerimi zorla adrese indiriyorum.
Yanlış adres. Numaraları karıştırmışım. Kalbim
kendim için biraz kırıldı.
Mektubu almadığını sanıyordum. Ya da
görmezden geldiğini. Bana hiç yazmadığı için
üzüldüm.
Parmak ucumu sayfanın kenarında gezdiriyorum.
Yıpranmış. Yumuşak. Birçok kez elden geçmiş
gibi.
Sanki biri parmaklarını kağıdın üzerinde defalarca
gezdirmiş gibi.
"Siktir." Küfrüm bozuk çıktı. "Sikeyim."
Mektubu yeniden katlayıp zarfın içine geri koyuyorum.
Sonra elimde kalana bakıyorum.
Bu benim mektubum.
Bana yazdığı.
Bu yüzden okuduğum için kendimi
kötü hissetmeyeceğim. Ama başlar
başlamaz, keşke okumasaydım
diyorum.

*3ea× NaclLa>,
5'm so'; coσ. 5 nere exe as et ;ov ^ow ;ov fel9
aSσ't mori>g.
Rnb 5'm so'; fo' c'ying so mv ³. Söylemeyeceğim.
5 nis³ 5 novlt ^are as et ;ov fo' a ^vg Se(σ e ;ov
le .
R ^vg novlt Se ×eall; ni e.
5 ^ope ;ov' new ^ovse is ni e.
5f ;ov se t me ;ov' new pLo>e nv ex, 5 ca call ;ov.
şvc do 'c call me. P; dab no 'c li e cLa9.
5 mis' ;ov.
Yov× Ses9 f'ie>d,*

Rosie

Mektubu katlayıp zarfın içine geri koyarken gözlerimde sıcaklık oluşuyor.

Babam bundan hoşlanmayacak.

Onu unutmadım.

Ona taşınacağımı söylediğimde Rosie'nin hıçkırıklarına karışan çılgınlığı unutmadım.

Ona zarar verip vermediğini sorduğumda verdiği cevabı unutmadım.

Öyle değil.

"Rosie." Adını dua eder gibi söylüyorum.

Zarfı kutunun içindeki sıranın sonundaki yerine geri kaydırıyorum.

Bu yüzden mi gözlerinde o hüznü görüyorum?

Bana yazmaya çalıştı ama ben her şeyi berbat ettim diye mi? Çünkü sekiz yaşındaki Rosie, on iki yaşındaki sarılmak için yaşlı beni.

Derin bir nefes alıyorum.

En iyi arkadaşım bana yazıyor çünkü sarılmak istiyor.

Ama ben orada değildim.

Gözlerim katlanmış mektupların geri kalanında geziniyor. Başka bir şey olmalılar.

Başka bir şeyden gelen bir mektup

koleksiyonu. Ama ne kadar uzun bakarsam,

o kadar kötü hissediyorum.

Ve bilmem gerek.

Bir sonraki katlanmış kağıt parçasını çıkarıyorum.

Ve onu açtığımda, ağırlığını göğüs kafesimde hissediyorum.

Benim için.

Kutuya baktım ve anladım. Tüm bu mektuplar bana.

3ea× NaLa>,
5 h ov 5 ca 'c se t ;ov cLi' let9ex. §vc 5 ca 'c sto
my'el(f'o n'i9ing ic.
5 mis' ;ov a lot.
Evet, öyle.
Rnb 5 heep no texi p if ;ov mis' me coσ.
Yani,
Rosie

Nefesimi içime
çektim. Ben de
onu özledim.
Onu çok özlemiştim ve bunu ona söyleyemedim.
Söylemedim.
O lanet gün.
O lanet gün ona taşınacağımı söyledim. Korkak olduğum
için nasıl beklediğimi. Ona daha önce söyleseydim, belki bu
konuda konuşabilirdik ve ona doğru adresi verebilirdim.
O ilk mektubu alsaydım her şey ne kadar farklı olurdu.
Kağıdı kutuya geri koyuyorum ve bir sonrakini
alıyorum. Ve bir sonrakini.
Ve bir sonraki.
Hepsi benim için. Ve
hepsi üzgün.
Sadece bir mektup üzücü değil.
Sadece bir mektup.

3ea× NaLa>,
5 bir Sv >; kobay gördü. 5 nas, ov× spo9'da cLe
noob' içinde oturuyor, anb 5 nas hala cLa9 ^e ^op ed
xig³c

Başkan Yardımcısı.

*5 na 9ed co feeb ^i a ma''^ allow, Svt 5 do 'c cLi>h
cLey'xe svp ɔseb co eac cLe . Co 5 gves' 5'll ^are co finis³
cLe Sag my'el(.*

*P 5c's a new Sag 5 Sovg³c fo' my'el(nit³ a fixe 5
fov t on cLe g'ov>d in cLe pa'S. 5 finis³ed cLe Sag ;ov
le a lo p ci e agɔ.*

Soxe,

Rosie

Gözümde canlandırabiliyorum. Ormanda
sessizce oturduğunu. Sayfayı katlayıp yerine
koyuyorum.

Çok fazla mektup var. Ve
ben onları okudum.

Çünkü onlar benim.

Bir tane daha
çekiyorum.

İlk birkaçından sonra onlarla çıkmaya başladı. Elimdeki
mektubun üstündeki tarih de taşındıktan dört yıl sonrasına
ait.

O güne.

3ea× NacLa>,

Je ^it me cobay.

Dizlerimin bağı çözüldü ve Rosie'nin yatağına
düşüm. "Hayır." Kağıt elimde titriyor.

Je's nere ^v'9 me li e cLa9 Se(ɔ e.

5c nas always jvs9 no'ts.

*3o ;ov xe e Se' NLE> ;ov le ? 3o ;ov xe e Se' as
i>g me if ^e ^v'9 me?
5 nis³ 5'd colt ;ov cLe>. 5 nis³ 5'd colt ;ov ^ow mea
^e nas.
şvc ic nas her zaman jvs9 no'ts.*

Yırtık izleri sayfayı lekeliyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

*Je nas>'c always li e cLi'. şvc exe' si e Pom dieb...
5c's Bkz Sab, NaCLa>.
5 nis³ 5'd colt ;ov.
5 nis³ 5 covlt'xe go e nit³ ;ov.
şvc cLa9's jvs9 not ^ow my li(e no'Ss.
5 mis' ;ov.
Rosie*

Başımı öne eğdim. Piç
kurusu ona vurdu.
On iki yaşındaydı. Ben taşındığımda o da benim
yaşımdaydı. Ve babası ona vurdu.
Hayal bile edemiyorum.
Kendi ailemin anıları zihnimde dolaşıyor.
Kahkahalar. Masada akşam yemekleri. Ev ödevleri.
Filmler. Rosie'm cehennemde yaşarken ben rahat
içinde yaşıyordum.
Kağıdı kutuya geri koyup bir sonrakini çıkarırken, bir
parçam benim de çocuk olduğumu anlıyor. Babasından ben
sorumlu değilim. Ama bilseydim... İşaretleri görseydim ya
da daha fazla soru sorsaydım, birine söyleyebilirdim.
Ailem bir şeyler yapardı.

Bu faydasızlık I keçe Yürümek içine Bu oda şu an hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok.

Çocuk olabilirdim. Ama bilmeden olmasına izin verdiğim şey için hâlâ kendimden nefret ediyorum.

Bir sonraki mektubu açıyorum.

*5 cLe noob' cobay'da aslee düştü. 5 dib>'c feel li e goi p
^o e.*

Ve bir sonraki.

5 S'oSe my ax . 5 ^ab co cell cLe do 9σ× 5 düştü.

Bir tane daha ve bir tane daha.

Gözlerim bulanıklaşana kadar okuyorum.

Ta ki benim gözyaşlarım Rosie'ninkilerle karışıp sayfalara düşene kadar. Ve ben duramıyorum.

Bilmem gerek.

Onları okumam

gerek. Ona bu

kadarını borçluyum.

Ona kaybettiği arkadaşını borçluyum.

Son mektubu çıkardığımda yıllar geçmiş gibi hissediyorum. Kutudaki son mektup.

Yazdığında on dokuz yaşındaymış.

3ea× NacLa> ,

5c's ci e co let ;ov go.

Yov do 'c h ov ic, Svt ;ov'xe See sari>g me fo' ;ea''.

5 p'e9enb ;ov ×eab cLe'e let9exs.

5 ma e vp ;ov' xes σnse' in my

^eab. 5 p'e9enb ;ov vnbe sta>d.

Pxete>d ;ov cLi>h of me NLE> 5 cLi>h aSo't ;ov.
 5 p'e9enb a lot of cLi>gs...
 §vc cobay is diffe'e>c. §eca'se my dab dieb cobay.
 5c nas a lo p ci e co i>g. Rnb 5 feel li e 5 ca
fi n a l l ; S'ea9^e fo' cLe fixs9 ci e in my li(e.
 W^ile 5 nas in cLe naiti>g xoo' ac cLe ^os ical, 5
 saw ;ov.
 Yov ne'e Sei p inte xiewet a ex a ga e fo' cat ^i p cLe
 ni >ing cov ³dow>.
 Yovx e;es axe cLe sa e, ;ov h ov?
 AcLlece'in Soby'sine gelin, ;ov'xe still cLa9 swee9 Soy f'o
 dow> cLe st eec.
 Beni başka kimse GÖRMEDİ. 5'im çok üzgünüm ;ov.
 Rnb 5 hala mis' ;ov. §vc 5'im
 finall; f'ee.
 Rnb 5 neeb co Se f'ee of ;ov coo'.
 §eca'se ;ov do 'c xeab cLe'e let9exs.
 §eca'se 5 do 'c se t cLe .
 §eca'se exe if 5 covlt, ;ov p'o aSly do 'c xe e Se'
 Ben
 . Her şey bana bağlı. Rnb cLa9's ohay.
 §vc 5 neeb co sto p'e9enbi>g now. Güle
 güle, NacLa>.
 5'll always lore nLo ;ov ne'e co me. §vc cLi' nill Se my
 las9 let9ex.

*Yovx f'ie>d,
T^e gi'l f'o cLe noo'b'*

İçimden bir şey koptu.
Mektubu kutunun üstüne bırakıyorum ve avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.
Kanım yanıyormuş gibi hissediyorum.
Bu başarısızlık duygusu beni yere serecekmiş gibi hissediyorum.
Çünkü o haklı.
Onun yardım çığlıklarını okumadım.
Ve o beni düşünürken ben onu düşünmüyordum.
Çünkü unuttum.
Son mektubunda dediği gibi. Rosie'mi tamamen unuttum. O yapayalnızdı ve ben hayallerimi yaşıyordum.
Ona yardım etmedim.
Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor.
Ona yardım etmedim.
Kimse yapmadı.
"Biriyle ilgilenmemiz mi gerekiyor?" Tony'nin alçak sesi kapı aralığından geliyor.
Sesi hiç bu kadar ciddi çıkmamıştı. Sanki ilk defa gerçek sesini duyuyorum.
Çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyorum ve bu yüzden onu seviyorum.
Başımı salladım. "O çoktan öldü." Tony homurdanıyor.
"Keşke olmasaydı," diye fısıldıyorum. "Sonu ne olursa olsun... Yeterli değildi."

SEKİZ
ROSALYN

Gözlerimi açtığımda her şey acıyor ve keşke hâlâ uyuyor olsaydım diyorum.

En azından oda karanlık.

Kısmen eğimli hastane yatağında yatarken başımı kapıya doğru çeviriyorum.

Kapalı ama kapının cam olan üst kısmı koridordan gelen ışığı içeri alıyor. Görmeme yetecek kadar ama sarsılmış beynimin çığlık atmasına neden olacak kadar değil.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve inliyorum.

Doktorlar bir yerimi kırmamamın mucize olduğunu söylediler. Buna sevindim. Sevindim. Ama bir mucize, en başta araba çarpmaması olurdu.

Ama mucizeler pek bana göre değil. Aptalca, ayak bileklerimi esnetmeye çalışıyorum.

Solum denemeye karşı çıkıyor, ağrı bacağıma yayılırken plastik destek tenimde soğuk duruyor.

Bir battaniye daha istiyorum. Eve gitmek istiyorum.

Tavana bakabilmek için başımı yavaşça kapıdan yana çeviriyorum.

Bir damla gözyaşı şakağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Bu...
Gözlerimi tekrar kapatıyorum.
Bugünün böyle geçmemesi gerekiyordu.
Böyle bitmemesi gerekiyordu.
Yarala
ndım.
Tek
başın
a.
Bana yardım edecek kimse olmadan.
Güvenebileceğim kimse yok. Bir gözyaşı
daha serbest kaldı.
Tek başıma gitmeme izin vermiyorlar.
Beni alacak biri olmadı ğı sürece hastaneden taburcu
edemeyeceklerini söylediler.
Ama beni alacak kimsem yok.
Sadece bir Uber'e ihtiyacım var. Ya da Presley arabasını
alıp döndüğünde beni bırakabilir.
Gerekirse merdivenlerden sürünerek çıkarım.
Burkulan bileğim iyileşene kadar haftalarca otelde
kalacak param yok.
Ve haftalarca çalışmamayı da göze alamam. Bir
yırtık daha.
Keşke Nathan burada
olsaydı. Hastaneleri
sevmiyorum.
Odada bir gıcırtı duyuyorum ve gözlerimi tekrar
açıyorum.
Belki Presley sandalyede uyuyakalmıştır.
Başımı kapalı pencerelere doğru çeviriyorum, orada
ziyaretçiler için bir çift sandalye var.
Ve bir tanesi dolu.
Kişiyi daha iyi görebilmek için gözlerimi kısımaya
çalışıyorum. Öne eğilmişler, dirseklerini dizlerine
koymuşlar.
"Nathan?" Sorum sessiz, sanki bir şeyler görüyormuşum
gibi.
Bana bakmak için başını kaldırdı. Ve gözlerini
görebileceğim kadar yakın.

Kırmızı çerçeveli ve acı dolu.

Boğazı çalışıyor, sanki konuşmaya çalışıyor ama sadece başını sallamakla yetiniyor.

Ne zamandır burada olduğunu sormak istiyorum.

İyi olup olmadığını sormak istiyorum.
Eğer yüzündeki o bakış benim içinse.
Ama sonra biri kapının önünden geçerek odadaki ışığın
değişmesine neden oluyor. Ve dikkatim diğer sandalyeye
çekildi.

Nathan'ın yanında duran ayakkabı
kutusuna. Serap gibi.
Korkunç bir serap.
Çünkü o kutuyu biliyorum.
Kalbim sıkışıyor.
Hayır.
Hayır, hayır, hayır.
Onlara sahip olamaz.
"Bunlar senin için değil," diye fısıldıyorum.
Nathan başını sallar. "Onlar benim için. Onları benim için
yazdın."

Kalbim duracakmış gibi
hissediyorum. O...
O mektuplarda yazdığım her şeyi düşünüyorum.
Uzun zamandır sakladığım tüm o korkunç sırları
düşünüyorum. Utanç.
Belki de hepsini okumamıştır.
Ama yaptığını
biliyorum. Tabii ki
biliyordu.
"Özür dilerim." Nathan'ın sesi kırılır. "Keşke bilseydim...
Adresi."

Sesi paramparça
geliyor. Ve bundan
nefret ediyorum.
Tüm korkularım.
Mesafemi korumaya çalıştığım tüm
nedenler. Hepsi etrafımda yıkılıyor.
Sesi titriyor ve bu istemediğim her şey. Benim
karanlığımı almasını istemedim.
Bunu onun üzerine yıkmayı hiç istemedim.
"Bunları okumaman gerekiyordu." Sesimi fısıltının
üzerine çıkaramıyorum. "Onlar bir şey değil."

"Yapma," diye tersledi. Sessiz odada yüksek sesle. İrkildim, ses kafatasımdaki çarpıntıya çok yüksek geliyordu.

"Siktir." Nathan sesini fısıltıya düşürür. "Siktir, özür dilerim. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranma."

Nathan s a n d a l y e d e n kayar ve dizleri sert zemine çarpar.

"Dikkatli ol." Onu durdurmak için kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama uzuvlarım çok ağır.

Nathan öne doğru kayıyor, göz göze geliyoruz.

"Dikkatli olmayacağım, Rosalyn Kay Edwards. Birbirimizi daha yeni bulduğumuzu biliyorum. Ama artık buradayım ve dikkatli olmayacağım." Yatağın kenarını kavlıyor, bana doğru eğiliyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Ben buradayım. Ve artık rol yapmanı istemiyorum. Lütfen artık numara yapma."

Kapıyı açtığım ve gelen kişinin o olduğunu gördüğüm o ilk anı düşünüyorum.

Onu tanıımıyormuş gibi davrandım.

Onu görmem tam olarak ihtiyacım olan şey değilmiş gibi davrandım.

Geçmişim korkunç değilmiş gibi davrandım. Sıradanlıkla aram iyiymiş gibi davrandım.

Sadece onun yanında olmak bile içimdeki bir şeyi iyileştirmiyormuş gibi davrandım.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, kelimelerim hıçkırıklara dönüşürken sesim kendi kulaklarıma kadar geliyor.

Kalbimin her atışında başım zonkluyor ama sonunda kollarımı hareket ettirebiliyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Hayır, güzelim. Özür dilemek yok." Sıcak parmaklar bileklerimi nazıkçe sarıyor. "Özür dileyecek bir şey yok."

Onun nezaketi sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oluyor. O hiç değişmedi.

Bunca zaman boyunca, tüm başarısına rağmen hiç değişmedi.

Nathan ellerimi yavaşça yüzümden çekiyor. "Lütfen

ağlamayı kes. Başın seni öldürüyor olmalı."

Öyle.

İnkâr etmek için başımı sallamaya çalışıyorum ama hareket edemeyecek kadar canım yanıyor.

"Şşş." Ellerimi karnımın üzerinde durana kadar aşağı indiriyor. "Şu anda kafanın nasıl hissettiğini bilecek kadar sarsıntı geçirdim. Gözlerini kapat."

Dediğini yapıyorum. Sonra parmaklarının şakaklarımın üzerinde gezindiğini ve gözyaşlarımı hafifçe sildiğini hissediyorum.

SEKSEN BİR NATE

Nefes alış verişinin düzene girmesi sadece bir dakika sürer.
Yüz hatlarının rahatlaması için.

Elimi hafifçe kalbinin üzerine koyuyorum, alnımı
yanındaki yatağa yaslarken avucumun altında attığını
hissediyorum.

SEKİZ İKİ ROSALYN

Erkek seslerinin alçak gürültüsü beni uykumdan çekip çıkarıyor.

Köşede bir lamba yanıyor ve başımı çevirmeden perdelerin arkasının karanlık olduğunu söyleyebiliyorum.

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum. Ama geç oldu.

Seslere odaklanıyorum, gözlerim alıştığında Nathan'ın doktorla konuştuğunu görüyorum.

Kapının hemen içinde duruyorlar, vücutları bana doğru dönük, ama ikisi de doktorun elindeki panoya bakıyor.

Nathan yüzünde konsantre bir ifadeyle bana doğru eğiliyor ve doktorun teşhisimi ya da ilaç tedavimi onunla birlikte gözden geçirdiğini hayal ediyorum.

Bu bir çeşit kuralı çiğnemek gibi görünüyor. Sanki doktor benim bilgilerimi odamdaki rastgele bir adamla paylaşmamalıymış gibi.

Rastgele bir adam.

Alay etmek bu kadar acı vermeseydi, yapardım.

Odamdaki adam uzun zamandır kayıp olan çocukluk arkadaşımdan daha fazlası. Kelimenin tam anlamıyla ünlü bir futbolcu.

Doktor onu kesinlikle tanıdı.

İkisinin konuşmasını izlerken, Nathan'ın burada olduğunu düşünüyorum. Ve geleceğini bilmesinin tek bir yolu var.

Presley.

Ona nasıl ulaştığını bilmiyorum ama kazadan haberi olan tek kişi o.

Benimle ambulansa binen de oydu. Elimi tuttu ve sürekli ağladı. Hayatını bana borçlu olduğunu söyledi.

Bana hiçbir şey borçlu değil, ama o en iyi türden abartılı bir arkadaş ve benimle birlikte olduğu için minnettarım.

Gözlerim Nathan'ın vücudunda geziniyor. Kolunun altına sıkıştırılmış ayakkabı kutusuna.

Onu gördüğümde kalbim yeniden çarpmaya başladı.

İlk gördüğümde onları nasıl bulduğunu düşünemeyecek kadar sersemlemiştim. Ve Nathan'ı odamda bulduğumdan beri uyanıp tekrar uyuduğum zamanlarda, ne olduğunu anlamaya çalışamayacak kadar kendimde değildim. Ama burada yatarken, tanıdığım bu adamın doktorumla işi buymuş gibi konuşmasını izlerken, her şeyi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.

Presley onu arar. Ona kazayı anlatır. Evime uğramasını ve birkaç kıyafet getirmesini söyler; çünkü pantolonumun kesildiğinden oldukça eminim...

Ve eğer daireme gidip dolabımı açsaydı, spor çantalarımın birini kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürdü. Ve işte böyle... ayakkabı kutusu.

Kutuyu açmamalıydı. Belli ki kişisel bir şey.

Ama dürüst olmak gerekirse, rollerimiz tersine dönseydi, ben açardım.

Presley ona evimin anahtarlarını vermiş olmalı. Ama hala Nathan'ın geçen gün yaptığı yorumu düşünüyorum.

-Telefonumu takip etmekle ilgili. Acaba teknoloji şirketi evlere girebiliyor mu?

Gözlerimi kutudan ayırıp sandalyelere doğru bakıyorum.

İkincisinin altında görmeyi beklediğim spor çantası var.

Ama bir kıyafet için çok dolu görünüyor.

"Bayan Edwards." Doktorun sesi dikkatimi tekrar adamlara çekiyor.

Elimi kaldırdım. "Kalktım."

Nathan dört adımda yanıma geliyor, ben uyurken diz çöktüğü yerde duruyor.

Kutuyu arkasındaki sandalyeye bırakıyor, sonra parmaklarını benimkilere doluyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu benim s ö z ü m ." Doktor yatağımın diğer tarafına gelirken kıkırdıyor.

"Ağrım var," dedim ikisine de. "Ama eve gitmek istiyorum."

Hastanelerle olan tecrübelerim pek iyi değildi. Ve bu doktor ne kadar iyi olursa olsun, burada kalmam gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum.

Doktor başını sallar. "Ben de tam bunu Bay Waller'la tartışıyordum. Uyandığınızda ayrılmak isteyeceğinizi düşündü. Şimdi taburcu evraklarını tamamlıyoruz, sonra onun gözetiminde ayrılmakta özgürsünüz."

Onun gözetimi altında.

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açıyorum ama sonra serbest bırakıldığımı varsayıyorum çünkü artık eve bırakılıyorum.

"Teşekkürler, Doktor." Nathan başparmağını bileğime sürtüyor. "Bir hemşirenin giyinmenize yardım etmesini ister misiniz?"

Doktor bana sordu.

Başımı sallamaya başlıyorum, sonra korkunç baş ağrımı hatırlayınca duruyorum. "Hayır, teşekkür ederim." Bakışlarımı Nathan'a çevirip sessizce soruyorum.

"Ona yardım edeceğim."

Doktor başını sallıyor. "İlaçları on dakika içinde eczaneye teslim ettireceğim, o zaman gitmeye hazır olursunuz."

Doktorun arkasından kapı kapanana kadar bekliyorum. "Nathan..."

Başını sallar. "Evde konuşuruz." Nathan elimi bırakıyor ve çantayı almak için arkasını dönüyor. "Önce seni giydireceğiz."

"Beni bıraktığın için teşekkürler," diyorum ona.

Ona zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama bu yalan olur. Bana yardım edecek birine ihtiyacım var.

Presley'nin beni eve bırakmaya geleceğini düşünmüştüm ama arabasının olduğu yere gitmek için buradan Uber'e binmek zorunda kaldı ve uyuyakalmış olmalı.

Neyse ki minibüsün park edildiği yerde herhangi bir park yasağı yok, bu yüzden hırpalanmış bebeğim onu evime nasıl geri götüreceğimi bulana kadar bir iki gün idare edebilecek.

Bu arada, yolculuğu kabul edeceğim.

Nathan açık spor çantasını yatağımın kenarına koydu. "Geç olduğu için pijama ister misin?"

Çantaya

bakıyorum. Dolu.

Tamamen kıyafetlerimle dolu gibi.

"Neden... Neden bu kadar çok var?" Gözlerime inanmakta güçlük çekerek soruyorum.

"Böylece her gün çamaşır yıkamak zorunda kalmazsın." İnce bir lacivert uyku pantolonu çıkardı. "Bunlara ne dersin?"

"Onlar iyi. Ama çamaşırlar hakkında ne demek istiyorsun?"

Nathan uyurken giydiğim atletlerden birini çıkardı.

"Eğer üşürsen burada bir kazağım da var. Ama bence kollarındaki sıyrıkları önlemek için atlet daha iyi olur."

Sağ koluma bakıyorum.

Dikiş atılması gerekeceğinden korkuyordum ama kesikler o kadar küçüktü ki sadece kelebek bandajları kullanabildiler.

Araba bana çarptığında, beni minibüsümün arkasına fırlattı.

Minibüsümün tamponunun köşesiyle eş zamanlı çarpışma, arabanın beni ezmesini engelledi. Ancak ayakkabım yoldaki bir çatlağa takıldı ve bu itme bileğimi burkmaya yetti. Bu üçüncü derece bir burkulma.

Görünüşe göre çok fazla ağrı, ayak bileği korsesi ve koltuk değnekleri demek.

Kendimi tutmaya çalıştım ama kolumu kendi minibüsüme sürtmekle yetindim. Ve kaldırıma. Sonra kafamın yan tarafı kaldırıma çarptı.

Yani sonuç olarak bir mucize değil ama daha kötü olmadığı için yine de şanslıyım.

Ve kurtarma talimatları oldukça basit görünüyor.

Beyin sarsıntım için önümüzdeki birkaç gün mümkün olduğunca az şey yapacağım. Önümüzdeki birkaç hafta da ağırdan almaya devam edeceğim.

Bandajlarımı üç gün boyunca kuru tut.

Koltuk değneklerini üç haftaya kadar kullanmaya devam edin.

Vücut ağırları ve morluklar birkaç gün içinde geçmeye başlayacaktır.

Ve sonra yeni gibi olacağım.

Stres vücudumu dolduruyor.

Talimatlar kolay olabilir ama çalışmam gerek. Üç hafta izin alamam. Ve koltuk değnekleriyle etkinliklere katılamam.

"Otururken yardım ister misin?" Nathan'ın sözleri yumuşak. "Evet, lütfen."

"Sırtın nasıl?"

Cevabı düşünmek için bir an duruyorum, sırtımın nasıl hissettiğine odaklanırken kaşlarımı çatıyorum. "Bence sorun yok."

"Pekâlâ." Nathan eğiliyor ve bir elini sırtımın altından geçiriyor. "Şimdi yavaşça."

Onun yardımıyla doğruluyorum ve sonra daha fazla yardımla bacaklarımı yatağın kenarından geçiriyorum.

Bileğim ağrıyor ve aşağı sarktığı için fazladan kan akışı zonklamasına neden oluyor.

"Önce gömlek," diyor Nathan bana. Sonra gevşek bir kucaklamayla etrafıma uzanıyor ve üzerimdeki hastane önlüğünün arkasını çözüyor.

Kollarımı açıyorum ama elbisenin önünü tutuyorum.

Göğüslerimi zaten gördüğünü biliyorum ama kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyorum, bu yüzden kendimi kapalı tutuyorum.

Nathan'ın parmakları dirseğimin üzerinde geziniyor. "Kol."

Önce bir kolumu, sonra diğerini askılardan geçiriyor ve her seferinde elbiseyi tutmama izin veriyor. Sonra, atleti dikkatlice başımın üzerinden geçirdiğinde, elbiseyi bırakıyorum.

Nathan önlüğü çekip önümde diz çöküyor.

Uyku pantolonu geniş paçalı olduğu için yeni plastik bilekliğimin üzerinden geçirebiliyor.

Ben bir o yana bir bu yana kayarken o da pantolonun kalçalarımın yukarı çıkmasına yardım ediyor.

Pantolonumu giydiğimde çok yorulmuş oluyorum.

Hâlâ yerde diz çökmüş olan Nathan uzanıp çantanın fermuarını kapatıyor.

"Neden bu kadar çok getirdin?" Çantaya bakarak soruyorum. "Neden bana söylemedin?" İkimiz de fısıldaşıyoruz.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda mektuplardan bahsettiğini anlıyorum.

Etrafıma yorgun bir ağırlık çöküyor. "Hiçbir anlamı yoktu."

"Anlamı yok mu?" Geri çekildi. "Bilmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Yapacağını biliyordum. Ama tüm bu şeyler." Kutuyu işaret etmek için bir elimi kaldırıyorum. "Uzun zaman önceydi."

Nathan bakışlarımı tutuyor. "Saatler önceydi."

Yüz ifadesindeki acı ve öfke göğsüme baskı yapıyor.

"İşte bu yüzden sana söylemedim." Elimi yüzüne götürüyorum ve ağzının kenarını çiziyorum. "Sana asla böyle hissettirmek istemedim... bu."

SEKSEN ÜÇ NATE

Seni asla böyle hissettirmek istemedim.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun yumuşak dokunuşuna yaslanıyorum. "Rosie." Adı hırıltılı çıkıyor.

"Sana söylemek istemedim çünkü her şey bitti." Eli kayıyor ve onu kucağına koyuyor. "Ve sen hiç taşınmamış olsaydın bile, ev hayatım değişmeyecekti. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

"Değişebilirdi!" Sanki inanıyormuşum gibi söylüyorum. "Ben... Rosie, eğer onun..." Yutkunmak zorundayım. "Bir şeyler yapardım. Sana zarar verdiğini bilseydim, bir şeyler yapardım."

Sözlerim karşısında nefesi kesiliyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ben asla senin sorunun olmadım. Lütfen bunu üstlenme."

Ben asla senin sorunun olmadım.

Ve bana
çarptı. İşin
gerçeği.

Rosie'nin hiç güvenecek kimsesi olmadı.

Annesi ona iyi davranmış olabilir ama Rosie küçükken ölmüş.

Öldü ve onu bir canavarla bıraktı.

Sonra ben gittim. Ve yazdığı mektuplardan anladığım kadarıyla, kimsesi kalmamış.

Suçluluğun o yoğun tadı dilimi kaplıyor.

Geri geldim.

Onu tekrar buldum.

Ama a r a m ı z d a hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordum.

Ama her şey değişti.

Ben artık çocuk değilim. Ve Rosie benden çok önce çocuk olmayı bıraktı.

Hiç şansı olmadı.

"Bu yüzden mi bana hep son görüşün olacakmış gibi bakıyorsun?" Sonunda soruyu yüksek sesle sordum. Çünkü sonunda onun gözlerinde ne gördüğümü anladım.

Yenilgiyi kabullenme.

Elleri karnına bastırmak için hareket ediyor. "Asla bilmemen gerekiyordu."

"Bildiğime sevindim." Ellerini vücudundan çekip kendi ellerimde tutuyorum. "Artık yalnız değilsin Rosie. Bir yere gitmiyorum."

SEKSEN DÖRT ROSALYN

Bir hıçkırık kopuyor ve Nathan'ın yüz hatlarının buruşmasını izliyorum.

Hep duymak istediğim şeyleri söylüyor.

Hiç yalnız kalmak
istememedim. Asla korkmak
istememedim.

Yaptığım şeyi asla yapmak istemedim.

"Özür dilerim." Ellerimi bırakıp hafifçe yanlarımı tutuyor. "Lütfen ağlamayı kes. Ağlamayı izleyemem. Özellikle de acı çekerken."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

Ben iyi değilim.

"Artık numara yapmak yok, unutma," diye mırıldanıyor Nathan. "Söz ver bana."

Başımı yavaşça bir kez sallıyorum. "Söz veriyorum."

Nathan ellerini bedenimden çekip yatağa bastırıyor ve bir iniltiyle kendini yukarı itiyor.

Battaniyenin kenarını yukarı çekip yanaklarımdaki nemi siliyorum. "Yere böyle diz çökmemelisin."

"Ben iyiyim." Nathan bakışlarını keserek benimkilerle buluştu. "Gördün mü? Ben de yalan söyleyebiliyorum."

Battaniyeyi bırakıyorum. "Ama bu işte iyi değilsin."

Gözlerini bana dikti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca bana kendi yöntemlerini öğretmek için bol bol vaktin olacak."

Ben de gözlerimi kısıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Nathan bir eliyle spor çantasının üstüne vuruyor. "Bütün bunları ve aracıma bir çanta daha koydum çünkü benimle eve geliyorsun."

Nathan'ın cipi kaldırıma yanaşıyor ve tekerlekli sandalyemi odadan aşağı iten hemşire bana otomatik ön kapıdan geçmem için rehberlik ediyor.

Dışarısı karanlık. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama şafağa mı yoksa alacakaranlığa mı daha yakın olduğu umurumda bile değil. Şu an tek istediğim tekrar uyumak.

Nathan aracının önüne geliyor ve ön yolcu kapısını açıyor.

Tekerlekli sandalye gereksiz geldi, ancak koltuk değneklerini ilk kez kullanmanın uzun bir yol olacağını kabul edebilirim.

Özellikle de hâlâ araba çarpmış gibi hissettiğim için.

Kendi sessiz şakama homurdanıyorum, sonra homurdanmak başımı ağrıttığı için yüzümü buruşturuyorum.

"Hayal görmeye başlamadan önce seni arabaya bindirelim." Nathan'ın sesinde bir gülümseme var.

Başımı kaldırdığımda gülümsemesinin yumuşak olduğunu görüyorum ama yüzünde yorgunluk okunuyor.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülümsemesi düşer. "Kadın, bunu söylemeye devam edersen duygularımı incitmeye başlayacaksın. Şimdi ağırlığını sol ayağına ver ve seni arabaya bindirmeme izin ver."

İç çekerek ayaklarımı tekerlekli sandalyenin küçük ayaklıklarından kaldırıyorum ve Nathan'ın beni aracına bindirmesine izin veriyorum.

Nathan emniyet kemerimi tutuyor ve takmak için bana doğru uzanıyor. "Koluna dikkat et," diyor bana, sonra da kapıyı kapatıyor.

Gözlerim kapanıyor ve bedenim hafifçe zonklarken, bilinçsizliğin beni tekrar altına çekmesine izin veriyorum.

SEKSEN BEŞ ROSALYN

"Küçük Gül." Derinden gelen ses bedenimde gümbürdüyor. "Hmm?"

"Rosie, bir dakikalığına uyanmanı istiyorum." Göz kapaklarımı araladım. "Ne?"

Nathan'ın ağzı bir tarafa çekildi. "Arabadan çıkmalısın."

Başımı çevirip Nathan'ın yanından geçerek yanında bekleyen tekerlekli sandalyeye bakıyorum. "Bunu sen mi çaldın?"

Alay ediyor. "Ödünç aldım."

Gözlerimi deviriyorum. "Daha çok hemşireyi tatlı dille ikna etmişsin gibi."

Ağzının diğer tarafı tam bir gülümseme oluşturmak için yukarı çekilir. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdi sana yardım etmeme yardım et, yoksa arabada uyuyacağız. Ve bu Charles'ı çok kızdıracak."

Charles. Yukarıda bekleyen kedisini hatırlatması ihtiyacım olan motivasyon.

Kemerimi çözüyorum ve Nathan ellerimi kalçalarımaya koyarak ayaklarım aracın dışında kalacak şekilde dönmeme yardım ediyor.

"Sana rehberlik edeceğim," diyor Nathan beni koltuğun ucuna doğru çekerken. "Sadece ellerini

ayağını kaldır."

Omuzlarını kavriyorum ve dediğini yapıyorum.

Sağ ayağım yere değdiğinde Nathan arkasına uzanıyor ve tekerlekli sandalyeyi tam yanıma gelecek şekilde çeviriyor.

Kıçım koltuğa çarptığında, ağırlı ve yorgun olmaya geri dönüyorum.

Nathan kapımı kapatıyor, sonra arkamda kayboluyor.

Tekrar ortaya çıkmadan önce başka bir kapıyı açıp kapadığını duyuyorum.

Her iki omzunda da aşırı doldurulmuş birer spor çantası, bir kolunun altında ayakkabı kutusu ve diğerinin altında da koltuk değnekleri var.

Ellerimi uzattım. "Bana bir şey ver. Gülünç görünüyorsun."

Nathan ayakkabı kutusuna bakıyor ama onu bana vermek için hiçbir harekette bulunmuyor. "Koltuk değneklerini alabilir misin?"

Uzanarak onları alıyorum ve kapı aralıklarına takılmamaları için dizlerimin arasına ve omzuma yerleştiriyorum. "Her şeyi kucağıma koyabilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak." Nathan arkamda ilerliyor ama kolunun altındaki ayakkabı kutusuyla sandalyemi itmenin zor olacağı herkes için açık.

"Bana... kutuyu ver. Hafif."

Tereddüt ediyor. "Onlara bir şey yapmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

İçimi çektim. "Nathan, o mektuplar benim olsa ve onlara istediğimi yapabilsem bile, kucağımda otururken onları sihirli bir şekilde ateşe vermeyeceğim."

Onları vermek için hiçbir hamle yapmıyor.

Bir elimi göğsüme götürüyorum. "Charles'a olan aşkım üzerine yemin ederim ki onlara zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Peki," diye homurdanıyor ve kutuyu kucağıma bırakıyor.

Kolumu kutunun üzerine koyarak Nathan'a başımı sallıyorum.

Nathan beni sıranın aşığıısına iterken otoparkta insan kalmamıştı.

Ve sessizlikte, burada kalmanın ne kadar çok şey istemek olduğunu düşünüyorum.

Yıllar önce çok yakın olabilirdik ama yetişkinler olarak gerçek şu ki, daha birkaç hafta önce tanıştık.

Kutunun ağırlığını kucağımda hissediyorum.

Ve şimdi Nathan mektupları okudu, sanki yeniden tanışmış gibiyiz.

Asansörün kapıları açılıyor ve Nathan beni içeri ittiğinde arka duvardaki bulanık yansımasına bakıyorum.

Uyandığımda ve onu mektuplarla bulduğumda çok üzgün görünüyordu.

Nathan'ı asla üzme istemedim. O hayatıma sadece mutluluk getirdi.

Asansör bizi yukarı çıkarırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Ve gece yarısına yaklaşıyor. Nathan da muhtemelen benim kadar yorgundur.

Yarın eve gitme konusunda onunla tartışacağım.

SEKSEN ALTI

NATE

Battaniyeleri üzerine örttüğümde Rosie uyuyor oluyor.

Charles yatağa atlıyor -yol boyunca miyavlayarak bacaklarıma çarptı- ve Rosie'nin yanında durmak için hareket ediyor.

"Biliyorum dostum." Avuç içimi sırtından aşağı geçiriyorum, elime doğru eğildiğinde baskı uyguluyorum. "O iyi olacak."

Yatmaya hazırlanırken sözlerime inanmaya çalışıyorum. Fiziksel olarak iyileşecek.

Ama yaşadığı şeyler...

Dolapta kıyafet izleri bırakıyorum ve bulabildiğim ilk uyku pantolonunu alıyorum.

O mektuplardaki ifadelerle bakılırsa... Kimseye söylediğini sanmıyorum.

Kimsenin onun ne kadar acı çektiğini bildiğini sanmıyorum. Yumruklarım sıkılıyor.

Kolumu kırdım. Doktora düştüğümü söylemek zorunda kaldım.

Babası onu yere itti ve o da bu konuda yalan söylemek zorunda kaldı.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Acı içinde olmak, bir hastane dolusu insanla çevrili olmak ama yine de yalnız olmak.

O doktorlar onu yüzüstü
bıraktı. Toplum onu yüzüstü
bıraktı.

Işıkları kapatıp yatağa geçiyorum.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu uyandırmak istemediğim için yatağa mümkün
olduğunca yavaş giriyorum.

Battaniyenin altında yan dönüp Rosie'ye bakıyorum.

Sırt üstü yatıyor, yüzü bana dönük, ellerini göğsünde
kavuşturmuş.

Yaklaşıyorum.

Ona dokunmam lazım.

Üstünü değiştirmesine yardım etmeme izin verdiğinde,
vücudunu kaplayan tüm çürükler ve sıyrıklar karşısında
dişlerimi sıkarak zorunda kaldım.

Kalçasının yan tarafı.

Dizleri.

Kolları.

Bileği.

Tüm bu adaletsizlik karşısında çılgınlık atmak istedim.

Yeterince şey yaşamadı mı?

Elimi aramızdaki birkaç santim boyunca kaydırıyorum,
sonra yavaşça karnına koyuyorum. Dokunmanın güvenli
olduğunu bildiğim tek yere.

Ve utancımı karanlığa saklayarak ağlıyorum.

Daha önce de ağladım.

O lanet mektupları okurken kendimi durduramadım.

Ama hâlâ kendimi tutmaya
çalışıyordum. Hâlâ yapmam
gereken şeyler vardı.

Ama şimdi, o yatağımdayken, gözle görülür yaraları
tedavi edilmişken, bastırdığım öfkeyi serbest bıraktım.

Panik.

Üzüntü.

Lanet suçluluk duygusu.

Charles sert kafatasını benimkine vuruyor.

Homurdanıyorum.

Yine yapıyor.

Ona doğru bir el kaldırıyorum. "Beş dakika daha."

Dişler işaret parmağımın etrafında hafifçe kapanıyor.

Gözlerimi açtım. "Bu da ne-"

Ama sonra kedimi azarlamayı bırakıyorum çünkü onu görüyorum. Rosie üzerime örtülmüştü.

Saçları göğsümde dağılıyor. Koyu kırmızı teller çıplak tenimde mükemmel görünüyor.

Sol dizini kalçamın üzerine koymuş, yeni ayak bileği korsesinin kenarlarını kaval kemiğimde hissedebiliyorum.

Bir elini vücuduyla yan tarafım arasına sıkıştırmış durumda ve bunun onun için rahat olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ne zaman pozisyon değiştirdiğimizi bilmiyorum ama kolum sırtına dolanmış durumda. Bilinçaltım da onun yakınına ihtiyacım olduğunun farkında.

Onu daha yakın tutmak için kolumu biraz esnetiyorum. Yavaş bir nefesle sırtı yükseliyor.

Başımı kaldırıp saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum ve Charles karnıma çıkmadan önce parmağımı tutmayı bırakıyor.

Vücuduma kıvrıldığında mırlamaya başladı bile. Rosie'nin dizinin hemen üstünde.

Rosie'ye sarılmayan kolumla uzanıp Charles'ın kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Bu lanet kedi Rosie'ye en az benim kadar bağlanıyor.

Gözlerimi açtım.

Uğultu devam ediyor ve sonunda beynim devreye giriyor. Komodinin üzerinden telefonumu almak için elimi uzattım ve aramayı sesli mesaja göndermek için ekrana dokundum.

Telefonun titreşimi kesiliyor ve uyanmadığından emin olmak için hâlâ üzerime yayılmış olan kadına bakıyorum.

Nefes alışının hâlâ sabit olduğunu doğruladıktan sonra rahatlıyorum. Charles ise tek gözüyle bana bakıyor.

Özür dilerim, onun ağzından konuşuyorum.

Buna karşılık olarak ön bacaklarını geriyor, pençelerini esnetiyor ve küçük pençeleriyle beni dürtüyor.

Telefonumu pençelerinin altına sokarak bıçaklama girişimini durduruyorum.

Kaltak, bu sefer ben konuşacağım.

Telefonum bir kez çalıyor ve titreşimin bir şekilde vücuduma geçip Rosie'yi uyandırmasını istemediğim için onu bedenimden uzaklaştırıyorum.

Ekrana bakıyorum.

Hannah: Bugün izinli olduğunu biliyorum ama on dakika içinde potansiyel birleşme yetkilileriyle görüşmemiz var.

Ben: Orada olacağım.

Hannah: Sana tüm rakamların dökümünü e-posta ile gönderdim. Teşekkür ederim.

Lanet olsun. O lanet aramayı tamamen unutmuşum. Tekrar uyuyan kızıma baktım.

Hiçbir parçam kalkmak istemiyor. Ama görüşmeyi iptal edersem, yeniden planlamam gerekecek - muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta içinde o hala buradayken. Yani Rosie uyurken yapabilirsem, muhtemelen en iyi seçenek bu olur.

Telefonumun üst kenarını kullanarak Charles'ı dürtüyorum. Tepki vermedi.

Onu tekrar dürtüyorum ve başını benden çeviriyor.

Onu daha sert dürtüyorum. "Kalk ayağa, seni tüylü sikik," diye fısıldıyorum mümkün olduğunca sessizce.

Charles esniyor.

Büyük silahları
ıkartıyorum. "A
mısın?"

Kafasını kaldırıyor.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ayağa kalkması için enemle işaret ediyorum ve sonunda beni dinliyor.

Küçük turuncu patilerinin üzerinde duruyor, yavaşça dönüyor ve yataktan atlamadan önce kuyruğunu yüzüme doğru savuruyor.

Bu kedinin tavrı.

Bir engelin ortadan kalkmasıyla, kendimi sıcak Küçük Gl'mden uzaklaştırmaya başladım.

Küçük bir ses çıkartıyor ama ben bedenimi yastıklarla değiştirirken uyanmıyor. Birini yanağının altına, diğerini de dizinin altına sıkıştırıp onu aynı pozisyonda bırakıyorum.

Charles alnını bacağıma vurarak ona yemek sözü verdiğimi hatırlatıyor, sonra elimde telefonum, açlıktan ölmek üzere olan kedimi de yanıma alarak odadan ıkıyorum.

SEKSEN YEDİ ROSALYN

Nathan'ın sesi dairenin bir yerinden geliyor, ben de sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Yardım ederdi.

Bu konuda ısrar ederdi.

Ama çok fena işemem lazım ve bunu yaparken yardım istemiyorum.

Ayrıca banyo da hemen şurada.

Doğrulup ayaklarımı yatağın kenarına salladığımda vücudumun her santimi ağrıyor.

Koltuk değneklerini komodine dayadım, böylece onlara ulaşabiliyorum.

Sadece sağlam bacağımın üzerinde dengede durarak ayağa kalkmak biraz zor oluyor ama başarıyorum.

Koltuk değnekleriyle ilk adım yarım yamalak.

İkincisi ve üçüncüsü de öyle. Ama sonunda alıştım ve banyoya girmeyi başardım.

Işıkları açmak istemiyorum ama bir şeye de takılmak istemiyorum, bu yüzden gözlerimi kısıyorum ve ışığı açıyorum.

Tabii ki yolda hiçbir şey yok. Buranın zemininin Nathan'ın evinin geri kalanı gibi tertemiz olduğunu hatırlamalıydım -bildiğim kadarıyla.

Küçük tuvalet odasına, su klozetine, adı her neyse oraya vardığımda başım zonkluyordu. Ama kapıyı arkamdan çekip kapattığımda, bunu tek başıma başarmış olmaktan gurur duyuyorum.

Odanın içinde bir ışık düğmesi daha var, onu açıyorum, sonra karartıcıyı fark edip en düşük ayara getiriyorum.

Parıltısı görmek için yeterli ve baş ağrım için mükemmel.

Koltuk değneklerimi kapalı kapıya dayadıktan sonra uyku pantolonumu kalçalarımın altına iterek yere düşmesini sağlıyorum, ardından kendimi tuvalete bırakıyorum.

Dizlerim sızlıyor ve kalçalarım ağrıyor ama hiçbir şey gerçekten gitmeniz gerektiğinde gitmenin verdiği rahatlamayı ortadan kaldıramaz.

Bitti, tuvalet kağıdına uzanıyordum ki bir ses duydum.

Donup kalıyorum, dinlemeye çalışıyorum ve tam o sırada kapı kolu sallanıyor.

Buradaki tüm kapı kolları gibi, yuvarlak bir düğme değil, bir kol ve alçalmaya başlıyor.

Kolu kilitlemedim. Kilitlemem gerektiğini düşünmedim. Çünkü banyoyu başka biri kullanacak değildi.

"Ben buradayım." Bunu yüksek sesle söyleyince kendimi aptal gibi hissettim ama cidden, Nathan ne yapıyor?

Yanıt yerine, kol aşağıya doğru sarsılarak kapının kilidini açıyor.

"Nathan!" Bağırıyorum, mahremiyetimi bu şekilde ihlal ettiği için kızgınım. Sonra aynı anda birkaç şey oluyor.

Koltuk değneklerimin ağırlığı kapıyı iterek açıyor.

Fayans zeminde yüksek sesle takırdıyorlar.

Charles yolumdan çekilirken bir çığlık attı. Ve benim çığlığım kedininkine karışıyor.

Ama Nathan diye biri yok.

Kapının diğer tarafında insan yok. Sadece Charles.

Söz konusu kedi, yere düşen koltuk değneklerinin üzerinden geçerek gürültülü bir mırıltıyla benim küçük odama girdi.

"Tanrım, Charles." Bir kahkaha atmaya çalışıyorum ama tüm bu yüksek sesler baş ağrımı arttırıyor.

Espri anlayışım koşan ayakların sesiyle hemen kesildi.

"Rosie!" Nathan'ın sesi apartman dairesinde yankılanıyor. Aman Tanrım.

"Rosie!" Şimdi daha yakın.

"Ben iyiyim!" Bağırarak karşılık vermeye çalışıyorum ama baş ağrım artıyor. "Rosie, **n e r e d e s i n ?**"

Sesi odama girdi.

Yatak odası.

"Ben iyiyim. Lütfen git buradan," diyorum normal bir ses tonuyla, artık beni duyabildiğini bilerek.

Ama o dinlemiyor.

O bir erkek. Tabii ki dinlemiyor.

"Rosie." Nathan kapıda belirir, üzerinde uyku pantolonu ve beyaz bir tişört vardır.

Ellerimi kucağımın üzerine koyup dizlerimi birbirine vuruyorum, bu da bacaklarımda acıya neden oluyor.

"Nathan. Çık dışarı."

"İyi misin?" Gözleri Charles'tan koltuk değneklerine, oradan da bana kaydı. Ellerime. "Ne oldu?"

"Kapıyı kediniz açtı." Bacaklarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum.

"Ama sen iyisin?" Gözleri üzerimde geziniyor. "Yardıma ihtiyacın var mı..." Tuvalet kağıdını işaret ediyor.

"Aman Tanrım." Sakin bir tonda konuşmaya çalışıyorum. "Endişenizi takdir ediyorum ama gitmeniz gerekiyor."

Sanki saçmalayan benmişim gibi iç geçiriyor. "Rosie, sana hatırlatmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama bacaklarının arasındaki o güzel küçük bukleleri zaten gördüm." Gözlerini kucağıma indiriyor, sonra tekrar benimkilere diyor. "Ve kendini daha iyi hissettiğinde, ağzımı onların üzerine koyacağım. Yani örtünmene gerek yok."

Ona bir kez göz kırptım.

Nathan'ın benimle birlikte olma düşüncesi çekici. Çok çekici.

Ama şu anda tuvalette otururken değil. Pijama pantolonum ayaklarımın etrafında toplanmışken.

"Nathan, eğer benimle bir daha seks yapmak istersen, banyodan defolup gideceksin. Hemen. Şimdi."

Gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor, ifadesi daha da ciddileşiyor. "İşin bitince oturma odasına gel."

Çömelerek koltuk değneklerimi alıyor ve uzanabileceğim şekilde tuvaletin duvarına yaslıyor.

Bir adım geri atar. "Hadi, dostum." Nathan onun kalçasını okşar ve Charles onaylar gibi bir ses çıkarır, sonra da banyodan çıkan insanını takip eder.

Gözlerimi kısıtılarak, ana banyonun kapısının kapandığını duyana kadar hareket etmiyorum.

SEKSEN SEKİZ NATE

Rosie koltuk değnekleriyle koridordan geçip büyük odaya girene kadar sadece birkaç dakika geçer.

Pencere duvarına bakıyor.

Güneş yükselmeye ve ışık daireyi doldurmaya başladığında, beyin sarsıntısı geçiren kızım için çok parlak olacağını fark ettim, bu yüzden ışığı filtrelemek için gizli perdeleri açtım.

"Kanepede," diye yönlendirdim.

Ona yardım etmek istiyorum. Onu kollarıma alıp taşımak istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Çünkü ona göstermeyi planladığım ilgiye hâlâ hazır değil.

Adanın benim tarafımda kalarak onun hareketlerini izliyor ve sıyrılan dizlerini düşünmemeye çalışıyorum.

Banyodan bağırdığını duyduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Sonra bacaklarındaki kesikleri ve morlukları görünce... Dünyaya bir kez daha kızdım.

"Senin işte olman gerekmiyor mu?" Rosie kanepenin en uç noktasına çökerken soruyor.

"Aradım," diye cevap veriyorum, onun için yığdığım fazladan yastıkları değiştirirken.

Rosie bir mırıldanma sesi çıkarır ama daha fazla yorum yapmaz.

Charles yanındaki mindere zıpladığında, hemen onu sevmek için uzanıyor. "Kapıları açmayı ne zaman öğrendin, ha?" diyor kediye.

Bir kase şekerli mısır gevreği, küçük bir tabak çırpılmış yumurta ve bir bardak portakal suyu içeren bir tepsiyi taşıırken, "Onu aldığımdan beri böyle yapıyor," diyorum. "Sanırım hapishane kaçağı olabilir."

Bu bir şaka, ama ses tonum doğru çıkmadı.

Tepsiyi koltuęunun yanındaki sehpayı koyarken Rosie bana bakıyor. Çok iyi bir yemek kombinasyonu deęil ama ona sečenek sunmak istedim.

"Ye. Sonra da yatağına döneceksin," diyorum.

Daha yeni kalktı ama bitkin görünüyor.

Rosie cevap vermiyor ama itiraz da etmiyor.

Mutfağa geri dönüp kendi yumurtalarını ve meyve suyu yerine bir fincan kahve alıyorum.

Kanepenin diğer ucunda otururken bakışları benim üzerimde.

Benden fincanıma bakıyor. "Kahve alabilir miyim?"

Kupayı sehpanın üzerine koyup başımı sallıyorum.

"Hayır. Birkaç gün daha olmaz."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor.

Tabağımı fincanımın yanına koydum. "Yapma bunu."

"Ne yapacağım?" Charles onun kucağına doğru yürür ve kadın kollarını ona dolar.

"Dudağını ısır," diyorum ona. "Yapma bunu."

Yüzünü Charles'ın kürküne doğru eğiyor ama onun arkasından bana bakıyor. "Sen... bana kızgın mısın?"

"Ne?" Koltuğun kenarına tüneyip yüzümü ona dönene kadar öne doğru kayıyorum. "Hayır Rosie, sana kızgın değilim." Çenemi gevşemeye zorluyorum. "Ben sadece... Tüm bu olanlara kızgıyım. Ve..." Derin bir nefes çekiyorum. "Sanki

Bok gibi. Ne zaman o lanet mektuplarda yazdıklarını düşünsem... kendimi bok gibi hissediyorum."

Rosie başını Charles'ın yanından kaldırır ve gözlerindeki o lanet olası hüznün geri gelir.

Şimdi her zamankinden daha çok nefret ediyorum. Çünkü artık o üzüntüyü neyin yarattığını biliyorum.

"Özür dilerim." Sesi yumuşaktı. "Seni üzmemek istememiştim."

"Özür dileme." İçimde öfke kabarıyor. "Cehennemden geçtin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Özür dileyen hiçbir şeyin yok."

"O mektupları asla yazmamalıydım. Aptalcaydı ve seni tuhaflaştırırdıysa özür dilerim. Sana takıntılı değildim. Ben sadece..."

"Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum." Anlıyorum. Kimsesi yoktu.

Onun en iyi arkadaşıydım, sonra ayrıldım. Ve işler daha da kötüye gitti.

Başını sallıyor, beni dinlemiyor. "Hayır. Beni buraya getirmene izin vermemeliydim."

"Yapma," diye homurdanıyorum, bunun nereye varacağını biliyor ve şimdiden nefret ediyorum.

Charles'ı kucğından kaldırır ve yanına oturtur. "Bir geçmişimiz olduğunu biliyorum. Ve sen benim için her zaman önemli olacaksın, Nathan." Hayır. Boğazımda artık tanıdık gelen o yumru oluşmaya başladı. "Ama bunların hiçbirisi bir kaçamaktan senin sorumlu olduğun anlamına gelmiyor."

"Fling?" İterek ayağı kalktım ve ona doğru birkaç adım attım. "Bu benim için bir kaçamak değil Rosie. Sen benim için bir şey ifade ediyorsun."

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Rosie uzanıp gömleğimi çekiştiriyor. "Şunu yapmayı kes."

"Seni önemsemeyi bırakamam."

Gömleğimi daha çok çekiştiriyor. "Yani, sert zeminlerde diz çökmeyi bırak, seni aptal."

Onun boşluğuna doğru eğildim. "Her zaman önünde diz çökeceğim." Bileklerini hafifçe kavıyorum. "Ve sen de bana değer verdiğini kanıtlıyorsun. Kabul etmek istemesen bile."

"Tabii ki seni önemsiyorum!" diye bağırarak ellerini havaya kaldırıyor ve elimden kurtuluyor.

Sonra yüzünü buruşturuyor.

İçimde köpüren öfke patlıyor ve suçluluğa dönüşüyor.

"Kahretsin." Nazikçe yanaklarını okşuyorum. "Kıpırdama ve bırak

Sana bir şey söyleyeyim." "Bana ne söyleyeceksin?"

Başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Biz çıkıyoruz."

SEKSEN DOKUZ

ROSALYN

"Biz... ne?" Gözlerinin içine bakıyorum, onu yanlış anladığımdan eminim.

"Biz çıkıyoruz. Bu bir kaçamak değil. Sıradan değil. Sen benim kız arkadaşımsın."

Ağzım açılıyor. Sonra kapandı. "Çıkmak mı istiyorsun?"

Başını sallar. "İstemiyorum. İstiyoruz. Ve düzenli gidiyoruz."

"Ama sen-"

"Yemin ederim, yükümlülük ya da benim ünlü olmamla ilgili bir şey söylersen kendimi kaybederim." Yavaş bir nefes alır. "Bana anladığını söyle."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Artık kimse birlikte olalım demiyor."

Ağzının kenarı kalkıyor. Birazcık.

Sonra düşüyor.

Başparmağını tekrar yanağımda gezdiriyor. "Seni öpmek istiyorum."

"Yapabilirsin." Ellerimi kollarının üzerine koyuyorum.

"Biraz hırpalanmış olabilirim ama kırılmadım."

Kırılmayı reddediyorum.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldıyor.

Öne doğru eğildim. "Değilsin."

"Bana kalacağını söyle." Nathan yaklaşıyor, aramızda sadece birkaç santim kalıyor.

"Kalacağım," dedim ona. Sadece birkaç günlüğüne olsa bile.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi parmaklarını büküyor. "Üç hafta boyunca koltuk değneği kullanacaksın."

"Nathan," diye iç geçirdim. "Rosie."

"Üç hafta çok uzun bir süre," diyorum ona. "Göz açıp kapayıncaya kadar," diye yanıtlıyor. "Şimdi kalacağını kabul et."

Bu çok saçma ve...

"Gerçekten çıkmak istiyor musun?"

Nathan inliyor. "Güzel Rosie, zeki bir kız olduğunu biliyorum. Ve beni ilk seferinde duyduğunu da biliyorum."

"Bir haftalık kız arkadaşının seninle yaşaması garip değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Öncelikle, sen ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Sen sadece bir kız arkadaş değilsin. İkincisi, bir ilişkinin başlangıcı her zaman en seks dolu olanıdır." Kaşlarım kalktı. "Seni tekrar yatağa atmadan önce biraz zaman tanımam gerektiğini biliyorum." Ellerinden birini yanağımdan aşağı kaydırıp boynumun yan tarafını avuçluyor. "Ama sen hazır olur olmaz, aynı çatı altında olduğumuz gerçeğini kullanacağım. Ve aynı yatakta."

Gözlerimi deviriyorum, sanki vücudum bu fikirden rahatsız olmuyormuş gibi. "Ben tuvaletteyken içeri dalmayacağına söz veriyor musun?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Adımı tekrar haykırmadığın sürece."

Ona düz bir bakış attım. "Özür dilerim, kapıyı açanın kedi olduğunu düşünmemiştim."

"Kediyi asla küçümseme."

Dudaklarımı birleştiriyorum ve karşımdaki adama bakıyorum. Çok yakışıklı.

Ve ağzı çok iyi laf yapıyor.

Nazik, cömert ve iyi bir kedi babası.

Onunla birlikte olmam için bana yalvarıyor.

Bir parçam asla olamayacağımızı biliyor. Sonsuza kadar değil.

Yüküm çok ağır.

Ama şimdilik onu alabilirim.

En az üç hafta bende kalabilir. "Tamam."

Beni tutmasına karşı başımı sallıyorum.

"Tamam mı?" Gözleri benimkileri arıyor.

"Tamam, kalacağım. Tamam, senin kız arkadaşın olacağım." Yüzündeki ifadeye bakınca ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ve beni öpeceğini söylediğine inanıyorum."

Nathan sırtıyor. "İşte benim kızım." Sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

Sıcaklar ve onları sıkıca benimkilere bastırıyor.

Vücudum gevşiyor ve gergin olduğunu fark etmediğim kaslarım serbest kalıyor.

Öpücüğe doğru eğildim.

Ama Nathan geri

çekiliyor. "Yemeğini

ye."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Çok şakacısın."

Homurdanıyor, sonra kendini düzeltmek için uzanıyor. "Cezasız değilim."

Başımı daha çok ağrıatacağını bildiğim için kahkahamı bastırıyorum.

Nathan ellerini iki yanımda birleştiriyor. "Ağrı kesicilerini getireceğim ama bir şeyler yemelisin."

Mısır gevreği kasesine bakıyorum, bir çeşit sütün içinde yüzen küçük şekilleri inceliyorum. "Marshmallow mu?"

"Rosalyn's Restaurant'inkiler gibi değiller. Ama yeni keşfettiğim marshmallow takıntımı beslemeye yardımcı oluyorlar." Bakışlarımı tutuyor. "Çünkü görünüşe göre takıntılı hale geldim."

O ayağa kalkıp uzaklaşırken gözlerim ondan ayrılmıyor. Çünkü ben de biraz takıntılı hale geldim.

NINETY
ROSALYN

Nathan yanımdayken yatağa girdim.

Uyandığımda onun üzerine
yayılmıştım. Yemek.

Şekerle
me.

Tekrarl

a.

İki

günlüğüne.

Belki üç.

Zaman bulanıklaşmaya
başladı. Bir şekerleme
daha.

Başka bir yemek.

Birisi Nathan'ın ön kapısını çalıyor ve Nathan kapıyı
açmak için kanepeden kalkıyor.

Fiziksel olarak mesafesini koruyor. Uyku dışında bana
dokunmuyor. Ama buraya geldiğimizden beri evden
çıkmadı.

Yardım teklif etmek için her zaman yakınlardadır.

Her zaman dinlenmemi söyler ve beni beslerdi.

Ve konuşma konularımızı her zaman hafif tutuyor.

O... mükemmeldi.

Konserve çorbama gülümsüyorum. En azından iyi
olmadığı bir şey olduğunu bildiğim için mutluyum.

Konserve olduğu için özür dilediğinde, evdeki dondurucumda bir sürü ev yapımı çorba ve güveç olduğunu söyleyip geçiştirdim. Nathan canlanana kadar bunu söylememem gerektiğini fark etmemiştim. Evimi son kez karıştırdığında işler pek iyi gitmemişti. Ama bu ilişkiye bir şeyler katabildiğim için mutluyum, sadece yemek pişirme becerilerim olsa bile.

Ama gözlerim dairenin içinde dolaşırken, bunun o kadar da kötü bir anlaşma olmadığını kabul ediyorum.

Çatı katında yaşıyorum.

Günün her saati beni bekleyen süper iyi bir adama sahip olmak.

Nathan ön kapıyı açarken kasemi yan masaya koyuyorum.

Biraz kötü durumda olduğumu anlamak için kendime bakmama gerek yok.

Saçlarım yağlı ve yüzümden uzak durmasını istediğim için gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ancak sıkı bir topuz hala başımı ağrıtıyor.

Dün gece yatarken giydiğim eşofman altı ve tişörtü giyiyorum. Nathan'ın bana verdiği küçük vücut mendilleri de ancak bu kadarını yapabildi.

Sonuç olarak, iğrenç hissediyorum ve görünüyorum ve sadece bu ziyaretçinin beni yargılamayacağını umabilirim.

"Teşekkürler." Nathan'ın sesi dairenin içinde yankılanıyor, sonra kapıyı kapatıyor.

Tamam, ziyaretçi değil.

Geri döndüğünde, bir elinde üç kâğıt alışveriş torbası, diğer elinde ise üstü plastik, ayakları metal bir tabure tutuyordu.

Tabureyi kaldırıp gösteriş yapıyor. "Duş almak ister misin?"

Eşyaya tekrar bakarken ağzım açık kaldı. "Bana duş taburesi mi aldın?"

"Teknik olarak evet." Çantaları adaya taşırken sırtlıyor. "Ama bir koltuk almayacağıma söz veremem

bir dahaki sefere duşta yorulduğumda."

Bir duş taburesi beni ağlatmamalı.

Ne kadar pahalı oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ve Nathan'ın banka hesabına bakılırsa, fiyat konusunda gözünü kırpmadığına eminim. Ama düşününce.

Gömleğimin yakasını kaldırıyorum ve gözlerimin kenarlarını gizlice silmeye çalışıyorum.

Tabure pratiktir.

Hijyenimi yönetmek için kullanabileceğim bir araç.

Yine de bu, birinin bana aldığı en düşünceli hediye.

Gittiğimde, yanımda eve götüreceğim. Banyomdaki küvetin yarısını kaplayacak olması umurumda değil.

"şimdi kullanmak ister misin?" Nathan hâlâ mutfakta ama ses tonu değişti ve beni gözlerimi silerken yakaladığından şüpheleniyorum.

Başımı sallıyorum ve koltukta öne doğru kayıyorum, koltuk değneklerimi sehpaye dayadığım yerden alıyorum.

Kirli tabaklarımı almaya çalışmıyorum -Nathan bunun için beni yeterince azarladı- sadece yatak odasına doğru ilerliyorum.

NINETY-ONE

NATE

Rosie'ye daha önce duş taburesi almadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Doğrusu, bir tane almamı öneren Maddox'tu ama bunu kendime saklayacağım. Çünkü o bunu söyler söylemez, kendi suratına tokat atmak istedim. Yıllar boyunca yaralı bir bacakla duş almanın zor olduğunu bilecek kadar sakatlandım. Her zaman ankastre duş oturağı olan yerlerde yaşadım, bu yüzden özel bir şey satın almak zorunda kalmadım.

Özel bir şey. Bu lanet bir duş taburesi. Ve onu ağılattı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Banyo kapısında durarak sordum.

Rosie duş kabininin dışına koyduğum yemek odası sandalyesine bakıyor. "Lütfen bana orada oturup beni izlemeyi planlamadığını söyle."

Önce sandalyeye, sonra da kabinin opak camına bakıyorum. "Eğer cam berrak olsaydı..."

Rosie huffs. "Nathan, sana minnettarım ama bunu yalnız yapmak istiyorum."

Ellerimi avuçlarımla içinde tutuyorum. "Bu konuyu açan sensin. Ve Bayan Pervy, o sandalyeyi siz kullanırken

giysilerinizi çıkarıp giyiyorsunuz. Tabii yardım etmemi istemiyorsan..."

Muhtemelen yeni lakabından dolayı dudaklarını büzüyor. "Teşekkür ederim, ama hayır." Sonra bana baktı. "Bu sefer olmaz."

Bu ilgimi çekti.

Banyoya doğru bir adım atıyorum. "Ama başka zaman?"

Omzunu rahat bir omuz silkmeyele kaldırıyor ve kendimi fiziksel dokunuştan mahrum bıraktığım günler hayalarımın etrafında bir ağırlık gibi toplanıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Nazik olabilirim."

Yüz hatlarında bir mizah parıltısı beliriyor. "Eminim yapabilirsin."

Ama ben iğrencim."

"İğrenç değilsin." Hemen itiraz ediyorum.

"Nathan, günlerdir duş almadım. Kendimi pis ve iğrenç hissediyorum ve kokumu alabiliyorum." Son kısmı söylerken yüzünü buruşturuyor.

Koltuk değneklerinin üzerinde geriye doğru bir adım atmaya çalışacak gibi görüldüğünde ilerlemeyi durduruyorum. "Peki," diyorum ona. "Ama banyonun kapısını açık bırakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bağırman yeterli."

Rosie'nin bana bakışı yardım için bağırmayacağını söylüyor, ama kapıdan geri çekilirken yakınımda kalmaya karar veriyorum.

NINETY-TWO
ROSALYN

Üç tur vücut yıkamadan sonra kendimi rahatlamış ve tertemiz hissederek, dün sihirli bir şekilde banyo kapısının arkasında beliren kabarık pembe bornozu giymeye karar veriyorum.

Bunu sormadım, benim için satın alındığından emindim ve bu durumdan rahatsızdım. Ama şimdi giydiğime göre, duş taburesi ve muhtemelen bir şişe Nathan şampuanı ile birlikte kesinlikle benimle eve geliyor.

Nathan söylediği gibi banyonun kapısını açık bıraktı. Ama yatak odasında bekleyeceğinden bahsetmemiştir.

Yatağın üstünde.

Yastıklara uzanmış. Kitap okuyordum.

Odanın hemen içinde durdum. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor, gözleri bornozlu bedenimde geziniyor.

"Seni bekliyorum."

Siyah tişörtü vücuduna yapışıyor ve eşofmanları yasadışı olmalı.

Bütün hafta boyunca salon kıyafetleri giydi ve dayanışma için mi yoksa gerçekten böyle mi giyindiğini bilmiyorum

evde. Ama her halükarda, minnettarım.

Ve şimdi daha da çok takdir ediyorum çünkü lanet olsun. Nathan elini kucağına indiriyor.

"Tam olarak neyi bekliyorsun?" Yatağa bir adım daha yaklaşıırken soruyorum.

Nathan soruma cevap vermek yerine doğruluyor ve yanındaki yatağa vuruyor. "Biraz dinlenmen gerek."

"Dinlenmek mi?"

Nathan ayağa kalkıyor ve yatağın ayakucunda daireler çiziyor, tam önüme gelene kadar durmuyor. "Biraz dinlen."

Nathan koltuk değneklerimi alıp duvara dayıyor. Sonra kollarını bana dolayarak sarılıyor ve beni kaldırıp yatağın kenarına taşıyor.

Beni ayağa kaldırıyor ve ben de denge için sadece kötü ayağımın baş parmağını yerde tutuyorum.

Beni bırakan Nathan, sesini alçaltarak eğiliyor. "Ve eğer iyi bir kız gibi dinlersen... Sana iyi kızım gibi davranacağım."

Sıcak bir şey omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Birbirimize çok yakındık. Birbirimize sarılıp uyandık. Ama bundan ötesine dokunmadık... Ve daha fazlası için hazır değilsem lanet olsun.

"Bunu benim için yapacak mısın Rosie?" diye fısıldıyor. "Sıkı sıkıya tutunduğun o kontrolü bana verecek misin?"

Yutkunuyorum.

Asla olduğum gibi olmak istemedim.

Katı. Paranoyak. Korkak.

Ve karşımdaki adama baktığımda anlıyorum. Bu şekilde olmak zorunda değilim.

Onunla değil.

Parmaklarım belimdeki kravata gidiyor ve onu çözüyorum.

Cübbe parçalandı, çıplaklığım ortaya çıktı. Omuz silkip yere bırakıyorum.

A Gürültü Gümbürdüyor içinde Nathan'ın
Göğüs,ama yerine bana doğru adım
atmak yerine, geri adım atıyor.

Her şeyime
bakmak için. Hala
sıyrıklarım var.
Hala çürüklerim
var.

Ayak bileğimde hâlâ plastik bir destek var ve ıslak saçlarım omuzlarıma dökülüyor.

Hâlâ bir ay önceki yumuşak bedenime sahibim.

Ağır memeler, çatlaklar ve bir erkeğin ışıқта görmesini hiç istemediğim yerler.

Ama Nathan bana baktığında bunların hepsi yok oluyor.

Çünkü bana güvensizliğimi görüyormuş gibi bakmıyor. Beni ezberliyormuş gibi bakıyor.

"Yatağa. Sırt üstü yat," diyor.

Yatağın kenarına oturmak için kendimi alçaltıyorum, sonra tamamen yatağa uzanmak için yer değiştiriyorum.

Nathan yatağın ayakucuna gider, eğilir ve yerdeki büyük yastığı alır.

Onu tekrar yanıma taşırken ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Yükseltiyor olman gerekiyor." Yastığı bir koluna geçiriyor, sonra diğer kolunu dizlerimin altından geçiriyor.

Nathan görünürde hiçbir çaba sarf etmeden beni dizlerimden tutup kaldırıyor, kıçımı şilteden kaldırıyor, böylece kama yastığını kıçımın altına sokabiliyor ve kıçımı şiltenin üzerinde birkaç santim havada bırakıyor.

Bu yastığın bacağımı yüksekte tutması gerekiyordu ama geceleri bileğimi Nathan'ın üzerine koyduğumdan beri en azından bundan faydalanıyoruz.

Nathan beni indiriyor, sonra tekrar geri adım atıyor.

Dizlerimi yukarıda tutuyorum ve birbirine bastırılmış olsalar bile, hala çok fazla yerim açıkta.

İnliyor ve artık vücudundan ayrılmış olan pantolonunun önünü avuçluyor.

Yetkinin onda olmasına izin vererek, hiçbir şey söylemedim.

Bırakmadan ve pantolonunu indirmeden önce aletini bir kez daha sıkmasını izliyorum.

Aleti serbest kalır kalmaz havada sallanmaya başlar.

Tişörtünü çıkarıp yatağa tırmanmasını bekliyorum. Ama eteğini tutmak yerine elini boyuna doluyor.

Ve kendini okşamaya başladı.

Bu manzara karşısında kanım donuyor.

Gözleri vücudumda, eli aletinin üzerinde, Nathan gördüğüm en ilahi şeydi.

Bana dokunmadı. Beni öpmedi bile.

Ama onun için çok hazırım.

O kadar hazırım ki bir şeyler yapmalıyım.

Bir tür temasa ihtiyaç duyarak uzandım ve göğüslerimi tuttum.

"İşte bu," diye inliyor Nathan.

Aletini o kadar sert kavırıyor ki nasıl acımıyor bilmiyorum.

Başımı yana çeviriyorum, böylece sikine bakabiliyorum.

Onu mastürbasyon yaparken izlemiyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok.

Nathan sikinin üzerinde olmayan eliyle gömleğinin eteklerini kavırıyor ve kumaşı yukarı çekiyor.

Karın kasları esniyor. Gücüne hayran kaldığımda vücudumu bir heyecan ürpertisi kaplıyor.

Parmaklarımı meme uçlarımı çimdikleyene kadar kaydırıyorum.

"Bu iyi bir kız olmaktır." Boğazından bir ses çıkarıyor, sonra gömleğini sonuna kadar çıkarıyor.

Kendini okşamaya devam ediyor ve ben de ucu parlamaya başladığında bakmaya devam ediyorum.

"Bacaklar açık," diyor.

Dizlerimi ayırıyorum.

"Omzumdaki ayak."

Bakışlarımı aletinden yüzüne doğru kaldırıyorum.

"Ne?" Diye sordum ama o çoktan yatağa tırmanmıştı.

Kalçalarımın arasına.

Dizlerinin üzerinde ve sanırım açıkta kalan girişime hizalanmak için öne doğru kayacak. Ama

kıvırmıyor, eğiliyor.

Bir elim yastığın yanındaki şilteye bastırıyor - bu da göbeğimi ağız hizasına kaldırıyor - ve diğer elim dizimin etrafına dolanıyor, ayak bileğim onun sırtına dayanana kadar beni yönlendiriyor.

"Nathan-" diye itiraz etmeye başlıyorum çünkü o sert plastik onun çıplak teninde iyi hissettiremez.

"Yükselt. Hatırladın mı?" diyor ve ardından açık ağzını etime doğru indiriyor.

Gözlerim kapanıyor ve boynumu büküyorum.

Nathan dilini düzleştirip boyum boyunca gezdiriyor.

Sonra klitorisime ulaştı. Ve onu yutuyor.

Emerken aynı anda dilinin ucunu sinir yumağıma bastırıyor. Ve hazır olan bedenimin ihtiyacı olan tek şey bu.

Utanç verici bir hızla, çekirdeğim büzülüyor.

İçimden bir inilti kopuyor ve ellerimi Nathan'ın saçlarına doluyorum.

Dudakları ayrılıyor ve ben boşalmaya devam ederken amıma ağzı açık bir öpücük konduruyor.

"Kutsal-" Nefes nefese kaldım.

Daha aşağıya kayarak dilini içime daldırıyor. Burnu klitorisime çarpıyor, vücuduma bir ürperti gönderiyor ve dizlerimi otomatik olarak birbirine bastırarak başını hapsediyor.

"Nathan," diye nefes nefese kaldım.

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve konuşmak için ağzını yeterince geri çekiyor. "Bu bir tane. En az bir taneye daha ihtiyacım var."

Sonra ağzını indiriyor.

DOKSAN ÜÇ NATE

Tadı gözlerimi kapatmamı sağlıyor.

Bu onun özü. Onun kayganlığı. Bundan benim kadar zevk aldığıının kanıtı.

Tırnaklarım kafa derimi sıyrıyor ve amına doğru inliyorum. Dilimi ona doğru kıvırıyorum. Onu ağızımla beceriyorum.

Kıvraniyor. Hareket ediyor ve inliyor. Onu tekrar boşaltmalıyım ki kemiksiz ve dinlenmiş bırakabileyim.

Ama hassas olduğunu bildiğim için klitorisine biraz ara veriyorum. Sadece o an için.

Yarığını yalayarak bir elimi yukarı kaldırıyorum ve parmağımı dikişinin üzerinde gezdiriyorum.

Rosie başımı kalçalarının arasına daha sert sıkıştırarak tepki veriyor.

Ucumdan precum damladığını hissediyorum. Onun her parçasına sahip olmak istiyorum. Parmağımı aşağı doğru izliyorum.

Her deliğe sahip olmak istiyorum.

Onun dar arka girişinde daire çiziyorum. Bu kadını tüketmek istiyorum.

Rosie kalçalarını ağızıma doğru kaldırıyor.

Ona sahip olmak istiyorum.

Çünkü o zaten bana sahip.

"Nathan."

Adımı haykırdığını duymak taşaklarıma adrenalin pompalamak gibi bir şey.

Parmağımı biraz daha bastırıyorum, sonra çekiyorum.

Rosie küfrediyor. Dudaklarımı tekrar klitorisine kenetleyerek onu susturdum.

Laneti bir iniltiye dönüşür.

Ve elimi tekrar ağrıyan sikime indirdim.

DOKSAN DÖRT
ROSALYN

Bu işte çok iyi.

Sataşma.

Dokunaklı.

Tüm kaslarım gerildi ve esnedi.

O bana bakarken ben de başımı iki yana sallıyorum.

Daha önce hiç bir erkek beni böyle becermemiştir. Ve hiç biri beni ağzıyla üst üste iki kez boşaltmaya çalışmamıştır.

Nefes verışı yanan tenime sıcak geliyor.

Dilini tekrar boyumdan aşağı, o noktaya doğru sürüklüyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hiç kimse kıcıma bu kadar ilgi göstermemiştir. Kimseye izin vermeyi düşünmedim bile. Ama tüm bu alaylar.

Hareket dikkatimi çekiyor ve o zaman görüyorum ki

o.

Düşüncelerimiz.

Ayrıntılara dalmak için gözlerimi daha geniş

açıyorum. Ve nefesim kesiliyor.

Nathan'ın yatağın yanında mastürbasyon yapmasını izlemek

bir şey, ama bu.

Ağzım açılıyor, böylece daha fazla hava çekebiliyorum.
Odanın köşesindeki uzun ayna bize doğru açılı ve manzara...

Tekrar göğüslerimi avuçlamak için Nathan'ın saçlarını bıraktım.

Nathan yatakta diz çökmüş, domalmış, bir kolu ağırlığını taşıyor, ağzı amımda, diğer eli sikini okşuyor.

Tanıdığım en ateşli adam beni yerken mastürbasyon yapıyor.

Beni becermesini istiyorum.

Beni gerdiğini hissetmek istiyorum.

Ama her şeyden çok, onun çözülmesini izlemek istiyorum.

Ayaklarımı sırtında tutarak dizlerimle başını sıkmayı bırakıyorum ve dizlerimi birbirinden ayırıyorum.

Yansımda, Nathan'ın bana bakabilmek için kaydığını görebiliyorum.

Aynaya bakmaya devam ediyorum. "Üzerime boşalmanı istiyorum."

Nathan'ın dili bana karşı duraklıyor. Ve elinin de durduğunu izliyorum.

Başımı salladım. "Devam et. Lütfen devam et. Devam et."

DOKSAN BEŞ NATE

Onun tatlı amına doğru inliyorum.

"Tekrar üzerime boşalmanı istiyorum." Sesi şehvetle boğuklaşıyor. "Çok iyi hissettirdi."

Kendimi tekrar okşamaya başlarken parmaklarımı aletimin etrafında daha sıkı sıkıyorum.

Rosie'nin edepsiz konuşması o kadar ateşli ki patlamaya hazırım.

"Çok sıcaktı." İnliyor. "Beni işaretlemeni seviyorum."

Zaten onu becermeden kendimi boşaltmayı planlıyordum. Bunu yapmadan önce daha fazla iyileşmesi gerekiyor. Ama onun bunu istediğini duymak... Bunu istemek...

Kalçalarını ağzımın altında yuvarlıyor. "Çok yaklaştım. Nathan."

Çenem ağrımaya başladı ve dilim yoruldu, bu da pratik yapmadığımı kanıtlıyor, ama dünyadaki hiçbir güç beni durduramaz.

Dilimi klitorisine bastırıyorum.

Gerginleşmeye başladı, topuklarını sırtıma bastırıyor. Ve eminim ki yaralı bileğine çok fazla baskı uyguluyor.

Durmasını söylemek için ağzımı onun küçük tatlı amından çekebilirdim.

Ya da onu boşaltabilirim.

Mırıldanırım.

Ve benim Küçük Gül'üm patlar.

Ondan çıkan ses beni gururla dolduruyor. Ve çenemdeki ıslaklık beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Kendimi kaldırdım ve öne doğru yürüdüm.

Elim artık ağırlığımı taşımadığından, Rosie göğüslerini birbirine bastırırken aşağı uzanıp başparmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum.

"Dölüm için hazır mısın?" Homurdanıyorum, kendimi okşuyorum.

Rosie başını sallıyor, etrafımızdaki odayı dolduran zevk sesleri.

"Söyle," diyorum.

"Ben hazırım." Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Gel bana, Nathan."

Bedenim itaat ediyor.

Ve salgım tenine sıcıyor.

DOKSAN ALTI
ROSALYN

Nathan beni sıcak bir bezle sildikten ve altımdaki takozu çıkardıktan sonra battaniyeleri üzerime çektiğinde hâlâ derin derin nefes alıyorum.

Yüzüm Nathan'ın yattığı tarafa dönük olacak şekilde yuvarlanırken battaniyeyi çenemin altına sıkıştırıyorum.

O tırmanışlar üzerine ve Yatak, eşit olarak Çıplak, ve benim pozisyonuma uyuyor.

Burada a bak üzerinde onun yüz, gibi o istiyor için Bir şey söyle, ben de sessiz kalayım.

"Altı yıl seks yapmadan nasıl durdun?"

Sorusunun bu olmasını beklemediğim için homurdanıyorum. "Oldukça kolay, gerçekten. Sadece çıkmadım."

Mırıldanıyor. "Ondan önce mi?"

"Eski erkek arkadaşlarımı gerçekten bilmek istiyor musunuz? Çünkü size şu anda söylüyorum Bay Waller, eski sevgililerinizden hiçbirini bilmek istemiyorum."

Nathan sırtıyor. "Bay Waller. Sanırım bunu sevdim."

Gözlerimi deviriyorum. Ama ona böyle seslenme fikrinden nefret etmiyorum. Doğru durumda.

"Yarım düzine yıllık aradan önce ilişkiniz ne kadardı?" diye soruyor.

"Ondan önce bir ilişkim olduğunu nereden biliyorsun?
Tek gecelik bir ilişki de olabilirdi."

Başını sallıyor. "Bu bir ilişkiydi."

Bir saniye bekliyorum, sonra iç çekiyorum. "Üç yıl boyunca onunla birlikteydim."

"Bu uzun bir süre."

Omuz silkiyorum.

Nathan dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra "Ne oldu?" diye sormaya karar verdi.

Tekrar omuz silktim. "Başka bir eyalette iş buldu. Gelmemi istemedi. Ben de gitmeyi istemedim."

"Yani o lanet olası bir aptal."

Ses tonu o kadar ciddi ki beni güldürüyor. "Fikir birliği bu yönde."

"Ve ondan sonra biriyle çıkmayı bırakmaya mı karar verdin?" "Erkekleri unutmuştum, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Nathan ciddiyetle başını sallar. "İşte bu yüzden Charles benim oda arkadaşım."

Gülümsüyorum. "O iyi bir oda arkadaşı." "En iyisi." Nathan da aynı fikirde.

Sormamam gerektiğini biliyorum. Sadece bilmek istemediğimi söyledim.

Ama... "En uzun ilişkiniz neydi?" Bir gözünü kapatır. "İsim mi, zaman mı?"

"Zaman." Battaniyenin altından uzanıp göğsünü itiyorum. "Adını bilmeme gerek yok."

Sırıtır ve elimi yorganın altından yakalayıp çıplak tenine bastırıyor. "En uzun süre yaklaşık bir buçuk yıldır sanırım."

"Ne oldu?" Onun sorduğu soruyu ben de sordum.

Başparmağını elimin arkasına sürtüyor. "Evlenmek istiyordu."

"Ve sen yapmadın mı?" Sesimi dengede tutmak için çaba sarf ediyorum. Bir kaltağın Nathan'la evlenmeye çalıştığını düşünmek midemi ağrıtıyor.

"Doğru gelmedi."

"Zamanlama mı, kız mı?" Kendime engel olamıyorum.

"İkisi de." Bir omzunu kaldırıyor. "Yani, özel bir ilişkimiz vardı ama ben bunu hâlâ sıradan bir şey olarak görüyordum. Sonra bir gün bana beni sevdiğini söyledi ve ne zaman evlenmeyi düşündüğümü sordu..."

Gülümsememeye çalışıyorum. "Anladığım kadarıyla onun istediği şekilde cevap vermemişsin."

Kıkırdıyor. "Evet, görünüşe göre aradığı şey kocaman gözler ve ölü sessizliği değilmiş."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

Nathan sırtıyor. "Daha önce hiç kimse bana beni sevdiğini söylememişti. Ya da, bilirsiniz, normal insanların dışında biri."

Burnum kırıışıyor. "Normal insanlar kim?"

"Aile, arkadaşlar, her neyse." Nathan bunu çok rahat söylüyor.

Normal.

Çünkü ebeveynlerinizin sizi sevdiklerini söylemeleri normaldir.

Sizi seven kardeşleriniz, arkadaşlarınız ya da kuzenleriniz olması normaldir.

Nathan'la geçirdiğim zaman bana unutturdu.

Onun yorumu geçmişimin üzerine çektiğim perdeyi aralayıp varlığımın merkezindeki deliği ortaya çıkarırken yüz hatlarımı nötr tutmak için mücadele ediyorum.

Güzel anılarla dolu olması gereken. Mutluluk dolu olmalı.

Sevgi dolu olmalı. Ama boş.

Elimi Nathan'ın elinden kurtarmaya çalışıyorum. Ama o tutuşunu sıkılaştırıyor.

DOKSAN YEDİ
NATE

Yüzünde görüyorum.

Benim hayatım boyunca doğal karşıladığım şeylere Rosie hiç sahip olmadı.

Sevgi dolu bir ailem yok.

Onu sevdiğini söyleyecek kimse yok.

Ve bu lanet kalbimi acıtıyor. Elini sıkıca tutuyorum.

Onu sevdiğimi söylemek için tam orada, dilimin üzerinde duruyor.

Onun normali olacağımı.

Ama bunu söylediğimde bana inanmasını istiyorum ve henüz zamanı gelmedi.

Yavaşça nefes alıyorum.

Havayı çoktan bozduğum için başka bir kötü konuyu gündeme getiriyorum.

"Baban nasıl öldü?"

Bakışlarını çeneme indiriyor ve cevap vermeden önce dudaklarını birbirine bastırıyor. "Son teşhis kalp yetmezliği idi."

"Kalp krizi gibi mi?"

Başını sallıyor.

"Evde miydi?"

"Evet."

"Orada mıydın?"

Tekrar başını

sallıyor.

Elini biraz daha sıktım.

Babasının öldüğü gün bana yazdığında on dokuz yaşındaydı.

On dokuz.

O yaşta tek ebeveyninizi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

Ve o kişinin aynı zamanda sizin tacizciniz olmasının nasıl bir zihin sikiciliği olduğunu hayal bile edemiyorum.

Onların gitmiş olmasının verdiği rahatlama ama tek başına olmanın getirdiği bilinmezlik.

"Özür dilerim." Ona biraz daha yaklaştım. "Öldüğü için üzgün değilim. Ama onun için üzgünüm."

"Teşekkürler, Nathan." Vücudunu benimkine biraz daha yaklaştırıyor.

Siktir et.

Elini bıraktım ve yanlarından tutarak onu kendime doğru çektim.

Çıplak bedenlerimiz çarpışıyor, ama ben onu yarı belime kadar çekmeye devam ediyorum, tıpkı uyandığımız gibi.

Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve başının tepesini öpüyorum; saçları neredeyse kurumuş.

"Nathan?"

"Hmm." Saçlarını okşuyorum.

"Mutfağınızı kullanmam gerek."

"Neye ihtiyacın varsa." Gözlerimi kapatıyorum ve konunun değişmesiyle rahatlıyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bu benim için değil. Bir etkinlik için yemek yapmam gerek." Gözlerim açıldı. "Rosie, henüz çalışamazsın."

"Nathan." Başını göğsümden kaldırmaya çalışıyor ama çenemi aşağı bastırarak onu yerinde tutuyorum.

"Bu şekilde tartışabiliriz." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Ama bu tartışmayı da kazanamayacaksın. Koltuk

değnekleri üzerindeyken bir etkinlikte çalışamazsın."

"Bir." Parmağıyla yan tarafıma vuruyor. "Kimse bana ne yapacağımı söyleyemesin diye tam anlamıyla kendi kendimin patronu oldum. Ve iki." Bu kez parmak uçlarını yan tarafımda dans ettirerek beni zıplatıyor.

Elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

Rosie kıs kıs güler. "İki, bütün koşuşturmayı Presley'e bırakabilirim."

"Yardım alıp almaman umurumda değil. Bacakların, kolların ve her şeyin gecenin sonuna kadar seni öldürecek." Ağırlığımı saatlerce koltuk altlarımdan tuttuğumu hayal ediyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Çalışmam gerek, Nathan."

"Ne kadar paraya ihtiyacın varsa vereceğim."

İnliyor. "Buna minnettarım ama bana para teklif etmemişsin gibi davranacağım."

"Neden?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Çünkü paraya ihtiyacım yok," diye homurdanıyor. "Önümüzdeki üç hafta boyunca sahip olduğum işlerin çoğunu bırakabilirim ve yine de kiramı ödeyebilirim. Ama birkaç tanesini tutmam gerekiyor. Presley çoğu için yemek pişirebilir ama iki gün sonra bir tane var ve onu kendim yapmam gerekiyor."

"Neden?"

"Maaşı iyi, bana para teklif etmenize ihtiyacım olmamasının bir nedeni de bu. Ayrıca etkinliğe ev sahipliği yapan sanatçı, her yıl çok sayıda bağış kampanyası düzenleyen bir kadının baldızı ve ben de iyi bir ilk izlenim bırakmak istiyorum."

İyi nedenleri olmasından nefret ediyorum. Ve çalışmasını engellemek için onu yatağa bağlayamamaktan nefret ediyorum.

"Ne tür bir sanatçı?"

"Kendisi bir ressam ve bağış kampanyası için özel bir koleksiyonunu açık arttırmaya çıkarıyor." Rosie derin bir nefes alıyor. "Çalışmaları inanılmaz ve dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır hayranıyım, bu yüzden gerçekten, sadece onunla tanışmak istiyorum."

Tartışma isteğim Rosie'nin itirafıyla yok oldu. Hayran

olduğu biriyle tanışmasına engel olamam.

Yenilgimi göstermek yerine son bir soru soruyorum. "Adı ne?"

DOKSAN SEKİZ ROSALYN

Meghan'a "Sen bir cankurtaransın," dedim.

"Daha geçen hafta kıcıımı kurtardın," diyor, Nathan'ın hayatıma geri döndüğü geceye atıfta bulunarak. "Sana borçluyum."

"Bir olaya karşı sekiz. Tam olarak aynı değil."

Dudaklarının arasından bir ses çıkarıyor. "Evet, bu tutarsızlık yüzünden bankaya kadar ağlayacağım."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim. Şimdi müşterilerime e-posta gönderip sizi de ekleyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra komodine uzanıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Nathan ve ben seks sonrası kucaklaşma sohbetimizi yaptıktan sonra pijamalarımızı giydik.

Meghan's Moments'ı arayıp olayları elimden alıp alamayacağını öğrenmek için yatakta kamp kurmayı tercih ettim. Nathan da yatmadan önce yapması gereken bazı işler olduğunu ve bunları ofisinde yapacağını söyleyerek bana telefon görüşmem için yer açtı.

Harika bir arkadaşı ama onu gerçek ofisine götürmenin bir yolunu bulmalıyım. Eminim çok şey kaçırıyordur ve bunun sebebi benim.

DOKSAN DOKUZ

NATE

"Alo?" Telefonu bir yabancı açıyor. "Orlando?"

Soruyorum.

"Evet?"

"Güzel. Birkaç gün içinde Savannah Vass'ın bağış gecesini düzenleyen stüdyonun sahibi sen misin?"

Bu sefer evet dediğinde, bunu bir soruya dönüştürüyor.

"Onunla konuşabilir

miyim?" diye sordum. "Ah,
o burada değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Numarasını
alabilir miyim?" "Bunu yapamam."

"Bir çeşit mahremiyet olayı mı?" Tahmin etmeliydim.

"Daha çok korkutucu bir koca olayı."

Bu beni güldürüyor. "Tamam, peki, baldızıyla ya da
planlamadan sorumlu kişiyle konuşabilir miyim?"

"Bu onu korkutucu kardeş yapar." Homurdanıyor.

"Tamam, numaramı iletir misin?" "Peki neden
onunla konuşmak istiyorsun?" Orlando soruyor.

"Sadece kurulum hakkında biriyle konuşmam
gerekiyor." Muhtemelen bu adama Rosie'nin oturmak için
bir sandalyeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

Ancak ödeme yapan müşterilerin ortaya çıkıp kaldırılmasını talep etme riskini almak istemiyorum.

Ona numaramı verdim.

"Ya senin adın?"

"Nate Waller." Bir duraklama var.

O zaman Orlando temizler onun Boğaz.

"Mesela...ve Nate Waller?"

Sırıtiyorum. "Tek ve biricik." Numaramı kesinlikle iletecek.

Beş dakika sonra telefonum çaldı.

"Ben Nate," diye cevap verdim.

Hattın diğer ucundan derinden gelen bir ses, "Ünlü bir alıcı neden karıma ulaşmaya çalışıyor, söyler misiniz?" diye sorar.

Korkunç koca.

Kıkırdamamı bastırıyorum. "Bu Bay Savannah mı?"

Adam kıkırdıyor. "Evet. Şimdi açıkla bakalım."

Açık sözlülüğü karşısında kaşlarım kalkıyor ama profesyonel olarak top oynadığım için gergin adamlarla birlikte olmaya alışkınım. "Sizin hanımefendinin birkaç gün içinde düzenleyeceği etkinliğe benim hanımefendi yemek hazırlayacağı için ulaşmaya çalışıyorum." Bayan gerçeğe yeterince yakın. "Ama benim kız zor durumda."

"Hasta mısın?"

diye soruyor.

"Hayır. Araba

çarptı."

"Ne oluyor lan?" Şok adamın sesini dolduruyor.

"Benim de tepkim bu yönde. Ama yine de çalışmakta ısrar ediyor."

Adam, kadının da inatçı olduğunu söylercesine iç geçiriyor. "Tanrım, dostum, başka birini işe alabiliriz."

"Evet, bunu yapmana izin veremem. Çok heyecanlı. Karınızın çalışmalarının hayranı. Ve inatçı."

"O tipleri bilirim." Yemin ederim gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Ama başka birini işe almamızı istemiyorsan, neye ihtiyacın var?"

"Kimsenin onu oturduğu için rahatsız etmeyeceğinden

ya da bütün gün kullanması için ısrar edeceğim sandalyeyi elinden almayacağından emin olmalıyım.

Gece. Ve ona yardım etmeyi planladığım için kimsenin beni dışarı atmaya çalışmayacağından emin olmam gerekiyor. Büyük ihtimalle onun rızası dışında."

"Kimse sana bir şey demeyecek," diyor kendinden emin bir şekilde ve doğruyu söylediğine inanıyorum. "Sadece oradayken oyun parasının bir kısmını harcadığından emin ol."

"Anlaştık."

Telefonu kapattıktan sonra bir arama daha yapıyorum.

yÜz
ROSALYN

"Nathan, buranın adresi nedir?" Mutfağa doğru sesleniyorum.

"Ne için?"

Kanepedeki yerimden başımı kaldırıp baktım. "Çok mu kaçırdın?"

Adaya iki fincan kahve koyarken gülümsüyor ve Nathan'ın bana kafein alamayacağımı söylediği günleri geride bıraktığımız için minnettarım.

"Yiyecek siparişi veriyorum," diye açıklıyorum.

"Güzelim, sana ne istersen alacağımı söylemiştim."

İşte gidiyor. O lanet lakabı kullanıyor.

"Bana göre değil." Konuşmaya odaklanıyorum. "Yarın akşamki bağış kampanyası için bugün bir sürü hazırlık yapmam gerekiyor." Ona dün gece yaptığımız konuşmayı hatırlatıyorum.

Mırıldanıyor. "İhtiyacınız olan her şey o menü tablosunda var mıydı?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

Nathan kahve sürahisini yere bırakıp bana bakıyor. "Kızları listeye birlikte mağazaya gönderdim." Fırınlarından birinin üzerindeki saate bakıyor. "Her an burada olabilirler."

Yanımdaki minderin üzerinde duran dizüstü bilgisayarına bakıyorum. "O hesap tablosu benim dizüstü bilgisayarımda. Şifre korumalı." Bunu daha çok kendime söylüyorum. Çünkü dizüstü bilgisayar da şifre korumalı.

"İhtiyacınız olan başka bir şey varsa sipariş edebiliriz." Bilgisayarına girme olayını görmezden geliyor. "İkisi de mutfakta iyidir, Presley annesini ziyaret etmek için şehir dışında olduğundan sana yardım edebilirler."

"Nathan Waller." Tam adını kullanmak dikkatini çekiyor. "Bahsettiğin bu kızlar kim? Ve neden benim Presley'imle konuşuyorsun?"

"Rosie Posie." İki kahveyi de oturma odasına doğru taşıırken gülümsemeye karşı koyuyor. "Presley nasıl olduğunu öğrenmek için beni aradı çünkü ona doğruyu söyleyeceğine güvenmiyor." Bana bir kaşını kaldırıyor ve ben cevap verme zahmetine girmiyorum. "Ve kızlar" -kapı çalındı- "buradalar."

Geri döner ve kupaları adaya bırakır.

"Nathan," diye tıslıyorum ayağa kalkarken. "Misafir için giyinmedim."

"Mükemmel görünüyorsun," diyor bana bakmadan. "Bir trol gibi görünüyorum," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Ve

Nathan bir kahkahayı bastırıyor.

Ayak bileğimdeki korsenin altına bir çift siyah tayt giyiyorum, ki bu sorun değil. Ancak yumuşak, vatkasız sütyenim ve askılı gri atletim şirkete uygun değil. Kızlarım diğer insanların yanında olacaklarsa çok daha fazla desteğe ihtiyaç duyuyorlar.

Buraya geldiğimden beri Nathan'ın deodorantını kullanmak dışında hiçbir güzellik rutinim olmadığından bahsetmiyorum bile.

Başka bir eşofmanla kapıya doğru yürüyen Nathan'ın kışını izliyorum ve bunların da şirket için olmadığını düşünmek zorundayım.

Mükemmel Nathan.

Hayatımda hiç kimsenin yanında bu kadar rahat hissetmemiştim. Ama aynı zamanda hiç bu kadar sahiplenici de hissetmemiştim.

Uzanıp at kuyruğumu sıkıyorum, en azından son yirmi dört saat içinde duş aldığım için şükrediyorum.

Nathan kapıyı açıyor ve ben de koltuk değneklerimin saplarını sıkarak, takım elbiseli ya da elbiseli güzel kadınlarla karşılaşmaya hazırlanıyorum. Ama içeri giren bu değildi.

"Mama Ruth. Smidge." Nathan kollarını uzatıyor. "Siz ikiniz gerçek anlamda en iyisisiniz."

Altmışlı yaşlarında, bol bir kot pantolon ve Biters tişörtü giymiş bir kadın önce daireye adım atıyor. Onu koyu kahverengi saçlı, yeşil şortlu ve batık atletli bir kız takip ediyor; kızın yaşı ergenlikle gençlik arasında bir yerde olmalı.

Çiftin büyüğü Nathan'ın kucaklamasını kabul etmek için öne doğru adım atıyor. "Ah, Nate. Sen her zaman çok tatlısın."

Yanındaki kız gözlerini deviriyor. "Erkeklerin cazibesine kapılmamamız gerekiyor. Unutma büyükanne."

Kadın/büyükanne/Mama Ruth kıkırdayarak geri çekiliyor. "Bu kural gençler içindir."

Nathan yumruğunu uzatıyor. "Erkeklerle asla aşık olmamaya."

Kız yumruğunu onunkine vurur. "Anlaştık." Sonra kız arkasına uzanır. "Şimdi yol açın. Burada soğuk şeyler var."

Nathan kapıyı geniş tutarak geri çekilir ve kız bir arabayı sürükleyerek görünür hale getirir.

Market poşetleriyle dolup taşıyor ve onun iki katı ağırlığında olmalı, ancak beklenebilecek bir ergen huysuzluğu yerine bu kız sırtıyor.

Bir şeyler söylemek, belki kendimi tanıtmak istiyorum ama o kadar garip hissediyorum ki olduğum yerde kalıyorum. Kanepenin önünde donup kaldım.

Ta ki Nathan kapıyı kızların arkasından kapatıp bana doğru eliyle işaret edene kadar. "Hanımlar, lütfen sizi kız arkadaşım Rosie ile tanıştırmama izin verin."

Vücudum Nathan'ın bana kız arkadaşım demesine tepki vermekle meşgul olmasaydı, yaşlı kadından çıkan soluk beni güldürürdü.

Bana çıktığımızı söyledi.

Ben de kabul ettim.

Ama onun söylediğini duymak.

Dudaklarımı birleştiriyorum, sonra ağzımı bir gülümseme haline getirmeye çalışıyorum. "Merhaba."

"Aman Tanrım."

Yaşlı kadın büyük odanın öbür ucundan bana doğru koşturmadan önce aldığım tek uyarı bu.

"Çok güzelsin." Sesi titriyor ve ağlıyor olabileceğini düşünüyorum.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden donup kaldım. Ama kadın caymadı.

Sağlam kollar etrafımı sararak kollarımı yanlarımda, hâlâ koltuk değneklerimi tuttuğum yerde hapsediyor.

"Bizim Natey Boy'un bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum!"

Omzunun üzerinden Nathan'a bakıyorum ve Natey Boy diyorum.

Gözlerini deviriyor ama gülümsediği için etkisi

kayboluyor. "Rosie, bu Ruth, Hannah'nın annesi." Nathan yürüyor.

Bize doğru. "Mutfağınıza yerleşen küçük gremlin de Chelsea, Hannah'nın yeğeni."

Hâlâ kucaklaşmaya devam ederken, genç delikanlının yiyecekleri tezgâha koyduğu yere bakıyorum. Nathan onları tanıştırdığına göre, ikisini de Lovelace'ların evindeki parti sırasında gördüğümü hatırlıyorum.

Sonra Lovelace'ların evinde geceyi nasıl bitirdiğim yüzünden yanaklarım pembeleşiyor.

"İkinizle de resmen tanıştığımıza memnun oldum." Unutmamak için isimlerini kafamda tekrar ediyorum.

"Bizim için bir zevk." Ruth geri adım atıyor ve kollarımı sıktıktan sonra bırakıp gözlerini siliyor.

Nathan dilini şaklatarak Ruth'un yanına gider ve kolunu onun omuzlarına dolar. "Şimdi, şimdi, rol yapmayı bırak

sanki asla bir kadın bulamayacakmışım
gibi." Ruth ona bir çıtçıtla vurur.

Chelsea mutfaktan, "Bulmak ve saklamak arasında fark
vardır," diye işaret ediyor.

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum.

Nathan bana göz kırpmıyor, sonra bir elini göğsüne
götürerek kıza dönüyor. "Benden şüphe mi ediyorsun
ufaklık?"

Chelsea bir omzunu kaldırır. "Sadece
söylüyorum." "Uh-huh. Sadece kıcımı
söylüyorum."

"Nathan," diye azarlıyorum, bu kızın önünde küfretmesi
gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Bana sırtıyor. "Her ayın başında onun küfür kavanozuna
yüzlük koyuyorum."

Kıza baktım. "Bu doğru mu?"

Başını sallıyor.

"Şey, çubuktaki boklar." Nathan'a dönüyorum. "Ona bir
yüzlük daha ver."

Kız bir çığlık atar.

Ruth bana bakarken "Ondan hoşlanıyorum," diyor.

Bu en basit iltifat. Beni tanımıyor bile. Ama Ruth, içinde
kıvrılmak istediğim bir tür anne sıcaklığı yayıyor.

Benden hoşlanmasına
izin vermek istiyorum.

"Teşekkürler," diye
fısıldıyorum.

Nathan'ın ifadesi yumuşuyor ve aramızdaki mesafeyi
kapatarak avucunu omurgama yerleştiriyor. "Hadi, kız
arkadaşım. Seni hazırlayalım."

YÜZ BİR NATE

"Vakit geldi mi?" Rosie'ye sordum.

Gülümsememeye çalışır gibi dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor. "Sanırım öyle."

Sandalyesinin arkasından tutarak onu yemek masasına götürüyorum.

İlk tanışma faslından sonra üç hanım adanın etrafında toplanarak yiyecekleri ayırdı ve tariflerin üzerinden geçti.

Rosie'nin ilk başta rahatsız olduğunu biliyorum ama yardımcılarının birinin on üç yaşında bir kız çocuğu olmasını hiç sorgulamadı.

Yapması gerektiğinden değil. Chelsea tanıdığım çoğu yetişkini masanın altında pişirebilir.

Bir saat içinde hepsi sohbet ediyor, ürünleri doğruyor, etleri baharatlıyor, malzemeleri ayırıyorlardı...

Ruth uzun süre kendi çiçek işini yürüttü, bu yüzden görev yönetiminde iyi. Chelsea ise okulda olmadığı zamanlarda zamanının çoğunu mutfakta geçiriyor. Ve harika geri dönüşlerine rağmen, aslında talimat alma konusunda gerçekten iyi.

Chelsea'nin Rosie'ye sorduğu sorulardan anladığım kadarıyla Smidge kızımın yemek işinden etkilenmiş.

Rosie masaya yerleştikten sonra sandalyeyi çekip durduruyorum.

Ofis koltuğunda benimle mücadele etti -tabii ki etti- ama ben ısrar ettim. İyi ki de etmişim, çünkü bu kadar uzun süre ayakta kalmasının imkânı yoktu.

"Tamam, Sensei, bana ebegümeci yöntemlerini öğret."

Rosie başını sallıyor ama gülümsemesi gerçek. "Bunun için sıcak bir tabak aldığına inanamıyorum."

Mutfak masasının üzerindeki düzeneğime bakıyorum ve garip bir şekilde gurur duyuyorum.

Uzatma kablosunu masanın uzak tarafından geçirdim, böylece kimse takılıp düşmeyecekti.

Stand mikserini, tencereyi, şeker termometresini, şekeri... Muzlu şekerlemeler için geçen hafta aldığım her şeyi hazırladım. Sadece ocak yeni.

Rosie'me lanet bir araba çarptığı için geçirmemiz gereken ama geçiremediğimiz geceyi düşünmeden edemiyorum.

Sandalyesinin arkasına doğru eğildim ve kollarımı ona dolayarak sarıldım.

Küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ama ben onu sıktıkça rahatlıyor.

"Bu şekerlemeler için çok heyecanlısın." Mırıltısı sadece benim için.

"Araba seni öldürmediği için çok heyecanlıyım."

Rosie gülüyor ve bu hafif, nefes nefese bir ses. "Ben de bu konuda heyecanlıyım." Kolumu okşuyor. "Biraz daha gevşek, Catcher."

Ne dediğini anlamadan önce bana taktığı yeni lakap karşısında gülümsüyordum. "Ah, özür dilerim." Artık boynunu sıkmamak için elimi gevşetiyorum.

Sonra, yapabildiğim için, başının tepesine gürültülü bir öpücük konduruyorum.

"İğrenç." Chelsea'nin sesi mutfakta arkamızdan geliyor ve bu beni daha çok gülümsetiyor.

Hüzünlenme zamanı değil. Şekerli neşe yastıklarının zamanıdır.

Masaya oturuyorum ve Rosie her adımda bana yol gösteriyor.

Sabırlı ve bağışlayıcıdır. Önce kendi muz kremalı şekerlememizi yapıyoruz, böylece müşteri için olmayanlar üzerinde pratik yapabiliyorum. Sonra Chelsea şeftali bellini aromalı ikinci parti için bize katılıyor.

Ağız dolusu muz aromalı şekerin etrafında "Bizden etkilendim," diyorum.

"Ben de senden etkilendim." Rosie sandalyesinde arkasına yaslanır ve mutfığa bakar.

Hazırlanması gereken her şey hazırlandı.

Tüm yüzeyler temizlendi ve eski haline getirildi. Ve tüm yiyecekler kaldırıldı.

Aletler ağıza kadar dolu ama işe yaradı. Ve çok daha küçük mutfığında bunu nasıl yaptığını merak ediyorum.

Rosie tam bir mucize.

"İkinize ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor Rosie ve dikkatini bunu mümkün kılan ikiliye çeviriyor. "Elbette size ödeme yapacağım."

"Kesinlikle olmaz." Ruth onun sözünü kesti. "Nate aileden biri ve aile birbirine yardım için para ödemez." Kadın sadece masada karşımızdaki sandalyeye oturacak kadar duraklıyor. "Ve yarın da ödemeyle ilgili bir şey duymayacağım."

"Yarın mı?" Rosie tekrarlar.

Ruth başını sallar. "Sen gidiyor için ihtiyaç Yardım Her şeyi pişiriyorum ve yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Rosie bana bakıyor. Ama ben sadece omzumu kaldırıyorum. "Onunla tartışmanın gerçekten bir faydası yok."

Rosie'nin gözlerinde duygular savaşıyordu.

Yardım kabul etmek istemiyor.

Yardım teklifi onu şaşkına çevirir.

Ve haklı olduğumu, artık bundan kaçış olmadığını kabul ediyor.

Kızım iç geçiriyor. "Zaten çok fazla şey yaptın." Ruth ağzını açtığı anda Rosie elini kaldırıyor. "Ama haklısın. Yarın yine yardım edersen gerçekten minnettar olurum."

"Neye ihtiyacın olursa, canım." Ruth elini masanın üzerine koyar.

"Herhangi bir şey?" Rosie tekrarlar.

Rosie'nin yanındaki sandalyeye çöküyorum, daha fazlasını isteyecekmiş gibi görüldüğü için kaşlarımı kaldırıyorum.

Ruth da neşeleniyor. "Birdenbire bir entrika hissettim."

Rosie kıkırdar. "Korkarım çok heyecan verici bir şey değil. Sadece evimden bir elbise ve biraz makyaj malzemesi almam gerekiyor."

Ruth dairenin nerede olduğunu bile sormadan, "Elbette," diye cevap verir.

"Ben yapabilirim," diye araya giriyorum. Rosie'nin Ruth'a sormaya istekli olmasına sevindim ama oraya gitmek için zamanım var.

Rosie bana döndü. "Bronzlaştırıcı fırçalara ne kadar aşinasınız?"

"Uh, ne?" Kaşlarım çatıldı.

Rosie başını salladı ve teklifimi reddederek Ruth'a döndü. "En azından benzin parasını falan ödememe izin vermelisin."

Ruth başını sallar. "Maddox bana şoförümü daha sık kullanmamı söyleyip duruyor, o yüzden yarın gelirken durup ihtiyacın olan şeyleri alırız. Ayrılmadan önce sana numaramı veririm."

Daha fazlasını söyleyemedi Ruth'un telefonu çalar ve Ruth telefonu açar.

O konuşurken Rosie bana döndü. "Akşam yemeği ya da başka bir şey sipariş etmeyi teklif edelim mi?"

Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum ve eminim sosyal pili neredeyse bitmek üzere, ama hala şunları düşünüyor

Ona yardım eden insanları besliyor.

Lanet bir mucize.

Uzanıp başparmağımı yanağına sürüyorum.

Cesaret hakkında hiç düşünmemiştim. Aklıma gelen tüm örnekler ünlü savaşlar ya da Drake Daniels gibi aktörlerin çılgınca gösteriler yaptığı filmler. Ama Rosie ile geçirdiğim her gün, cesur olmanın ne demek olduğu hakkında biraz daha fazla şey öğreniyorum.

Cesur olmak, acı çekeceğini bilerek günle yüzleşen bir kız olmaktır.

Cesur olmak, başka kimse yapmazken kendinize güvenmektir. Cesur olmak, kalbini ortaya koymak ve yapmak istemediğin şeyleri yapmaktır çünkü biliyorsun ki başka birini mutlu etmek.

Cesur olmak Rosie olmaktır.

Ona zaten onu seviyormuşum gibi bakıyorum. Çünkü seviyorum.

YÜZ İKİ
ROSALYN

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

Nathan başparmağını tekrar yanağıma sürtüyor ve boğazı bir yutkunmaya çalışıyor.

Uzanıp ön kolunu kavradım.

Ağzı açıldı.

"Buradalar," diyor Ruth, telefonunu masaya geri koyarken.

Dikkatim tekrar Ruth'a yöneldi. "Kim var burada?"

"Hannah ve Maddox." İşiliyor. "Evimizin yakınındaki Yunan lokantasından akşam yemeği getirdiler. Bayılacaksınız."

Ona göz kırpıyorum. "Burada mı?"

Ruth omuzlarını silkiyor. "Sizi bilmem ama ben o kadar şeyden sonra yemek pişirmek istemiyorum."

"Şey, hayır. Ama akşam yemeğini benim ödememe izin vermelisin," diye ısrar etmeye çalışıyorum.

"Mücadeleyi bırak, güzelim." Nathan kolunu sandalyemin arkasına doluyor. "Ayrıca bu Maddox'un parası. O herifte ihtiyacından fazlası var."

Ne giydiğimi hatırlayarak yanağımı ısıırıyorum.

Ruth ve Chelsea soğukkanlı olmaktan başka bir şey yapmadılar ama Hannah ve Maddox güçlü bir çiftin tanımı.

Tuvalete gitmem gerektiğini bahane ederek Nathan'ın beni koridordan geçirip ofis koltuğunda yatak odasına götürmesine izin verdim.

Sandalyeyi banyo kapısının önüne park ediyor ve koltuk değneklerimi bana uzatıyor.

Ama gitmeden önce eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Sıcak ve yumuşaklar, gözlerimi kapatıp o anı içime çekiyorum.

Geri çekildiğinde parmağının ucuyla burnumun ucuna dokunuyor. "Seni zaten seviyorlar. O yüzden stres yapmayı bırak."

Seni zaten seviyorlar. O yüzden stres yapmayı bırak.

L kelimesi ve stresi bırakma talebi. Bu iki şey şu anda benim kapasitemin ötesinde.

Kolumu kaldırıyorum ve Nathan'ın deodorantından biraz daha sürüyorum.

Ruth'tan daireme gitmesini istemek bana ne kadar acı verse de, Nathan'ı oraya gözetimsiz gönderme düşüncesi beni bir sarmala sürüklüyordu.

Oraya ilk gittiğinde mektupları nasıl bulunduğunu anlıyorum. Giysiler için bir çantaya ihtiyacı vardı... kutu spor çantalarında... Ama şimdi burnunu sokmaya başladı... Bu riski göze alamam.

Ve Ruth'un kızlara özgü şeyleri paketlemekte daha iyi olacağı da basit bir gerçektir.

Deodorantın kapağını tekrar kapatıyorum ve dolaba koyuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, burada olduğum sürece muhtemelen Nathan'ın bazı eşyalarını kullanmaya devam edeceğim.

Onun kokusuyla çevrili olmak güzel.

Sesler açık banyo kapısından içeri girerek Hannah ve Maddox'un gelişini işaret ediyor.

Zamanımın kalmadığını bildiğim için Nathan'ın dolabından kaptığım gömleği omuz silkerek üzerime geçiriyorum.

Kollar çok uzun, bu yüzden iki kez kıvırıyorum. Ve gömleği ilikleme yerine alt uçlarını belimde birleştiriyorum. Gömlek hala açık ama alt kısmının bağlı olması gömleğin çoğunlukla yerinde kalmasını ve desteklenmeyen göğüslerimi örtmesini sağlıyor. Ayrıca kollarımda hala iyileşmekte olan sıyrıkları da örtüyor.

Nathan'ın gömleğini giymenin bana verdiği ertesi sabahki görüntüye biraz içerliyorum ama tüm kıyafetimi değiştirmeden düşünebildiğim en iyi şey bu. Ruth ya da Chelsea'nin gardırop değişikliği hakkında yorum yapacağını düşündüğümünden değil... Sadece durumu tuhaflaştırmamaya çalışıyorum. Ve şimdi, ayak bileğimdeki korseyi saymazsak, gerçekten sakatlandığımı söyleyemezsiniz.

Kendime bu insanlarla daha önce tanıştığımı hatırlatarak görünüşümü önemsememeye çalışıyorum.

Kimseyi etkilemeye ya da baştan çıkarmaya çalışmıyorum; sadece Nathan'ın kız arkadaşı olarak iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

Koltuk değneklerimi kaptığım gibi derin bir nefes alıp banyodan çıkıyorum.

YÜZ ÜÇ NATE

"İşte geldi." Koltuk değneklerinin yaklaştığını duyduğumda kolumu uzatarak Rosie'nin gelişini işaret ediyorum. Ama sonra dönüyorum ve ağzım kuruyor.

Çünkü Rosie benim iş tişörtlerimden birini giyiyor.

Gece seksinin ve kötü fikirlerin reklamı gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor sessizce. Utangaçça. Cinsel organlarım için bir yemek zili gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Hannah, Maddox, Rosie'yi hatırlarsınız."

"O Nate'in kız arkadaşı," diye sesleniyor Chelsea.

"Öyle, Smidge." Rosie'yle aramdaki mesafeyi kapatıyorum, böylece bir elimi sahiplenerek sırtına koyabiliyorum. "Rosie, Hannah ve Maddox'u tanıyorsun."

Kasları avucumun altında gevşiyor ve göğsümü bir gurur duygusu dolduruyor.

Ben yaptım.

Onu rahat hissettirdim.

"Oturun, oturun." Ruth, her zamanki gibi bir anne olarak, merhabalaşma faslı bittikten sonra herkesi masaya yönlendiriyor.

Rosie en yakın sandalyeye oturuyor, ben de ona yardım ediyorum.

Ofis koltuğu kullanışlıydı ama akşam yemeği için kullanmak istemeyeceğini düşünerek yatak odasında bıraktım.

Tabaklar dağıtılır ve Maddox servis kaplarını kullanarak yiyecekleri dağıtmaya başlar.

Chelsea bugün yaptıkları tüm yemekler hakkında gevezelik ediyor ve Hannah'ya her yemeğin her ayrıntısını anlatıyor.

Maddox bana kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim. Kızın mükemmel bir hafızası var.

Dinlediğim için mutluyum, ağzıma spanakopita tıktırıyorum.

"Bütün gün bunu sormak istiyordum." Ruth Rosie'ye döner. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Rosie bana bakıyor ama ağzım cevap veremeyecek kadar dolu.

Çatalını yere bırakıyor ve onlara tüm gerçeği mi anlatacak yoksa partide tanıştığımızı mı söyleyecek merak ediyorum.

Ruth'a, "Biz aslında çok eskiden tanışıyoruz," diyor. Kalbim biraz sıkışıyor.

Neden bunu kabul etmek istemeyeceğini düşündüm bilmiyorum ama bir parçam kabul etti.

"Gerçekten mi?" Maddox kelimeyi uzatıyor ama ona bakmayı reddediyorum.

Hayatına yeniden girdiğinde Hannah'dan bana bahsetmediği için ona o kadar çok bok attım ki, iyi bir azar işiteceğimi biliyorum.

Ama müzikle yüzleşmek yerine, ağzımı daha fazla spanakopita ile dolduruyorum.

"İkiniz daha önce çıktınız mı?" Hannah soruyor.

Rosie başını sallar. "Hayır, öyle bir şey değil. Çocukken arkadaştık."

"Gerçekten mi?" Maddox bu kez biraz daha yüksek sesle tekrarlıyor.

Rosie ona şöyle bir bakar, muhtemelen İngilizcede zorlandığını düşünmektedir. Ki bu tamamen yanlış değil.

Rosie dikkatini Maddox'a çevirir. "Nathan benimle sokağın diğer ucunda yaşıyordu."

"Ohio'da mı?" Maddox soruyor. Bakışlarını kaçırmaya devam ediyorum. "Wisconsin," diye düzeltiyor Rosie.

"Wisconsin mi?" Maddox'un sesi çok düşünüyormuş gibi geliyor ve iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Wisconsin'de yaşadığını bilmiyordum," diyor Hannah, inanamıyormuş gibi bir sesle.

Rosie yanakları pembeleşirken, "Uzun zaman önceydi," diye gerekçelendiriyor. "Nathan, Nate, on iki yaşındayken Ohio'ya taşındı." Maddox'a doğru bakıyor. "Önce onun en iyi arkadaşıydım."

Gülümsemem o kadar ani ve geniş oluyor ki ağzımdan bir parça yemek düşüyor.

"İğrenç." Chelsea yüzünü bana doğru buruşturdu.

Ağzımı daha geniş açarak dilimin üzerindeki püre halindeki yemeğin geri kalanını ona gösteriyorum.

Chelsea Rosie'ye bakar. "Çocukken de böyle miydi?"

Rosie başını sallar. "Hatta daha kötüydü."

Maddox öne doğru eğiliyor. "Pekala, en iyi arkadaşım, seni neden daha önce duymadım?"

Rosie'nin ifadesi değişiyor ve ben hayatımda hiç Maddox'u bu kadar yumruklamak istememiştim.

Rosie'nin cevap vermesine gerek kalmadan, "İrtibatı kaybettik," diyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin." Bunu söylerken bakışlarını tutuyorum. Maddox bunun nasıl bir his olduğunu herkesten iyi biliyor olmalı ve ses tonum ona bunu zorlamamasını söylemeli.

Kaşlarını kaldırıyor ama burnunu sokmuyor.

"Yani resepsiyonumuzda birbirinizi gördüğünüzde..." Hannah soruyor.

Rosie'nin yanakları daha da pembeleşiyor. "Uzun zamandır ilk kez..."

Maddox bana bakıyor. "İlginç."

"Çok." Yavaşça başımı sallıyorum. "Şimdi, biri bana pirinci uzatabilir mi?"

"Rosie'ye sabah ona mesaj atacağımı söyle," diye fısıldıyor Ruth bana el sallayarak.

"Yapacağım," diye fısıldıyorum. "Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkürler."

Ruth başını sallar ve Chelsea ile Hannah'nın ayakkabılarını giymekte olduğu kapıya doğru ilerler.

Rosie'nin veda edemediği için kendini kötü hissedeceğine şüphe yok ama araba kazası hikayesini duyduktan sonra kimse onu uyandırmama izin vermezdi.

Yanımda yatan kadına bakıyorum.

Kanepenin ucundaki her zamanki yerinde, sadece sırtı kolçağa, yan tarafı kanepenin arkasına dayalı ve bacakları kucacağımın üzerinde.

Yemekten sonra hepimiz oturma odasına geçtik ve ormanda geçen bir avuç çocukluk hikâyesini anlatmak zorunda kaldıktan sonra Rosie uyuyakaldı.

İşte o zaman onlara nasıl yaralandığımı anlattım. Rosie'nin iş arkadaşını yoldan itip kendini feda ettiği kısım da dahil.

Maddox sanki bir şeyleri atladığımı biliyormuş gibi sürekli beni izliyordu. Ama tüm ailesinin önünde mektuplardan bahsedecek değildim.

Onları seviyorum. Onlara güvenebileceğimi biliyorum. Ama bu benim tek başıma vereceğim bir karar değil.

Bana kalırsa Rosie onlarla da yakınlaşacak ama ne kadarını paylaşacağını onun kontrol etmesine izin vermek istiyorum.

Bir el başımın arkasına vuruyor ve omuzlarımı kamburlaştırıyor.

"Şerefsiz," diye tıslıyorum omzumun üzerinden Maddox'a.

Beni işaret etti. "Yapman gereken bazı açıklamalar var." Rosie'yi uyandırmamak için sesini alçak tutuyor. Her ne kadar taşaklarına vurmak istesem de, düşüncesini takdir ediyorum.

"Daha sonra." Bu bir söz ve uyarı.

Maddox çenesini eğip kadınlarını kapıya kadar takip ediyor.

O mektupları bulduğumda orada olduğu ve beni bir bebek gibi ağlarken gördüğü için Tony'nin bildiğinden daha fazlasını bilmesine biraz üzülüyorum.

Ama Tony'nin olayı bu. Bektan bir şey olduğunu biliyor. Bir adamı öldürmeyi teklif etti. Sonra da cevabımı olduğu gibi kabul etti. Ve o zamandan beri başka bir soru sormadı.

Ancak Maddox, sorulardan başka bir şey olamaz. Ve şu anda, sadece kızımın geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

Çünkü onu kalmaya ve asla gitmemeye ikna etmek için yaklaşık iki haftam var.

YÜZ DÖRT ROSALYN

"Allah kahretsin!" Nathan'ın ünlemi beni irkilterek küpemi tezgâhın üzerine düşürmeme neden oldu.

Onu geri alırken bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum.
"Tanrım, Nathan."

"Özür dilerim." Islık çalıyor. "Ama. Tanrım. Lanet olsun."
Banyo aynasının yansımada yaklaşmasını izliyorum.
Gözleri her yerde. Başımdan ayaklarıma ve tekrar geriye.

Tepki biraz fazla gibi görünüyor ama yine de içime sindiriyorum.

Saçlarım geriye doğru topuz yapılmış ve birkaç tutamı dalgalar halinde kıvrılmış. Yüzüm makyajla dolu. Ve sahip olduğum en ışıltılı şeyi giyiyorum.

Bağış kampanyasının renk teması altın rengi, bu yüzden üzerimde altın rengi bir elbise var.

Bu şeyi geçen yıl çalışmam gereken bir yeni yıl partisi için almıştım. Etkinlik son dakikada iptal edildi, bu yüzden onu hiç giyemedim.

"Bu neyden yapılmış?" Nathan tam arkamda durdu, elleriyle belimi tutarak dengemi sağlamama yardım etti.

İyi ayak.

"Hiçbir fikrim yok." Ben de altın küpemi takmaya odaklanmaya çalışıyorum. "Anladığım kadarıyla beğendin?"

"Beğendin mi? Kadın, onu dişlerimle soymak istiyorum."

Gülümsüyorum. "Bu sonraya kadar beklemek zorunda."

Küpelerimi taktım, ellerimi elbisenin ön kısmında gezdirdim.

Kolsuz ve V yakalı. İç elbisesi dizlerimin hemen üzerinde biten daha açık bir altın rengi. Üstünde ise altın işlemeler ve sahte kristallerle kaplı şeffaf bir altın katman var.

Başka bir yere gidiyor olsaydım, bunun çok süslü olduğunu söyledim. Ama sanırım bu gece bundan kurtulabilirim.

Nathan beni tuttuğu gibi çeviriyor ve tezgâha yaslıyor. "Böyle giyinmişken senin yanında nasıl profesyonel davranabilirim ki?"

Avuçlarımı göğsünde gezdiriyorum, siyah pantolonu, siyah ve altın kemeri ve kısmen düğmeleri açık beyaz gömleğiyle oldukça iyi görüldüğünü fark ediyorum. "Bu sorunu gelmeyerek çözebilirsin."

Bugün Nathan'ın nezaketiyle beni şaşırttığı bir başka gündü. Ama sanırım bu daha çok benim ve travmam hakkında bir şey söylüyor ki, o her zamanki iyi haliyle davrandığında şaşırmama izin veriyorum.

Nathan bütün öğleden sonrayı Ruth ve bana mutfakta yardım ederek geçirdi.

Minibüsümden tüm seyahat küvetlerimi getirdi. Alt katta park halinde olan. Çünkü ben hâlâ hastanedeyken, evime değil de buraya getirilmesini ayarlamıştı.

Hâlâ tamponunda hasar var ama gayet iyi gidiyor.

Sonra, bir saat önce, Nathan bu gece asistanım olacağını açıkladı.

Karşı koymaya çalıştım.

Nate Waller'ı yemek asistanım olarak hayal etmeye çalıştım.

Ama ne dersem diyeyim, ısrar etti. Ayrıca etkinlik alanıyla da anlaştığını iddia etti.

Nathan ve ben giyinip kuşanıp yola çıkmak üzereydik, o da benim ikram aracımı kullanacaktı.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan yavaşça nefes alıyorum.

Nathan'ın desteği hayalleri süslüyor.

Ve ben bu cennetten uyanmadan önce, onun bilmesini istiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Zaten çok şey yaptınız... Size asla yeterince teşekkür edemem."

Nathan ellerini boynumun iki yanına yerleştiriyor, teni benimkine karşı çok sıcak. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Güzel Rosie."

Yutkunuyorum.

Sonra tekrar yutkunuyorum.

Çünkü bana doğruyu söylüyor olabilir. Ve bu harika olduğu kadar korkutucu da.

YÜZ BEŞ NATE

"Bu o." Rosie'nin parmakları böğrüme saplandı.

"Kim? Ressam kadın mı?" Kimi aradığımı bilmesem de çoğunlukla boş olan sanat galerisine bakıyorum.

"Ressam bayan." Rosie benimle alay ediyor. "Savannah Vass'ı kastediyorsun, takip ettiğim en yetenekli ressamlardan biri."

Gülümsememi bastırıyorum.

O gün Maddox'un evine gittiğimde Rosie'nin bana fangirl'lük yaptığını nasıl düşündüm bilmiyorum. Açıkçası, Rosie'ye hayran olmanın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Benim hatam," diyorum ciddi bir tonda. "Hangisi o?"

"Aman Tanrım, buraya geliyor. Koltuk değneklerimi tut." Bir eliyle hâlâ yanıma yapışmış olan Rosie koltuk değneklerini bana doğru itiyor.

Kıkırdamamaya çalışıyorum. "Güzelim, yine de ağırlığını ayağından uzak tutman gerekiyor."

Koltuk değneklerini göğsüme bastırıyor. "Bana bunu verirsen bütün gece o lanet sandalyede otururum."

Bu durumda.

Koltuk değneklerini ondan alıyorum ve duvara yaslamak için uzanıyorum.

Sandalyeye verdiği tepki neredeyse şu anki tepkisi kadar komikti.

Ona Savannah ile doğrudan konuşmaya çalıştığımı söylediğimde bana tokat atacakmış gibi baktı. Yani sandalyeyi kullanma konusundaki taviz, bu etkileşim için sallanmasına değer.

"Teşekkür ederim," diyor Rosie sessizce. "Düşmeme izin verme." "Asla." Avuç içimi sırtının alt kısmına yerleştiriyorum.

Elbisesinin eteği belinden dışarı taşıyor. Sonra elimi kumaşın içine sokup sıkıca tutuyorum.

Bir homurtu çıkardı ve ben de ona gülümsedim. Sonra da "Bunu sen halledersin" diyorum.

Rosie dudaklarını birbirine bastırıp başını sallıyor, sonra dikkatini ileriye çeviriyor.

Rosie sessizce boğazını temizledikten sonra yaklaşan kadına elini uzatıyor.

Kadınlar birbirlerine kendilerini tanıtırken ben onun yanında sessiz kalıyorum.

Sarışın olan -sanatçı- ışıltılı altın bir tulum giyiyor ve yüzük parmağındaki buz bir gemiyi batıracak kadar büyük görünüyor.

Birkaç dakika sonra Rosie beni erkek arkadaşı ve yardımcısı olarak tanıtıyor ve ben de Savannah'nın elini sıkacak kadar eteğini bırakıyorum.

Savannah Rosie'ye "Her şey başlamadan ve beynim pelte gibi olmadan önce sana bir şey vereceğim," diyor.

"Benim için mi?" Rosie'nin sesi inançsızlıkla doludur.

Sarışın başını sallar ve odanın karşısındaki iri bir adamı işaret etmeden önce etrafına bakınır.

Adam çenesini kaldırdı ve bize doğru yürüdü.

Tamamen siyah bir takım elbise giymiş, altın bir kravat takmış ve bir lav birikintisi kadar soğuk görünüyor.

Ben de iri bir adamım. Emekli olduktan sonra bile hala formdayım. Bu yüzden pek fazla insan beni korkutmaz. Ama yalan söylemiş olurum.

Eğer bu adamın bunu yapmadığını söyleseydim.

Maddox ne kadar sinir bozucu olsa da, şu anda yanımda olmasını hiç istemezdim.

Adam gözlerini bana dikti ve ben de önceki düşüncemi değiştirdim. Tony Stoleman daha iyi bir yedek seçenek olurdu.

Bu adamın çekici olduğu gerçeğini de gözden kaçırmıyorum, bu yüzden Rosie'nin eteğindeki tutuşumu kullanarak onu küçük bir sarsıntıya uğratıyorum. Ona benim de çekici bir adam olduğumu hatırlatıyorum.

İri yarı adam önümde durup bakışlarımı tutuyor. "Futbolcu, anladığım kadarıyla?"

Rosie'nin eteğini tekrar serbest bırakıyorum ve elimi uzatıyorum. "Bayım.

Savannah?"

Adam elimi tutarken dostça olup olmadığını anlayamadığım bir şekilde sırtlıyor. "Her şey hoşuna gitti mi?" Başını arkamızdaki tatlı masasının yanındaki sandalyeye doğru eğiyor.

"Öyle." Başımı salladım.

Savannah kolunu kocasının kine doladı. "Kartpostal sende mi?"

Takım elbise ceketinin içine uzanır ve bir tür şeffaf plastik ambalajın içine sıkıştırılmış sert bir kağıt parçası çıkarır.

Savannah onu alır ve Rosie'ye verir. "Kazayı ve senin bir hayranın olduğunu duydum, bu yüzden sana küçük bir şey vermek istedim." Rosie titreyen parmaklarıyla minik tabloyu alıyor. "İş arkadaşını iterek yoldan çekmen gerçekten inanılmazdı."

Gözlerim küçük resimden kocasına kayıyor, çünkü bu ayrıntıdan bahsettiğimi hatırlamıyorum.

Bir omzunu kaldırdı. "Trafik kameraları."

Kaşlarım kalktı. Bunları hacklemeyi düşünmemiştim bile.

Ama yine de Rosie'ye araba çarpmasına tanık olma fikri kalbimi tamamen durdurabilir.

"Ben... Ben bunu kabul edemem..." Rosie'nin nefes nefese sesi dikkatimi tekrar ona çekti ve kolumu ona doğru uzattım

omuzlarımda, onu yanımda tutuyorum.

Vücudu titriyor.

Bu küçük sanat eserinin onun için çok şey ifade ettiği açık.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Bunu kesinlikle kabul edecektir," diyorum sanatçıya. "Gerçekten çok nazıksınız."

Savannah bana gülümsüyor. "Dün gece bağış kampanyasını aklımdan çıkarmak için eğlenceli küçük bir projeydi."

Parmaklarımı Rosie'nin omzunda esnetiyorum.

"Göster bana." Onu yukarı kaldırıyor.

Savannah buna kartpostal diyordu ve büyüklüğü de bu kadar ama kâğıdın tamamı altın rengi boyayla kaplı. Çizgiler pürüzsüz. Tasarım bir çeşit dairesel. Görüntüyü görmem bir anımı alıyor. Altından başka hiçbir şeyden yapılmamış bir gül.

"Vay canına." Tekrar sarışına baktım. "Etkileyici."

Küçük bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim."

Odanın öbür ucundan biri ona sesleniyor.

"Gece boyunca görüşeceğimizden eminim ama görüşemezsek, lezzetli yemekler için tekrar teşekkür ederim. Sunucularınızdan birkaç şey kaptım bile." Savannah Rosie'ye gülümser.

Rosie gül resmini göğsüne bastırıyor. "Çok teşekkür ederim."

"Unutma," diyor Bay Savannah geri çekilirken bana. "O sıfırların bir kısmını harca."

Başımı salladım. Rosie'nin o küçük tabloya verdiği tepkiye bakılırsa, hiçbir şey beni ona bir tane daha almaktan alıkoyamaz.

YÜZ ALTI
ROSALYN

Savannah köşede kaybolana kadar bekliyorum, sonra Nathan'a yaslanıyorum.

Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Dur bakalım."

Minyatür tabloyu önümde tutuyorum. "Bunu yaptığina inanamıyorum," diye nefes alıyorum.

Çok
mükemmel.

Yani
Savannah.

Nathan'ın beni tutmasına izin vererek kartpostalı dikkatlice bir köşesinden tutuyorum ve parmak ucumu yaprakların girdabının üzerinde gezdiriyorum.

Bu gece sergilenen tüm resimler altın tonlarında yapılmış olup, etki için sadece birkaç renk lekesi eklenmiştir. Ve tüm konular doğadan öğeler.

Bağış kampanyası Minnesota'nın doğal kaynaklarını korumak için para topluyor. Dolayısıyla bu gül benim için sadece isim olarak anlamlı değil, aynı zamanda koleksiyona da uyuyor.

"Çok güzel." Nathan yanağını başımın üstüne yaslıyor.

Duygularımı kontrol altında tutmak için büyük çaba sarf ederek dudaklarımı birbirine doluyorum. "Daha önce kimse bana bir şey yapmamıştı."

Nathan'ın vücudu derin bir nefesle genişliyor ve ardından ağır bir nefes veriyor. "Bu beni gerçekten çok üzüyor, Rosie Posie."

Gözlerimin hüznle değil mutlulukla dolu olduğunu görebilmesi için başımı arkaya eğip ona bakıyorum. "Bu sadece bunu daha da özel kılıyor."

Nathan başını eğip alnıma bir öpücük kondurmadan önce bakışlarımı inceliyor. "Buruşmaması için minibüse koymamı ister misin?"

Bu sefer gözlerimin dolmasını engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömmek zorunda kalıyorum.

Başımı salladım.

"O zaman satın almamı istediğin bir tablo seç."

Burnumu çektim. "Sen-"

"Seviyorum." Tekrar alnımdan öpüyor. "Korkunç koca öyle söyledi."

Aklım Savannah'nın çok yakışıklı kocasına gidiyor. "Korkunç muydu, yoksa-"

Nathan önümde dönüyor, elleri bir anda koltuk altlarımın altına giriyor.

"Gözlerini sanat eserinden ayırma, Kadın." Beni kaldırıyor. "Yoksa seni bu binanın dışına, kucağıma taşıyım."

Nathan sandalyeme doğru birkaç adım atıyor, sonra beni nazikçe yere bırakıyor.

Onu azarlamak istiyorum ama saçma kıskançlığı yüzünden çok fazla gülümsüyorum.

"Otur," diye emrediyor.

Kollarını kavrayarak kendimi sandalyeye bırakıyorum. Uzaklaşmaya başladı.

"Nathan?"

Duraksıyor

Elimi kaldırıp işaret ediyorum. "Sanırım Charles bunu severdi."

YÜZ YEDİ
ROSALYN

Küçük ayaklar yanımdan geçerek beni rüyamdan, çıplak Nathan'dan uzaklaştırıyor.

"Seni küçük göt deliği." Hakaret ederek esnedim.

Charles isim t a k ı l m a s ı n d a n rahatsız olmuyor ve burnunu şakağıma dayıyor.

"Tamam, tamam, kalktım."

Sırt üstü dönüyorum ve tavana göz kırpıyorum.

"Ciddiyim." Charles'ın başının üstünü kaşıdım. "Bir kızın buralarda bir sik bulması için ne yapması gerekir?"

Kedi miyavlıyor.

"Muhtemelen haklısın."

İç çektim.

Seks eksikliği benim hatam. Son iki gecedir o kadar yorgundum ki yatağa gittiğimi bile hatırlamıyorum. Ama dün gece eve dönerken yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

Ve hatırladıkça melankoli beni sarmaya çalışıyor.

Nathan'ın bir hafta sürecek bir teknoloji konferansı için bugün Kaliforniya'ya gitmesi gerekiyor.

Özür diledi ki bu çok saçma çünkü bu onun işi ve onun işi bir teknoloji şirketi yönetmek.

Ama gitmesinden daha da kötüsü, ofisten havaalanına gidiyor olması.

Kazadan beri benimle birlikte evde olduğu için ona haksızlık edemem.

Açıkçası, yetkili kişi olarak, yetki devri yapabilir. Ancak bu onun için işlerin birikmediği anlamına gelmiyor.

Benim yüzümden.

Charles tekrar miyavlıyor ve başımı duvara dayalı şifonyere çeviriyorum. Ve üstünde duran tabloya.

"Resmini beğendin mi?" Elimi uzattım ve Charles'ın yanağını avucuma sürmesine izin verdim. "Ben de beğendim."

Altın rengi kedi kuyruklarıyla kaplı geniş tuval Charles için mükemmel. Turuncu tonlar sabah ışığında parlayarak onun parlak kürkünü taklit ediyor.

Ve Nathan'ın buna ödediği beş rakam bir hayvanın yaşam alanını korumaya yardımcı olacak, bu yüzden ona büyük bir tane almasını söylediğim için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum.

Charles üstüme tırmanırken kedi pençeleri karnıma bastırıyor.

Saate baktığımda, saatin dokuzu biraz geçtiğini görüyorum. "Aç mısın, oğlum?"

Charles pençelerini karnıma bastırıyor.

Bu sabah ayrılmadan önce Nathan beni uyandırıp yanağımdan öptü ve Charles'la ilgili sorularım olursa istediğim zaman arayabileceğimi hatırlattı. Ama son birkaç gündür onu kediye beslerken yeterince izledim ve kahvaltı saatinin geçtiğini biliyorum.

Charles üzerimden atlıyor, sonra yatağın kenarında durup omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Kürklü pantolonunu çıkarma. Ben kalkıyorum."

Bana acele etmemi söylediğinden emin olduğum bir ses çıkarıyor ve sonra yere atlıyor.

"Sen ve senin insanın." Öfkelendim. "Sen her zaman açsın."

Koltuk değneklerime uzanırken aklıma bir fikir geldi ve durakladım.

YÜZ SEKİZ NATE

Az önce bitirdiğim e-postayı gönder tuşuna bastım ve bilgisayarım beş yeni e-posta ile güncellendi.

"Sik beni," diye inliyorum.

Evdeyken çoğunlukla işlerin üstesinden geldim. Ama deneyimlerimden biliyorum ki bu lanet konferansın sonunda bataklığa saplanacağım.

Yarınki konuşmacılardan biri olmasaydım, bu gece buradan ayrılmazdım.

Konferansın son günü bir panelde yer almazsam eve erken dönerdim.

Ama ne yazık ki evren beni Rosie'mden günlerce ayrı tutmaya kararlı.

Rosie'm.

Bu sabah onu vedalaşmak için uyandırdığımda o kadar uykuluydu ki gözleri zar zor açılıyordu ve hayal edebileceğim en tatlı görüntüye sahipti.

Her gün bu manzarayla uyanmak istiyorum.

Her gece onun sıcaklığını yanımda hissetmek istiyorum.

Ve saplantılı bir sapık gibi görünmeden kalmasını istemenin bir yolunu bulmalıyım.

Bir sonraki e-postayı açıyorum ve Rosie ile ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ama her nasılsa, burada olmadığı zamanlar, olduğu zamanlardan daha da dikkat dağıtıcı oluyor. Evden çalıştığım için yakınımda olduğunu biliyordum. Ne yaptığı ya da nerede olduğu konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Rosie'nin kendi kariyeri var. Kendi işi. Ama onu ofisimi paylaşmaya ikna edebilir miyim diye merak ediyorum.

Arkamdaki sehpa bir ocak koyabilirim. Köşedeki dolapta da mikser için yer var.

Kapı çalınıyor ve ben hayalimde o kadar kaybolmuşum ki koltuğumda sarsılıyorum.

Sesle yüzleşmek için sandalyemi döndürüyorum. "Evet?" Blake kapıyı açtı.

"Bay Waller?" "Evet, Blake?"

"Resepsiyondan aradılar ve burada sizin için bir kadın olduğunu söylediler. Ama randevusu yok ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Peki, bir isim aldınız mı? Ya da ne için burada olduğunu?" Biraz sinirli bir şekilde sordum.

Avukat kabul etmiyoruz ve kimseyi de beklemiyorum, bu yüzden Rosie ile ilgili düşüncelerimin bu şekilde bölünmesinden rahatsız oldum.

"Kız arkadaşın olduğunu söyledi. Ama-"

"Rosie?" Sandalyemde dik oturuyorum.

Blake başını sallayarak heyecanımı söndürdü. "Adının Rosie olduğunu sanmıyorum..."

"Rosalyn?"

Blake işaret parmağını kaldırdı. "İşte bu kadar."

Sandalyemden fırladım. "O benim kız arkadaşım."

Blake'in gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin."

Blake'in sonunda benim önümde küfretmesine neredeyse sırtıtaaktım ama Rosie'nin burada olmasından dolayı çok heyecanlıyım.

Bekle, neden burada olsun ki?

Masamın etrafından kapıma doğru koşuyorum. Bir şey mi oldu?

Blake yolumdan çekiliyor, ben de yanından geçip

gidiyorum.

Ofis alanımız çok büyük değil, ancak burası ile ön büro arasında koridorda bir dönüő var.

Endişem arttıkça, koltuk değneklerini hatırlıyorum. Ayaklarım durdu.

Ofis sandalyemi getirmeli miyim?

Ofisime doğru geri dönüyorum. Ama bu geri dönmek olur.

Geri dönüyorum.

Başka birinin ofis sandalyesini mi alsam?

"Nathan?"

Kafamı kaldırdım.

Orada, koridorun sonunda, kollarının altında koltuk değnekleriyle duran, göz alıcı küçük bir kızıl saçlı.

Saçları omuzlarına dökülmüş, kot pantolon ve atlet giymiş ve dün geceki kadar çarpıcı görünüyor.

Burada olduğu için daha da iyi.

Ofisimde.

"Rosie." Koşmaya başladım.

Geniş gülümsemesi içimde kabaran sinirleri yatıştırıyor, ama yavaşlamıyorum.

Aramızda sadece bir adım kaldığında duruyorum, yanaklarını okşamak için uzanıyorum.

"İyi misin?" Bakışlarını araştırıyorum.

Gülümsemesi azalır. "Ben iyiyim. Özür dilerim, seni endişelendirmek istememiştim. Düşünemedim."

Bir nefes verdim. "Özür dileme. Görünüşe göre anneme dönüşmem senin suçun değil."

Rosie başını sallamaya çalışır. "Annen çok yakışıklı olmalı."

Sırıtıyorum.

Sonra, yapabildiğim için, başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Ağzının benimkine karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

Geri çekildiğimde dilini şaklatıyor. "İşyerinin koridorlarında beni öperek ne kadar kötü bir çocuk oldun."

"Anahtar detay, iş yerim." Onun güzel mavi gözlerine bakıyorum. "Beni özlediğin için mi buradasın, yoksa bir şeye mi ihtiyacın var?"

Bir haftadır gece gündüz birlikteyiz ama sabahtan beri onu özlüyorum ve onun mutsuz olmasını istemesem de umarım o da beni özliyordur.

Bir omzunu kaldırıyor. "Sana öğle yemeği getirdim."

Ona bakıyorum. Beni tamamen büyüleyen o lanet gözlerine bakıyorum.

"Bana yemek getirmişsin," diye tekrarlıyorum.

Başını sallıyor, ellerim hala yüzünü tutuyor.

"Bana ne getirdin?" Omzundaki yeniden kullanılabilir market çantasını fark ediyorum, içinde öğle yemeği olmalı.

"Bir sandviç." "Ev yapımı mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Belli ki."

En büyük nefesi alıyorum, sonra üflüyorum. "Kız arkadaşım bana sandviç getirmiş." Başımı sallıyorum. "İşte bu kadar. Seni tutuyorum."

Ellerimi yüzünden çekip bir kolumu sırtına doluyorum, diğer kolumu dizlerinin altından geçiriyorum ve onu kollarıma alıyorum.

Koltuk değnekleri takırdayarak yere düşüyor.

"Nathan!" Rosie ciyaklıyor ama kolunu hâlâ boynuma doluyor.

Geldiğim yoldan koridora geri dönmeye başlarken ona "Sandviçi düşürme," diyorum.

Çantayı kucağına doğru sallıyor. "Saçmalıyorsun."

Biz koridorda ilerlerken ofis kapılarından birkaç kafa çıkıyor.

Selamlamak için çenemi eğiyorum ama yürümeye devam ediyorum.

Rosie burada çalışan biri değil. Yaptığım şeye karşı hiçbir kural yok.

Olsa bile, yetkili benim, yani kuralları değiştirebilirim.

Görüş alanımıza girer girmez Blake masasından fırladı.

O bir şey söyleyemeden başımla arkamı işaret ediyorum. "Rosie'nin koltuk değneklerini getirebilir misin? Koridordalar."

"Uh, tamam." Gözleri Rosie'ye takıldı ve genişledi. Ve sanki Rosalyn'i söyleyen ampulün yandığını görebiliyorum.

Yanından geçerken Rosie elini kaldırıyor. "Merhaba, Blake."

Blake, ben ofisimin kapısından içeri adım atmadan önce cevap verecek kadar hızlı değil.

Duraksadım.

Eğer çalışmakla meşgul değilsem, dolaşmayı severim. Bu yüzden ofisimde bazı insanların yaptığı gibi bir kanepa veya büyük rahat sandalyelerim yok.

Tekerlekli masa sandalyemin en iyi seçenek olduğuna karar vererek odayı geçiyorum ve Rosie'yi dikkatlice koltuğuma indiriyorum.

Bana saçmalıyormuşum gibi bakıyor ama itiraz etmiyor.

Kapının dışından ayak sesleri geliyor ve tam zamanında döndüğümde Blake'in elinde Rosie'nin koltuk değnekleriyle belirdiğini görüyorum.

"Teşekkürler." Odayı geçip elindekileri ondan alıyorum. "Kız arkadaşım öğle yemeği için sandviç yaptı, o yüzden öğlene kadar müsait değilim" - saate bakıyorum ve saatin on biri geçtiğini görüyorum - "öğlene kadar." Sonra kapıyı kapatıyorum.

"Neden o zavallı adama korku saldıığınız hissine kapılıyorum?"

Kıkırdıyorum ama daha önemli şeylere odaklanıyorum. "Bana iki sandviç getirdiğini ve kalıp seninkileri benimle birlikte yemeyi planladığını söyle."

Rosie sağ ayağıyla sandalyeyi geriye iterken başını sallıyor. "Yemeğe başlamadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

Çantayı yere bırakıyor ve bileğinden bir saç tokası çıkarıyor.

Saçlarını at kuyruğu yaparken yaklaşıyorum ve öğle yemeği için saçlarını hazırladığına göre bana kötü haber vermeyeceğini varsaymak zorundayım.

Açtığı boşluktan yararlanarak onun önüne geçtim ve

masamın kenarına yaslandım. "Ne oldu?"

"Sadece sen gitmeden önce itiraf etmem gereken bir şey var." Sandalyesini öne doğru çekerek a r a m ı z d a k i boşluğu kapatıyor.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Başını sallıyor, sonra sandalyenin altına uzanıyor.

Göremediğim kolu çekiyor ve sandalye alçalıyor. Ta ki belimle göz hizasına gelene kadar.

Omurgamın dibinde bir karıncalanma başlıyor ve yukarı doğru tırmanıyor. "İtiraf edecek neyin var, Küçük Gül?"

Bakışlarımı tutuyor. "Gerçekten senin sikini yalamak istediğimi."

"Siktir." Rosie uzanıp kemerimi çözerken laneti içime çekiyorum.

Rosie bir parmağını dudaklarına götürmek için duraklıyor. "Şşş. Öğle yemeği yiyoruz, unuttun mu?"

Saçlarını tutmamak için iki elimle masanın kenarını kavriyorum. "Gerçekten bana da sandviç getirdin mi? Yoksa kızım çüke aç olduğu için hepsi bir oyun muydu?"

"Sandviçler gerçek." Bana göz kırpmıyor, sonra fermuarımı indiriyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaş."

Boxer külotumun önünü çekiştirdiğinde, kontrolüme karşı verdiğim savaşı kaybediyorum.

YÜZ DOKUZ ROSALYN

Nathan'ın parmakları saçıma giriyor, az önce yaptığım at kuyruğunu bozuyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Aletini serbest bırakıyorum ve onu elimde tuttuğum için içim titriyor.

Dalga geçtik. Seviştik. Birden fazla kez üzerime boşaldı. Ama hiç böyle bir manzaram olmamıştı.

Onun sikini hiç ağzıma almadım.

Bir elimle tabanını kavriyor, diğer elimi uzunluğuna doğru kaydırıyorum.

"Tanrım." Kalçaları seğiriyor. "Tam açıklama, utanç verici derecede hızlı boşalacağım."

I gülümseme ve rulo benim sandalye daha yakın. "Sesler gibi bir meydan okuma."

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve ağzımı açıyorum. Bakışları kapüşonlu ve ellerini saçlarımda sıkıyor. Sonra dilimi çıkarıp ucunu yalıyorum.

Tıslıyor.

Kıkırdıyorum, çünkü kendime bu konuda işkence ediyor olsam da, ondan böyle bir tepki almak iyi hissettiriyor.

Tekrar yalıyorum, uzunluğunu okşarken heyecanını tadıyorum.

"Bu kadar yeter." Bir elini başımın arkasını avuçlayana kadar kaydırıyor. "Emme zamanı."

Ağzımı uzun boyuna doğru çekerken külotum onun ses tonuyla ıslanıyor.

Vücudunu saran inilti içgüdüsel.

Mırıldanıyorum.

Beni daha yakına çekiyor, kendini daha derine itiyor.

"İşte bu, kadın." At kuyruğumu kavradı ve başımı geriye çekti. "İşte böyle sakso çekilir."

Gözlerim kapanmaya başladı. Övgü dolu sözleri çok iğrenç.

Ve onları seviyorum.

Beni öne doğru çekiyor.

Aletin ucu boğazımın arkasına çarpıyor ve kaslarım daralıyor.

Beni geri çekti. "Bunun üzerinde çalışacağız." Beni tekrar uzunluğuna doğru sürüklüyor. "Bütün aletimi boğazına sokmak için çalışacağız."

Tekrar

mırıldanıyor

um.

Bunu

istiyorum.

Onun hepsini alabilmek istiyorum.

Ama zorlamaya çalışmayacağı için de memnunum.

"Bu fikri beğendin mi?" Nathan saçımı kavramayan eliyle boğazımın önünü tutmak için aşağı uzanıyor. "Boğazının aletimle şişmesi fikri hoşuna gidiyor."

Vay anasını.

Ağzımı aletinden çekip eliyle boğazımı sıkarak çenemi yukarı kaldırıyor. "Söyle bana."

O kadar ağır nefes alıyorum ki cevap vermem bir saniye sürüyor. "Bunu istiyorum."

Nathan başımı daha da geriye çekiyor, sonra eğilip ağzını ağızma yapıştırıyor.

Dilini dudaklarımın arasına bastırıyor.

Onu içeri aldım.

Kendini tatmasına izin verdim.

Aldığım kadarını geri veriyorum.

Homurdanıyor ve geri çekiliyor. "Kendine dokun. Sikimi ağzına geri sok, sonra kendine dokun."

Buraya sadece onu çıkarmak için geldim.

Hatta baştan çıkmamak için daha bol bir şey yerine kot pantolon giydim.

Ama o kadar tahrik oldum ki, dediğini yapmaktan başka çarem kalmadı.

Dudaklarımı ucuna kapatıyorum, sonra pantolonumu çıkarabilmek için ellerimle sikini bırakıyorum.

Elimi kot pantolonumun içine sokmak zor, ama kalçalarımı biraz eğerek parmaklarım külotumun içine kayıyor.

Parmaklarım sırlıslam olmuş klitorisimle temas eder etmez, vücudumdan bir ürperti geçiyor.

"İşte iyi bir kız." Nathan başımı öne doğru çekti. "Benim iyi kızım. Küçük klitorisini okşuyor. Beni emerek boşalıyor."

Beni yukarı ve aşağı doğru çalıştırıyor. Ve çok yaklaştım. Beni tekrar derinlere çekiyor.

Direncimi kırıyor.

Kontrolü kaybetmenin böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Bu kadar iyi olabileceğini.

"Çabuk öğreneceksin," diye homurdanıyor. Bir ileri bir geri.

Yukarı ve aşağı.

"Sonbaharın sonuna kadar, beni bütün olarak yutacaksın." Beni yerimde tutuyor. "Ve yıl sonuna kadar, o tatlı kıcınla her şeyimi içine alabileceksin."

Kukum kasılıyor ve onun etrafında inliyorum. Bu fikir beni korkutmalı.

Korkut beni.

Ama vücudumu bu adama teslim etmekten daha ateşli bir şey düşünemiyorum.

"Tanrım, mükemmelsin," diye inliyor. "Kıcını almaktan bahsediyorum ve sen sikimin etrafında inliyorsun."

Gözlerim kamaşıyor.

Kıyafetlerim çok dar geliyor.

Kalbim küt küt atıyor.

"Yaklaştın mı, Küçük Gül?"

Başımı sallıyorum, bu hareketle onu neredeyse çok ileri götürüyorum. "Yutacak mısın?"

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde daha hızlı ovuyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

Daha önce hiç yutmamıştım. Ama şimdi geri çekilmeyi düşünemiyorum.

Bu adama hayır demeyi hayal bile edemiyorum.

At kuyruğumu çekiştiriyor, böylece aletinin sadece ucu ağzıma giriyor. "Benim için gel."

YÜZ ON NATE

Rosie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra vücudu titrerken gözleri geri dönüyor.

Mükemmel kız arkadaşım eli pantolonunun içinde ve sikim ağzındayken geliyor ve denesem bile kendimi takip etmekten alıkoyamıyorum.

Başını sabit tutarak parmaklarımı boğazına doluyorum ve patlıyorum.

Nabız üstüne nabız, Rosie'nin ağzına boşalıyorum ve aldığı her yutkunmayı hissediyorum.

Elini pantolonundan çekip çıkarıyor ve ben boşalmaya devam ederken boğazını bırakıp bileğini kavriyorum.

Sonra elini ağzıma götürüyorum ve parlak parmaklarını dudaklarımın arasına sokuyorum.

Serbest bırakılmamın son bir sarsıntısı ağzını dolduruyor. Sonra, dilimde onun amının tadıyla, sonunda Rosie'yi tutmayı bırakıyorum.

Sandalyeme yığıldı, nefes alış veriş benimki kadar zordu.

Ve bakışlarımız birbirini yakaladığında, sırtıyor.

Bir bağlantı anına daha ihtiyaç duyarak eğildim ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Onun tadı benim dilimde, benim tadım onunkindeyken,
kendimi ona başka birine hiç hissetmediğim kadar yakın
hissediyorum.

YÜZ ON BİR ROSALYN

Charles başını dizüstü bilgisayarımın köşesine vuruyor.

"Ben de bilmiyorum," diye hayıflanıyorum.

Kedi bana bakıyor. Ben kediye bakıyorum. Sonra dikkatimi tekrar bilgisayar ekranına veriyorum.

Dün Nathan'ın ofisinde yumurtalı sandviçlerimi yerken bana bir yemek kitabı yazmayı hiç düşünüp düşünmediğimi sordu.

Bunu devasa lokmalar arasında söyledi, sanki önerinin kendisi bana şimdiye kadar söylenmiş en cesaret verici şey değilmiş gibi öylesine ortaya attı.

Ben şaşkın şaşkın otururken o devam etti. Satın almaktan hoşlandığım eski yemek kitapları gibi, kenar boşluklarına el yazısı yazarak tasarlayabileceğimi önerdi. Bana daha kişisel hissettireceğini ve bulduğum ilk yemek kitabını ve her şeyi nasıl başlattığını açıklayan bir önsöz veya sonsöz koyabileceğimi söyledi.

Duygusal tepkimi anlamış olabilir ama devam etti. Şekerlemeler hakkında nasıl bir bölüm açabileceğimden bahsetti. Ve büyük partiler için yemek yapmanın en iyi yolu hakkında bir bölüm.

Bunu hiç düşünmedim değil. Adımı bir yemek kitabı kapağında görmeyi hiç hayal etmediğim gibi. Ama hepsi bu kadar.

Bir rüya.

Önümdeki ekrana bakıyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunun hâlâ bir hayal olduğunu biliyorum. Ve bir kitabımı yayınlatma şansım da olabildiğince az.

Ama Nathan'ın bu konudan bu kadar heyecanla bahsettiğini duymak bende deneme isteği uyandırdı.

Charles bir kez miyavlıyor, sonra masadan atlıyor.

Durduğunda yemek kitabı için çekilmesi gereken fotoğraflara bir kediye dahil etmenin bir yolu olup olmadığını merak ederek onu izlemek için dönüyorum.

"Sorun nedir?"

Charles sırtını dikleştirip başını eğiyor ve iliklerime kadar hissettiğim bir sesle kusuyor.

"Aman Tanrım!" Endişe boğazımı sıkarken bile midem yuvarlanıyor.

Charles korkunç bir hacking sesi çıkarır, sonra ikinci kez kusar.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Hasta olamazsın!" Hasta olduğu zaten kanıtlanmış o l a n kediye yalvarıyorum.

Yemek sandalyesini itiyorum. Koltuk değneklerini unuttum. Ayağa kalkıp gözlerimi dairenin etrafında gezdiriyorum.

Ne aradığımı bilmiyorum, ama sonra bir şey gözüme çarpıyor ve donup kalıyorum.

Çiğ tavuk.

Bir paket çiğ kıyma tavuğu çözülmesi için tezgâha bıraktım çünkü bu akşam yemekte kullanmayı planlıyordum. Ama yapayalnız yaşamaya o kadar alışmışım ki Charles'ın onu yemeye çalışacağını düşünmedim bile.

Adaya doğru ilerliyorum ve paketin köşesinin çiğnenmiş olduğunu görüyorum ama Charles'ın gerçekten yiyip yemediğini anlayamıyorum.

Çiğ tavuk kötüdür, değil mi?

Kötü olduğuna eminim.
Yani, o bir kedi, ama-
Charles birkaç adım yürür ve üçüncü kez kusar.
Şimdiden onu hasta ediyor!
Panik beni yutuyor.
"Her şey yolunda. Sorun yok," diye bağıyorum. "Seni
tuttum. Her şey yolunda."
Bu hiç iyi değil. Ne yapacağımı bilmiyorum.
Masadan telefonumu aldım.
Saat akşamın dördü.
Ve bu ne, Kaliforniya'da iki mi?
Nathan'ın konuşmasının ne zaman olduğunu bilmiyorum.
Bu sırada onu arayamam. Ya telefonu cebinde titrerken
dikkati dağılırsa?
Kalbim dört nala atıyor ve odaklanmaya çalışıyorum.
Düşün!
Yardıma ihtiyacım var.
Yardıma ihtiyacım var.
Telefonuma bakıyorum.
Yardım edebilecek birine gitmeliyim.
Telefonumdaki harita uygulamasını açıyorum ve
yakınımdaki acil durum veterinerlerini a r ı y o r u m .
Dört dakika uzaklıkta bir tane var.
Yol tarifini başlat tuşuna b a s ı p telefonumu cebime
sokuyorum.
"Buraya gel Charles." Ona doğru bir adım atıyorum ve hiç
düşünmeden tüm ağırlığımı burkulan bileğimin üzerine
veriyorum.
Sancı
yapıyor.
Ağrıyor.
Ama korkunç değil.
Bir adım daha
atıyorum.
Charles'ı taşıyamam ve koltuk
değneklerini kullanamam. Ve her gün
Charles'ı seçerdim.
Küçük kusmuk yığınının etrafında bir adım daha
atıyorum, sonra eğilip onu yerden kaldırıyorum.

"Sen iyi bir  o c u k s u n ," diyorum ona s a r ı l ı r k e n .
"Sen çok iyi bir çocuksun ve iyi olacaksın."

Hızımı artırıp ön kapıya doğru ilerliyorum.

Minibüsümün anahtarları ayakkabıların yanındaki masada bir kaseğin içinde.

Charles'ı bir koluma geçiriyorum, sonra ayaklarımı sandaletlerimin içine sokarken anahtarları kapıyorum. Ayak bileğimdeki destek gevşek ayakkabıya kolayca sığıyor.

Sonra kaseyi almadan önce bir saniye duraksıyorum.

Kristal olduğuna eminim ama Charles yine kusmak zorunda kalırsa, ona kusabileceği bir yer vermek istiyorum.

Her şeyi kollarıma sıkıştırıyorum, sonra çantamı hatırlıyorum.

"Siktir."

Daha önce hiç acil veterinere gitmedim ama eminim bedava değildir.

Çantam masaya geri döndü.

Etrafımda çok hızlı dönüyorum ve bu hareket aptal ayak bileğimi incitiyor.

"Siktir, siktir, siktir." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odanın karşısına geçiyorum ve tek elimle küçük kâseyi ve anahtarları çantama tıktırıp omzuma atıyorum. "Şimdi gideceğimize söz veriyorum," diyorum Charles'a. Ama sonra yerdeki iğrenç lekelerle dönüp bakıyorum.

Numune getirmem gerekiyor mu?

Kırk beş saniye sonra elimde ters çevrilmiş bir sandviç poşeti vardı.

Nefesimi tutuyorum, sonra eğiliyorum, çantamı omzumda tutmak için dönüyorum ve sümüksü yığını alıyorum.

Öğürüyorum.

Bu çok iğrenç ama ayıracak zamanım yok.

Nefes nefese Charles'ı göğsüme bastırıyorum ve çantayı beceriksizce elimden alıp mühürlüyorum.

Yine öğürüyorum.

Ve kusmuk torbasını çantama sokarken son bir kez daha öğürüyorum.

Charles bana deliymişim gibi göz kırpmıyor. Ama tek düşünebildiğim onun iyi olması gerektiği.

Charles iyi olmalı.
Eğer o iyi olmasaydı bununla başa çıkamazdım.
Ve eğer ona bir şey olmasının sebebi bensem.
Charles'a daha sıkı sarılarak, aceleyle daireyi geçip kapıdan çıkıyorum.
Kalbi benimkine karşı atıyor ve şu anda böyle kırılgan hissediyor.
Gözyaşlarım gözlerimi doldururken yanıyor.
Bu tatlı, güzel yaratık benim yüzümden hasta oldu.
Boş asansöre girdiğimde gözyaşlarım akıyor.
Bu benim mirasım olamaz.
Katil olmak istemiyorum.
Bir masumu incitmekten sorumlu olamam.
Kimseye acı çektirmek istemedim.
Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüştü.
Asla kimseyi incitmek istemedim.
Charles mırıldıyor ve titreşimler kaburgalarımın çarpıyor.
"Sorun yok," diye fısıldıyorum.
Kapılar kapalı otoparka açılıyor ve asansörden aceleyle çıkıyorum, neredeyse binmek için bekleyen bir adama çarpıyordum.
"Özür dilerim." Sesim çatlıyor.
Bir şey söylüyor. Belki bana bağılıyor. Belki iyi olup olmadığını soruyor.
Ama çarpan kalbimden sözlerini çıkaramıyorum.
Dört dakika.
Tek ihtiyacım olan dört dakika daha.
Dört dakika sonra Charles'a yardım edebilecek bir yerde olacağız.
Koşmaya çalışıyorum ama bacağımdan yukarı fırlayan acı sarsıntısı neredeyse çılgılık atmama neden oluyor.
Nefesim kesildi.
Eğer bileğimi daha fazla incitirsem, Charles'ı veterinerine götüremem.
Ve bir Uber beklemek çok uzun sürer.

Adımlarımı mümkün olduğunca sabit tutuyorum ve sonunda minibüse ulaşıyorum.

Charles kollarımda rahat duruyor ve onu ön koltuğa yönlendirdiğimde isteyerek gidiyor.

İçeri girmek biraz çaba gerektiriyor, ama içeri girip kapıyı çarptığımda, sağ ayağımın -sürücü ayağımın- acıdan zonklamadığına şükrediyorum.

Geri vitese takıp park yerinden çıkmaya başlarken Charles'a "Dayan dostum," diyorum. "Birazdan orada oluruz."

YÜZ ON İKİ NATE

Arayan numarayı tanımıyorum ama evden arandığı için masadan kalkıp cevap veriyorum. "Alo?"

"Merhaba, ben Oak Tree Hayvan Kliniği'nden Lindsay. Charles adında bir kedinin sahibi misiniz?"

Lanet kalbim durdu. "Evet." Elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. "Ne oldu?"

"O tamamen iyi." Hemen bana güvence verdi. "Sık beni."

Vücudum rahatlayarak sarktı ve neredeyse çöküş. "Sanırım bir defibrilatöre ihtiyacım var."

"Özür dilerim, sizi telaşlandırmak istememiştim." Özür diliyor ama gülmemeye çalıştığına yemin edebilirim. "Charles'ı getiren kadın onun hakkında hiçbir şey bilmediği için bazı bilgileri doğrulamak istedik. Ve kayıtları için hangi veterineri aramamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor."

Onu buraya getiren kadın.

"Rosie?" Başımı sallıyorum. "Rosalyn mi? Onu o mu getirdi?"

Kadın onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "O şimdi iyi."

Bu omurgamın dikleşmesine neden oldu. "Ne demek istiyorsun
Şimdi iyi misin?"

"Buraya geldiğinde oldukça üzgündü. Ne olduğunu anlamak için birkaç deneme yapması gerekti."

"Ne oldu?" Ses tonumu dengede tutmaya çalışıyorum ama bu kadının açıklamaya başlamasına ihtiyacım var.

"Kedi birkaç kez kustu ve Bayan Edwards çiğ tavuk yemiş olabileceğinden endişelenerek onu buraya getirdi."

"Çiğ tavuk kediler için zararlı mı?" Duyduğum tüm çiğ gıda diyetlerini düşünerek soruyorum.

"Endişelenmek için birkaç neden olabilir ama genel olarak hayır. Getirdiği numunede de hiç tavuk bulamadık. Yani Charles'ın tavuk yememiş olma ve midesindeki rahatsızlığın başka bir şeyden kaynaklanma ihtimali de var."

"Örnek mi?"

Boğazını temizliyor. "Kusmuktan."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ama o iyi mi? Yani bazen kusuyor ama sonrasında hep iyi görünüyordu."

Kadın mırıldanıyor. "Onu izlemeye devam etmesini ve herhangi bir değişiklik olursa bize haber vermesini söyledik ama onu eve göndermek konusunda içimiz rahat. Sadece bir kıl yumağı ya da yediği başka bir şey olabilir ama hayati göstergeleri iyi, uyanık ve mutlu görünüyor. Bu ziyaret için kendi kayıtlarımıza ekleyebilmemiz için onun kayıtlarına ihtiyacımız var. Arayabileceğimiz bir veterineriniz var mı?"

"Evet, Nussen Veteriner'e gidiyoruz," diyorum. "Numaraya bakmam gerekecek."

"Sorun değil," dedi bana. "Onu tanıyoruz."

"Tamam, güzel. Telefonda ödeyebilir miyim?" Faturanın Rosie'ye kalmasını istemiyorum.

"Sorun değil. Sizi resepsiyona götüreyim. Önerceğimiz karton taşıyıcı için genellikle küçük bir ücret alınmaktadır, ancak bu ücretten feragat edeceğiz. Biz sadece

Tasma ya da koşum takımı olmadan onu kucağında taşımasını istemiyorum."

Bir saniye bununla oturmak zorundayım. "O... onu içeri mi taşıdı? Sadece kollarında mı?"

"Olur böyle şeyler."

Ödeme yapmak için kartımı çıkarırken Rosie'mi ve onun ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüyorum. Ve kalbim acıyor.

YÜZ ON ÜÇ ROSALYN

"Tamam, Bayan Edwards." Veteriner teknisyeni küçük odaya girdi. "Gitmeye hazırsınız."

Muayene masasının üzerine tuhaf görünümlü bir kutu koydu. Yanlarında delikler ve üstünde kulplar var ve ona bakarken anlıyorum.

Utanç yanaklarımı dolduruyor ve Charles'ı bedenime daha sıkı sarıyorum.

Bu bir kedi taşıyıcısı. Çünkü normal insanlar kedilerini veterinerlere öylece taşımazlar.

Dudaklarımı birbirine
bastırıyorum. Yine
sıçtım batırdım.

Ya arabadan kliniğe doğru yürürken Charles kollarımdan atlasaydı?

Ya kaçsaydı?

Çantamdan kusmuk kabını çıkarıp kullanma isteği duyuyorum.

Kediler çağrıldıklarında
gelmezler. Genelde.

Bana bakan kedi gözlerine bakıyorum.

Kaçmazdın, değil mi?

Gözlerini kırpıştırıyor ve bana bunu asla düşünmeyeceğini söylediğini biliyorum.

Midem biraz rahatladı.

Kadın kutunun üstünü açar. "Bu eve götürmen için."

Ayağa kalkarken sessizce "Teşekkür ederim," diyorum.

Bugün çok fazla kullanıldığım için lanet olası bileğim protesto için sızlıyor, bu yüzden masaya doğru topallıyorum.

Charles'ı kavrayışımı değiştirerek, onu kutunun üzerinde tutuyorum.

Onu aşağı indirdiğimde, bir pençesini dışarı çıkarıyor ve kutunun üst kenarına vuruyor.

Üzgünüm, ağzım.

Hain, geri yansıtıyor.

Kadın bana üst kısmı nasıl sabitleyeceğimi gösteriyor ve kapatmadan önce Charles'tan bir kez daha sessizce özür diliyorum.

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kaçırıyorum. "Ödeyeyim mi yoksa çıkarken mi?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak geldim.

Charles hakkında adından başka bir şey bilmiyordum.

Onu sanki canlı bir varlık değil de bir poşet yiyecekmiş gibi içeri taşıdım.

Muayene odasında, plastik bilekliğim tozluklarımın üzerinden görünecek şekilde, sürekli yanaklarımı koklayarak ve silerek dolaşıyordum.

Burada başka biriyle karşılaşmak istemiyorum. "Oh, um, Bay Waller çoktan halletti."

Bakışlarım sarsılarak onunkilerle buluşuyor. "Onunla konuştun mu?"

Başını sallıyor ve bana attığı temkinli bakışın genel olarak acınacak halde olduğumdan mı yoksa Nathan'ın telefonda kızgın olmasından mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

Ona bilgilerini veren bendim, bu yüzden onu aramasına şaşırmamalıydım. Ama sanırım Charles'ın dosyası için istediklerini düşündüm. Ben düşünmedim-

Düşünmedim.

Kutuyu göğsüme bastırdım.

Kadın yumuşak bir sesle, "Biz aslında tutamakları kullanmanızı tavsiye ediyoruz," diyor.

Tabii ki var.

Kutuyu masaya geri koyup sapından tuttuğumda gözlerim yaşıyor.

Kadın bana çantamı uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım.

Taşıyıcıyı yanımda tutarak odadan ve klinikten dışarı çıkıyorum.

YÜZ ON DÖRT NATE

Rosie'nin yerini izliyorum, veteriner kliniğinden çıkışını izliyorum, parlayan noktasının otoparkta ilerleyişini izliyorum.

Durmasını izle.

Aramak için eve gelmesini beklemeyi planlıyordum ama noktası otuz saniye boyunca hareket etmeyince beklememeye karar verdim.

YÜZ ON BEŞ ROSALYN

Klima bangır bangır çalarken, minibüsümün kapılarının kilitli olup olmadığını üç kez kontrol ettikten sonra koltuğumda dönüp yolcu koltuğundaki taşıyıcıya bakıyorum.

Kutunun kenarındaki deliklerden Charles'a, "Seni dışarı çıkaracağım ama binana vardığımızda tekrar içeri gireceğine söz vermelisin," diyorum.

Nathan'ın binasında misafirlerle ilgili kuralların ne olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen en iyisi dikkatleri üzerime çekmemem.

Mesela bu sabah asansörden aceleyle inip kucağımda bir kediyle histerik bir şekilde ağlarken neredeyse birini deviriyordum.

Nathan'ı aradıklarını hatırlayarak başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

Mutlu olmayacak. Onun
yakışıklı yüzünü hayal
ediyorum.

Zihnimde onun nazik sesini duyuyorum.

Ve kendime onun bana bağırmayacağını
hatırlatıyorum. Kızdığında çığlık atacak biri
değil. Bana vurmayacak. Ya da canımı
yakmaz.

Ciğerlerimi dolduruyorum.

O korkunç şeylerin hiçbirini yapmayacak. Ama yine de üzgün olacak.

Charles'ı öldürebilirdim.

Charles miyavlıyor.

"Üzgünüm, küçük adam." Elimin tersiyle yanağımı siliyorum, sonra kutunun üstündeki kilidi açıp kenarlarını ayırıyorum.

Charles kafasını kutudan çıkarır ama dışarı atlamaz.

"Orada kalmak ister misin?" Geçici olarak uzanıyorum. Yavaşça.

Charles göz ucuyla bana bakıyor ama parmaklarım başının tepesini okşadığında dokunuşuma doğru eğiliyor.

Mırıltısı çok yüksek. Çok memnun. Tekrar gözyaşlarına boğuluyorum.

Bir yanım benden nefret etmesini bekliyordu. Ama Charles bunun için fazla iyi. Çok yüce gönüllü.

Kutunun içine uzanıyorum ve onu dışarı çıkarıp kucağıma alıyorum. "Sen çok iyi bir çocuksun."

Kürkünün içine hıçkırıyorum. "En iyi Oğlum. Seni çok seviyorum."

Mırıldanmaya devam ediyor. Ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

Sonra telefonum gelen bir aramayla titriyor.

"Ya kaçarsak?" Charles'a fısıldıyorum, kimin aradığını biliyor olmalıyım.

Tekrar miyavlıyor.

Anladı.

Pes ettim, telefonumu cebimden çıkardım.

Dilimi alt dudağımın üzerinde kaydırıyorum, ağzım aniden kuruyor.

Bu bir video görüşmesi.

Cevap vermek istemiyorum.

Ama varlığımın çoğunu yapmak istemediğim şeyleri yaparak geçirdiğim için buna alıştım.

Bir nefes daha alıyorum, sonra aramayı kabul ediyorum.

Bağlandığında, kamerayı Charles'a çevirip iyi olduğunu gösteriyorum.

"Selam dostum." Nathan kedisini nazik bir ses tonuyla selamlıyor. Charles boynunu uzatarak ekstra yüksek bir mırıltı çıkarır. Nathan kıkırdar. "Bugünkü okul gezinden keyif aldın mı?" Yüzümü gözden uzak tutuyorum.

"Rosie'mizi epey korkuttun, ha?"

Bizim Rosie'miz.

Burnumu çektim.

"Zavallı bebeğim."

I peek üzerinde

Charles'ın Kafa at ve

Telefon ve

Nathan'ın yakışıklı yüzünün

ekranı doldurduğunu gördüm.

Ama Charles'a değil, bana bakıyor. "Çok özür dilerim." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Rosie-"

"Düşünmüyordum. Charles'ı tehlikeye attım. Ve ben." Kesik kesik nefes alıyorum. "Çok üzgünüm, Nathan." Gözlerimi kapatıp yüzümü Charles'ın sırtına bastırdım.

"Rosie." Nathan'ın sesi o kadar rahatlatıcı ki gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oluyor.

Bu kediye ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Gitmemi isterse nazik davranacağını da biliyorum. Ama kibarlık her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Başımı kaldırıyorum ve sonuçlarıyla yüzleşmek için kendimi zorluyorum. "İyi misin?" Nathan'ın sorusu sessizdi.

Ve ben... Ben bunu anlamıyorum.

"Ben mi?" Çoğunlukla kelimeyi ağzıma alıyorum.

Başını sallıyor. "Bazen yemeğini çok hızlı atıştırdığı ve... yaptığı şey konusunda seni uyarmalıydım. Seni korkuttuğu için üzgünüm. Tavuğun içine girmiş olsa bile, iyileşecektir."

Ona bakıyorum. Bu erkek arkadaşıma. Onu hak etmiyorum.

"Gitmemi istemiyor musun?" Nathan'ın

kaşları çatıldı. "Ne?"

Parmaklarımı Charles'ın kürkünün içine kıvırıyorum.

"Eğer-"

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır Rosie, bunu yapmanı istemiyorum..." Nathan dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bu sefer ne için özür dilediğimden emin değilim ama bunu yapma ihtiyacı hissediyorum.

"Rosie. Beni dinle. Tamam mı?" Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Nathan derin bir nefes alır. "Sana gitmeni istemediğimi söylediğimde beni gerçekten duymanı istiyorum. Charles da gitmeni istemiyor. Sen yanlış bir şey yapmadın. Tavuk bir kazaydı ve görünüşe göre tavuk bile yememiş. Ama olsaydı bile, bu bir kazaydı. Ve sen..." Tekrar başını sallıyor. "Kedimi lanet kollarında acil kliniğine kadar taşıdın."

Charles tam zamanında boynunu uzatıyor ve yanağımı yalıyor.

Nathan'ın gülümsemesi çok yumuşak. "İkimiz de gitmeni istemiyoruz Rosie. Ve eğer istediğimiz gibi olursa, asla gitmeyeceksin."

Yüz hatlarını izliyorum. Ciddi görünüyor.

"Kızgın değil misin?" Sormak zorundayım. Emin olmalıyım.

Bu kez başını yavaşça sallıyor. "Kızgın değilim Rosie. Hem de hiç. Hem de hiç. Bunu hallettiğin için sana minnettarım."

Onu izliyorum. Yalan söylediğine dair ipuçları arıyorum. Ama öyle görünmüyor.

"Bileğin nasıl?" Bana bilmiş bilmiş bakıyor. "Onu taşımanın ve koltuk değneklerini kullanmanın mümkün olmadığını biliyorum. O yüzden söyle bana, Güzel Rosie, bileğin nasıl?"

Bu adam.

Bu lanet adam sahip olduğum tüm umutlardan daha iyi.

Avucumu yanaklarıma sürterek ona dürüstçe cevap veriyorum. "Acıyor."

"Zavallı kızım." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, telefonda yüksek ve açık bir gümbürtü duyulur.

Gözlerim

büyüyor. Ağzım
açıldı.

Ve bir kahkaha geliyor.

YÜZ ON ALTI NATE

Dönüp kendimi ve az önce duyduğum en gürültülü kıcı yırtan adamı ayıran bölme duvarına bakıyorum. "Dostum, iyi misin?"

"Özür dilerim," diye homurdanıyor kalın sesli biri. Tekrar telefona bakıyorum. "O ben değildim."

Yandaki tuvalette oturan adamdan duyduğum dehşet Rosie'nin kahkahasını duyunca kayboluyor.

"Neredesin?" Charles'ın üzerinden bana gülümsüyor ve yüz hatlarının parlaklığını ruhumda hissediyorum.

Çok fazla yer değiştirmiş olmalıyım çünkü üzerinde oturduğum tuvalet sifonu çekmeye başladı, otomatik sensörler tetiklenmişti.

Pantolonumun kıcında tuvalet suyu istemediğim için bir küfürle sıçıyorum. "Sadece konuşmak için özel bir yer bulmaya çalışıyordum," diye açıklıyorum.

Ayağımı kullanarak, oturağa serdiğim dört kat tuvalet kâğıdını kâsenin içine atıyorum.

"Sen...?" Rosie ağzını kapatmak için Charles'ı daha yukarıda tutuyor.

Telefonu uzatıp aşağı doğru eğiyorum, vücudumu ve pantolonumun üzerinde ve güvende olduğu gerçeğini gösteriyorum. "Ben sadece

Otur."

"Sen öyle diyorsan."

Kabinin kapısını açtım ve dışarı çıktım. "Charles'a elini ver." Lavabonun önünde duruyorum. "Ama yine de ellerimi yıkamama izin ver. Bir saniye."

Telefonu cebime koyuyorum ve ellerimi çabucak sabunluyorum.

Tanıdığım ama adını bilmediğim biri içeri girdi.

"Hey, Nate." Beni selamlıyor.

Ve cebim de miyavlıyor.

Yanımdan geçerken başını eğdi.

Charles'ın zamanlaması hep kötüdür.

Ellerimi kurulayıp banyodan çıkıyorum ve telefonumu cebimden geri çıkarıyorum.

Rosie eliyle Charles'ın yüzünü kapattı. "Bunu duyabiliyor musun?"

"Oh, bütün banyo duydu bunu," diye kestirip atıyorum. Kıs kıs gülüyor. "Kötü kedicik."

Bir adam yanımdan geçerken elini bana doğru kaldırdı. "Waller, nasıl gidiyor?"

Çenemi ona doğru eğiyorum.

Telefona tekrar baktığımda Rosie'nin gülümsemesi kaybolmuştu. "Özür dilerim. Bu yüzden seni aramadım. İşini bölmek istemedim."

"Artık özür dilemek yok. Ve hiçbir şeyi bölmüyorsun. Sadece hiç mahremiyet yok ve kongre merkezini geçip odama dönmek için yarım mil yürümek istemedim." Köşeyi dönüyorum, sonra omzumu duvara yaslıyorum. "Gitmeden önce bana birkaç şey için söz vermeni istiyorum."

Rosie başını sallar. "Ne istersen."

Anında kabul etmesi beni daha da sakinleştiriyor. "Doğruca eve gitmeni istiyorum. Asansörlere kadar çok dikkatli yürümeni istiyorum. Sonra daireye girerken de aynı şekilde dikkatli olmanı istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Koltuk değneklerini aldıktan sonra, buzluktan bir buz torbası ıkarmanı, bir su dökmeni ve banyodan ağrı kesicileri almanı istiyorum." Duraklıyorum ve bir şey söylemeyince onu uyarıyorum. "Söz verdiğini söyle."

"Söz veriyorum."

Gölümsemek için savaşıyor gibi
görünüyor. Güzel.

"O zaman." Görebilmesi için bir parmağımı kaldırıyorum. "Gidip bizim yatağımızda yatacaksın." Bizim dediğimde bakışları titriyor ve itiraz etmediğinde bir tatmin duygusu hissediyorum. "Bileğini yükseltip buz koyacaksın. Ve bugünün geri kalanında da yükselteceksin. Üç kez daha buz koyacağım."

Bu sefer duraksadığımda cevap veriyor. "Söz veriyorum."

"Ve bunu yarın yine yapacaksın. Ciddiyim Rosie. Gittiğim her gün seni rastgele FaceTime'layacağım ve eğer yataktan kanepeye geçmekten fazlasını yaparsan sinirleneceğim."

YÜZ ON YEDİ
ROSALYN

"Söz veriyorum."

Nathan çenesini eğiyor. "İşte benim iyi kızım."

Charles'ı biraz daha yukarı kaldırıp yüzümün alt yarısını kapatarak, "Bunu söylemen hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum.

Erkek arkadaşım telefon ekranından bana sırtlıyor. "Oh, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Duydun mu Charles? Kızımız övülmeyi seviyor."

"Nate." Hattın Nathan'ın ucundaki bir yerden kadınsı bir ses geliyor.

Charles başını telefona doğru çeviriyor ve ikimiz de gözlerimizi kısıyoruz.

Kedi

miyavlıyor.

Katılıyorum.

Evet, Charles, o da kim?

"Gitmen gerekiyorsa..." Bana bu kadar iyi davrandıktan sonra kendimi biraz küçük hissederek ama elimde olmadan soruyorum.

Nathan tavrıma sinirlenmek yerine sırtlıyor. "Yeşil sana çok yakışıyor, benim güzel Rosie'm."

"Nate?" Ses tekrar geliyor.

Nathan gözlerini ekrandan kaçırıyor ve sırtışı daha nötr bir hal alıyor. "Birazdan yanınızda olacağım." Tekrar ekrana bakar. "Üzgünüm tatlım. Sanırım planlamacılarından biri beni bir seans için çağırıyor."

Kaşımı kaldırıyorum.

Olanın bu olduğunu hiç sanmıyorum. Ama bence bu onun kadını başından savma şekli olabilir.

"Oh, ben..." diye araya giriyor kadın, sesi garip geliyor ama uzaklaşacak kadar da garip değil. "Benim, Cindy."

Charles'ın arkasından yüzümü kaldırıyorum ve Cindy'nin ağzını kapatıyorum.

YÜZ ON SEKİZ

NATE

Cindy yaklaşıyor, biriyle telefonda konuştuğumu açıkça görebilmesine rağmen araya giriyor. Ve görüntülü görüşme yapıyor olmam ona bunun kişisel olduğunu söylemeli, ki bu da araya girmek için daha az bir neden.

Telefonu kendime dönük tutuyorum ama gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Oh, selam. Bir dakikaya geliyorum."

Belirsiz ve muhtemelen Rosie'yi kızdıracak, Cindy ile ne hakkında konuşacağımı merak etmesine neden olacak, ama eğer kızarsa, belki o kadar üzülmez. Kızgınlığını suçluluğuna tercih ederim.

"Tabii ki." Cindy gülümsüyor. "Rahatsız etmek istememiştim. Sadece arayı kapatabileceğimizi düşündüm."

Tekrar telefonuma bakıyorum ve Rosie'nin yüzündeki çatık kaşları görüyorum.

"Gitmene izin vereceğim," diyor kesin bir dille.

Sözleri canımı yakıyor çünkü Rosie'nin beni bırakmasını asla istemiyorum. Ama demek istediğinin bu olmadığını biliyorum, o yüzden ona göz kırpıyorum.

"Verdiğin sözleri unutma," diyorum ona.

Rosie bana ters ters bakmaya devam ediyor ve Charles ekrana arkasını dönüyor. "İyi sohbetler."

Benim ona takıntılı olduğum kadar o da bana takıntılı.

Bunu bildiğim için dikkatini daha da dağıtmaya karar verdim. "Hoşça kal güzelim. Seni seviyorum." Sonra telefonu kapattım.

YÜZ ON DOKUZ
ROSALYN

Çenem düştü. Ve ekran kararıyor.

O...?

Bana bakan Charles'a bakıyorum. "Bu orospu çocuğu
cidden beni sevdiğini mi söyledi?"

Charles mırıldanıyor.

Ve gözyaşlarına boğuldum.

YÜZ YIRMI NATE

Telefonumu cebime atıyorum ve hem Rosie'nin telefonu kapatmadan önceki yüz ifadesinden hem de Cindy'nin yüzündeki rahatsız ifadeden zafer kazanmış gibi hissediyorum.

Cindy ile konuşmak istemiyorum.

Geçmişte biraz flört ettik - herkesle flört ediyorum - ama hepsi bu kadar, çünkü çalıştığım yerde sevişmiyorum.

Zihnim düne, Rosie'yle ofisimde yüz yüze seviştiğim ana dönüyor ve içimdeki sıcaklık artıyor.

Şehvetin yüzüme yansımaları ve karşımdaki kadına yanlış bir fikir vermesini istemediğim için bu anıları elimden tersiyle itiyorum.

"O senin... kız arkadaşın mıydı?" Cindy, sanki bu fikrin kendisi saçmaymış gibi soruyor.

Rosie'ye duyduğum sevginin gülümsememi doldurmasına izin verdim. "Evet. Evde hasta kedimizle birlikte."

Bu cümleyle çizdiğim ev ortamı tablosu için zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum.

"Oh." Cindy ayaklarının üzerinde kayar.

"C odasındaki konuşmacıya mı gidiyorsun?" Konuyu değiştiriyorum.

Cindy başını sallar. "Otuz dakika sonra F'de bir paneldeyim."

"Güzel." Gerçekten güzel. Bu kongrede daha fazla kadın konuşmalı, bu yüzden gariplik bir yana, burada olmasına sevindim. "Hâlâ aynı şirkette misin?"

Başını sallıyor. "Evet, geçtiğimiz bahar proje müdürlüğüne terfi ettim."

"Bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler." Duraksıyor. "Peki, kız arkadaşınla nasıl tanıştın?"

Cindy'nin bu konuyu tekrar gündeme getirmesine biraz şaşırdım. Ama bu soru bana Rosie ile yetişkin olarak tanıştığımız anı hatırlattı. Maddox'un kapısında duruyordu, ben de onun bir hayran olduğunu düşünüyordum.

"Kendi yemek şirketini işletiyor ve en yakın arkadaşımın düğünü için işe alındı. İlk görüşte aşktı." Sırıtiyorum. "En azından benim için. Onu ikna etmek biraz zaman aldı."

Cindy kibarca gülüyor. "Şanslı kadın." Başımı sallıyorum. "Şanslı ben."

YÜZ YIRMI BİR
ROSALYN

Nefes alıp veriyorum, sonra Nathan'ın çağrısına cevap veriyorum.

"Günaydın, Rosie Posie." Bana sırtıtıyor. Sanki dünkü küçük aşk ilanını hâlâ sindirmeye çalıştığımı biliyor.

Ve tabii ki, hâlâ işlem yapıyorum.

Kim böyle rastgele L bombası atar ki?

Bunu beni gerçekten sevdiğine inandığı için mi söyledi? Yoksa Cindy denen kadının geri çekilmesini sağlamak için mi söyledi?

Ve onu yalnız bırakması için neden bu kadar sert bir şey söylemesi gerekiyordu?

Ne tür bir geçmişleri var? Çünkü bir tür geçmişleri olmak zorunda, yoksa böyle yetişin demezdi.

"Bana ayaklarını göster." Nathan hala gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ön kamerayı açmak için ekrana dokunuyorum.

Kanepedeyim, ayaklarımı sehpanın üstündeki yastığa dayamışım.

"Doktorun emirlerine uyuyorum," diyorum ona kuru bir sesle. Sonra Charles'ın sırt üstü yattığı, başını dizlerimin arasına koyduğu ve ayaklarını havaya kaldırdığı kucağıma geçiyorum. "İkimiz de öyleyiz."

Nathan gülüyor, sonra da "Şu ikinize bakın."
diyor. Kamerayı bana bakacak şekilde geri
çeviriyorum.

Otel odasında dır, giyiniktir ama gömleğinin üst
düğmeleri hâlâ açıktır ve yatağında uzanmaktadır.

"Var mı sen uyudu ile Cindy?" I yapamam
içerir Artık soru sormak istemiyorum.
Bilmek istiyorum.

"Hayır. Asla." Gülümsemesi soluklaşıyor. "Bütün gece
bunun için mi endişelendin?"

Bir omzumu kaldırdım.

"Rosie." Bir elini göğsüne bastırıyor. "O kadını daha
önce hiç öpmedim. Ya da bu konferanstaki başka birini."

Dudağımı ısırdım. "Hiç birini aldattın mı?"

Başını sallıyor, ama yavaşça sallıyor. "Çıkmadım. Ama
üniversitede çıkmadığımız halde çıktığımızı düşünen birkaç
kadın oldu, bu yüzden aksini iddia edebilirler. Ama hiçbir
kız arkadaşımı aldatmadım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu... çok dürüstçe."

Kıkırdıyor ama mizahtan yoksun. "Şöhretin bedeli.
İnternette doğru ya da yanlış her türlü hikâyeyi bulabilirsin.
Yani yalan söylemenin bir anlamı yok."

Tam olarak merhamet olmayan bir şey bana karşı
yerleşiyor. "Bunu hiç düşünmemiştim." Omuzlarım çöküyor.
"Özür dilerim, ben sadece... Bir ilişki yaşamayalı uzun
zaman oldu."

"Ben de güzelim. Ama bunu mahvetmeyeceğim.
Buradaki kimseyle değil. Hiçbir yerdeki hiç kimseyle." Daha
dik oturuyor. "Bunun yeni olduğunu biliyorum, sen ve ben.
Ama kendimi sana kanıtlayacağım. Bana güvenebileceğini
kanıtlayacağım."

Suçluluk duygusu içimi kaplarken sözleri göğsümü
acıtıyor. "Sana güveniyorum." Sesim biraz çatlıyor ve
yutkunuyorum. "Sana hiç kimseye güvenmediğim kadar
güveniyorum. Ben sadece... Ben sadece o kadının seninle
konuşurkenki ses tonundan nefret ettim. Sanki seni
tanıyormuş gibi." İtiraf ediyorum, ona güvenimin bir
kısımını veriyorum. "Dün telefonda seninle konuşurken
hissettiğim kıskançlığı hiç hissetmemiştim. Ve sonra, şey...

bunun peşini bırakamadım. Özür dilerim."

Nathan başını sallar. "Özür dileme. Sana asla kıskanman için bir sebep vermeyeceğime söz veriyorum ama bu hoşlanmadığım anlamına gelmiyor."

"Kıskanılmam hoşuna mı gidiyor?" Kaşlarım çatıldı.

"Evet, Rosie. Bana pislik diyebilirsin ama benimle konuşmaya çalışan başka bir kadın yüzünden kızgın olman hoşuma gidiyor."

"Neden?" Anlamadığım için soruyorum. "Çünkü bu önemsedğin anlamına geliyor."

Omuzlarım düşüyor. "Önemsiyorum. Seni çok önemsiyorum, Nathan."

"İstedğini biliyorum." Gülümsemesi çok nazik. Çok bağışlayıcı. Odasında bir şey biplemeye başladı.

"Kahretsin, gitmeliyim." Saatine bakar. "Şu kedinin karnını benim için biraz kaşıyın."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Yapacağım."

"Hoşça kal güzelim. Bu gece ararım. Ve endişelenmeyi bırak. Ve ayağını yukarıda tut."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım, sonra gitti.

Ekranıma, Nathan'ın yüzünün olduğu yere bakıyorum ve o kelimeyi tekrar düşünüyorum.

Sevgiler.

Bunu ona ne kadar söylemek istediğimi düşünüyorum. Bunu gerçekten isteyip istemediğini nasıl sormak istediğimi.

Ama bunun umudu...

Aşkın umudu...

Bir gelecek umudu. Mutluluk umudu.

Tanrım, çok acıyor.

Çünkü hepsi bu kadar olacak.

Umut.

Çünkü bir sır üzerine bir hayat inşa edemezsiniz. Çünkü sırlar kırılmalıdır.

Ve sonunda, parçalanırlar.

Diğer her şeyi de yanlarında götürüyorlar.

Nathan'ın çağrısına cevap veriyorum, yatağında uzanırken kameram çoktan ayağıma doğrultulmuş -yastığın üzerine yerleştirilmiş- durumda.

Dün gece yine konuştuk. İkimiz de yorgun olduğumuz ve saat geç olduğu için hafif ama biraz bastırılmış bir konuşma oldu.

Ama bugün havayı neşeli tutmak istiyorum.

Zaten bir kız arkadaş olarak başarısız olduğumu, Nathan'a stresten başka bir şey vermediğimi hissediyorum ve onun için böyle biri olmak istemiyorum. Onun benim için olduğu gibi, ben de onun için mutlu bir yer olmak istiyorum.

"Genelde insanlar tüm bu ayak resimleri için para ödemek zorunda kalır." Bunu söylerken gülümsememi duymasına izin veriyorum.

"Oh, biliyorum. Bu ekran görüntülerini internette büyük paralara satıyordum."

Homurdanıyorum ve kamerayı tekrar kendime çeviriyorum. "Bir kesinti bekliyorum."

"Yarı yarıya mı?" Nathan teklif ediyor.

"Hmm." Çeneme dokunuyorum. "Ben daha çok seksen yirmi gibi düşünüyordum. Ayaklarım falan olduğu için."

Nathan gözlerini kısar. "Yetmiş otuz."

"Yetmiş beş ve anlaştık."

Elini kameraya doğru uzatıyor, sanki elimi sıkmayı teklif ediyormuş gibi. "Anlaştık."

Ben de elimi uzatıyorum ve tokalaşıyormuş gibi yapıyoruz.

"Bana bilgilerinizi verin, ben de size yetmiş beş sent transfer edeyim." Sırıttıyor.

Gülüyorum. "Sadece bir dolar mı kazandın? Ayaklarım düşündüğümünden daha kötü olmalı."

"Ayakların çok güzel."

Burnumu kısıyorum. "Sevimli mi?"

"Uh-huh. Ayak fetişi olayını hiç anlamamıştım ama

şimdi..." Düşünceli bir bakış atıyor. "Eğer istersen, ayak başparmağını ağızıma sokmaya hazırım."

"Aman Tanrım!" Yastığıma doğru geri çekiliyorum.
"Neden bunu isteyeyim ki?"
"Sen söyle. Bu senin parmağın."
Başımı salladım. "Aklını kaçırmışsın."
"Benden ayak parmaklarını emmemi isteyen sensin."
"Bunu kesinlikle ben sormadım," diye karşı çıktım ve konuşmayı kesmek için elimi kaldırdım. "Kongre nasıl gidiyor?"
Nathan inliyor. "Etrafım lanet olası ineklerle dolu."
Ben gülüyorum. "Bunu size söylemekten nefret ediyorum, Bay CEO..."
"Buna cesaret edemezsin."
Sırıtiyorum. "Sadece birkaç gün kaldı, sonra Maddox'la takılabilir ve göğsün o kadar çok kılla kaplanana kadar futbol hakkında konuşabilirsin, fotoğraflarını parayla satabiliriz."
"Doğru, doğru." İç geçiriyor ve bir elini göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyor. Başımı sallıyorum. Bu adam çok tuhaf.
Nathan başını eğip gözlerinin içine bakıyor. "Hâlâ ayak parmaklarını emmemi düşünüyorsun, değil mi?"
"Güle güle, Nathan."

"Bir saniye." Dizüstü bilgisayarımdan Nathan'ın görüntülü aramasına cevap veriyorum, sonra Word dokümanıma geri dönüyorum.

Ben yazarken o konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kalıyor. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Kaydet tuşuna basıyorum, ardından ekranı küçültüyorum ve Nathan'ın meraklı yüzü ortaya çıkıyor. "Bir şeyler," diyorum, sırf baş belası olmak için. "Bu gecelik işin bitti mi? Süslü akşam yemekleri yok mu?"

Yatakta yatıyorum, sırtımı yastıklara dayamışım, pijamalarımı giymişim bile. Nathan ise yatağında ön tarafı aşağı bakacak şekilde yatıyor, çıplak göğsünü bir yastığa

dayamış, ıslak saçları arkaya doğru kaymış, birkaç tutamı şakaklarına dökülmüş.

Ve tanrım, çok yakışıklı.

Başını sallıyor. "Beni davet eden herkese zaten başka planlarım olduğunu söyledim."

"Ve planlarınız yatağınızda çıplak yatıp benimle konuşmak mıydı?"

Sırıttıyor. "İç çamaşırlarımı giydim." İç çamaşırı demesine homurdanıyorum. "Ve yukarı çıkarken alt kattan bir sandviç aldım. İnsanlarla işim bitti, oda servisi bile istemedim."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. O kalabalıkta sadece bir gün geçirsem, battaniyemin altına saklanırdım."

Nathan çenesini eliyle destekliyor ve bu bende uzanıp parmaklarımı yüzündeki kılların arasından geçirme isteği uyandırıyor. "O kadar da kötü değil. Futbol günlerim boyunca çok fazla saçmalığa ve ilgiye alıştım. Ama artık insanlarla çok daha az muhatap oluyorum ve kesinlikle daha kısa bir sigortam var. Ve bu yenilik biraz eskidi. Evde olmayı tercih ederim."

Yakışıklılığının altında yorgun görüldüğünü fark ettim. Bu da bende ona sarılma isteği uyandırıyor.

Ama yapamam, bu yüzden ona bir sonraki en iyi şeyi veriyorum. Gerçeği. "Seni özledim."

Gülümsemesi yavaştı. "Ben de seni özledim." Kalbim küt küt atıyor çünkü bunu kastettiğini biliyorum. "Şimdi bana ne üzerinde çalıştığını söyle."

Öfkelendim. "Çok meraklısın."

"Biliyorum. Şimdi söyle de bilgisayarına girmek zorunda kalmayayım."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Bunu gerçekten yapabilir misin?" Sonra onun dizüstü bilgisayarımın alışveriş listemi aldığını hatırlıyorum ve muhtemelen çoktan yapmış olduğuna karar veriyorum.

Charles bu anı göğsüme tırmanmak için seçiyor ve benimle dizüstü bilgisayarımın arasına giriyor.

"Hey, küçük adam. Günün nasıl geçti?" Nathan kedisine sorar.

Charles yüzünü ekrana döner ve yüksek sesle miyavlar.

"Sadece bir uyku daha, dostum," diyor Nathan ona cevap olarak ve bana yarın eve geleceğini hatırlatıyor.

"Son gece yemeği atlamam gerçekten sorun olur mu?" Charles'ın arkasından sordum.

"CEO, hatırladın mı? Kimseye yalakalık yapmama gerek yok."

"Doğru." Elimi kedinin sırtında gezdiriyorum. Sonra iç çekiyorum. "Şu yemek kitabı üzerinde çalışıyorum."

Nathan'ın kaşları kalktı. "Kendi yemek kitabın mı?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum.

Ekrandaki görüntü Nathan'ın tavanına doğru yükseliyor, kendi etrafında dönüyor ve sonra yatakta dik otururken tekrar ona dönüyor. "Bu inanılmaz! Bana şimdiye kadar ne bulunduğunu söyle."

Heyecanı doğrudan kalbime işliyor. Ben de ona söyledim.

Ve soru sormaya devam ettiğinde, ekranımı onunla paylaşıyorum.

Ve bunu yaptığımda, daha iyi görebilmek için telefonundan dizüstü bilgisayarına geçmekte ısrar ediyor.

Ve sonraki iki saati yemek kitabım hakkında konuşarak geçirdik. Bölüm başlıklarından marka anlaşmaları fikrine ve Nathan'ın fotoğraf çekimleri için iyi olacağını düşündüğü fotoğrafçılara kadar...

"Bu hâlâ sadece bir fikir," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallar. "Bu bir fikirden daha fazlası, Rosie. Zaten yapıyorsun." Çok heyecanlı.

Ve onun heyecanının sıcaklığı göğsümün ortasına yerleşiyor.

"Teşekkür ederim." Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum.

"Bana teşekkür etme. Bütün işi sen yapıyorsun."

"Sadece senin desteğın sayesinde." Gözlerimi ekranda tutmak için kendimi zorluyorum. Nathan'a. "Hiç kimse bana senin kadar inanmadı."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Ben her zaman senin adamın olacağım."

"Biliyorum," diyorum sessizce.

"Sanırım kitabın adını ne koymanız gerektiğini biliyorum."

Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. "Neymiş o?" "Rosalyn'in Yemek Tarifleri."

Çok basit.

Yemek şirketimin bir taklidi. "Bu mükemmel."

YÜZ YIRMI İKİ ROSALYN

Kirli giysilerimi sepete koymaya dikkat ediyor, banyo tezgahında yerinde olmayan bir şey bırakmadığımı kontrol ediyorum.

Charles, duşun dışında onun için yere koyduğum kanep yastığının üzerinde dönüp duruyor ve ben de duşu bitirdiğimde onu yerine koymak için aklıma bir not alıyorum.

Nathan'ın evin temiz ya da dağınık olmasını umursamayacağını biliyorum. Ama eve geldiğinde düzenli bir alanla karşılaşmasını sağlamak en azından benim yapabileceğim bir şey.

Çırılçıplak, duş kabinine uzandım ve suyu açtım.

Nathan akşama kadar eve gelmeyecek ama hazırlanıp kendimi biraz şımartmak istiyorum. Çünkü bu gece seks yapmazsak, isyan edeceğim.

YÜZ YIRMI ÜÇ NATE

Erken gelişimle Rosie'yi şaşırtmayı umarak ön kapıyı açmadan önce kapıyı çalmıyorum.

Ama kapıyı çalıp çalmamamın bir önemi yok, çünkü oturma odasında değil.

Büyük odanın etrafına bakıyorum. Mutfakta da yok.

Ayakkabılarımı çıkarıp valizimi kapının yanına bırakıyorum. Mutfak adasının önünden geçerken yavaşlıyorum.

Yüzeyi kaplayan cam kapların hepsi balık şeklindeki minik krakerlerle dolu.

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum.

Rosie bana Charles'a özür olarak ev yapımı ikramlar yaptığını söyledi ama bin tane yaptığını söylemedi.

Koridorda yürürken gömleğimin düğmelerini açıyorum.

Yatak odasına girerken onu yere atıyorum.

Odayı geçerken pantolonumu çıkarıyorum.

Banyo kapısında durduğumda onları tekmeliyorum.

Düşün buzlu camının arkasında Rosie'nin silüetini gördüğümde boxer külotumu yere itiyorum.

YÜZ YIRMI DÖRT ROSALYN

Bıçakları temizlemek için tıraş makinesini spreyn altına tutuyorum.

Nathan benim... buklelerimi seviyor gibi görünüyor ve bölgemin üstündeki kısmı olduğu gibi bırakıyorum, ama geri kalanını tıraş etmek istiyorum. Geri kalanının onun gelişi için ipeksi bir pürüzsüzlükte olmasını istiyorum.

Bir taraf tamam.

Sırtımı suya veriyorum ve duşun dışında yerde yatan sol ayağımı taburenin üzerine koyuyorum.

Tıraş bıçağımı tutmayan elimle, tıraş yağımdan avucuma sağlıklı bir miktar pompalıyorum.

Ruth altın elbisem için daireme gittiğinde, ona birkaç kıyafet ve duş malzemelerimi aldırđım. Yağı cildime sürerken minnettirim, çünkü bu şeyi seviyorum.

Duş kabinine serin bir hava doluyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Sonra tamamen çıplak bir Nathan duşa girerken irkilerek bir ciyıklama sesi çıkarıyorum.

Gözleri kapalıydı ve kapıyı arkasından kapatırken bir eli zaten sertleşmiş olan sikinin üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun, Küçük Gül?"

Donmuş bir şekilde ona bakıyorum. Ayağım hala taburenin üzerinde, dizim dışarıda, bana çalışmak için yer açıyor ve ona her şeyi görme imkanı veriyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesi alçak. Husky.

"Ne konuda yardım?" Birden ağzım kurudu. Uzandı ve usturayı elimden aldı.

Sonra eğildi, böylece ağızlarımız sadece bir inç açıktı. "Bu tatlı amcığı tıraş etmek istiyorum. Ve hayır cevabını kabul etmiyorum."

Aradaki mesafeyi kapatıyor ve neredeyse bir haftadır ilk kez dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ve tadı cennet gibi.

Gözlerim kapanıyor ve ona uzanıyorum, çıplak yanlarını kavriyorum, bir elim hala yağla kaygan.

Dilini dudaklarımda gezdiriyor ve ben de ona açılıyorum.

Ağzımı işgal ederken, yağla kaplı elimi indiriyorum ve parmaklarımı onun uzunluğunun etrafına kapatıyorum.

İnliyor ve siki elimde zıplıyor.

Kayganlaştırıcı elimi yukarı aşağı kaydırmamı kolaylaştırıyor.

Onu hissetmek için.

Onu sıkıştırmak için.

Diğer elimin parmakları onun yan tarafına batıyor. O burada.

O burada, çıplak ve benimle birlikte.

Göğsümün içinde sevinç olabilecek bir şey patlıyor.

Ona yaklaşmaya başlıyorum, ayağımı indirmek üzereyken kalçamı kavriyor - beni yerimde tutuyor - geri çekiliyor.

"Kal." Kalçalarını bir kez ileri doğru itip kavriyor, sonra kendini yere bırakıyor ve aleti elimden kayıyor.

Önümde diz çöktü, amımla göz hizasındaydı.

"Bunu hiç yapmadım. Ama gerçekten istiyorum." Bana bakarken dilini alt dudağının üzerinde kaydırıyor. "Bana izin verecek misin?"

Bu seks tanrısı adamın vajinamı tıraş etmesine izin verecek miyim?

Evet. Evet, yapacağım.

Ağırlığımı değiştiriyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve duruşumu açıyorum, bakışlarına kendimi daha fazla gösteriyorum.

Ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana ne kadar mükemmel olduğunu söylemiş miydim?"

Uzanıp bir elimi omzuna koyuyorum. "Bugün olmaz."

Nathan öne doğru eğiliyor ve uyluğumun iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Sen mükemmelsin." Dudakları her kelimedede tenime dokunuyor.

Sonra ayağımın yanındaki tabureye bıraktığım tıraş yağına uzandı.

Usturayı yere koyar ve iki eliyle avucuna yağ sürer.

Buhar etrafımızda dönüyor, su Nathan'ın sırtına vuruyor, ama yemin ederim yaklaşırken verdiği nefesi hâlâ hissedebiliyorum.

Parmak uçlarını tenime dokundururken kendi kendine "Sadece bu taraf kaldı," diyor.

Temasla sarsılmama engel olamıyorum, ama sonra parmaklarını uyluğumun merkezime birleştiği kıvrımdan aşağı kaydırırken biraz daha baskı uyguluyor ve yeni tıraş ettiğim bölgenin pürüzsüzlüğünü hissediyor.

Parmaklarını bacaklarımın arasına uzatıp yarığımınla aynı hizaya gelene kadar kaydırıyor, sonra ileri doğru sürüklüyor.

Cildimde kalan yağla bile, orada toplanan yeni ıslaklığı karıştırmak mümkün değil.

Nathan inliyor. "Bunu yapmama izin ver." Parmakları klitorisimde duruyor ve onları orada tutuyor. "Önce bunu yapmama izin ver, sonra seni kaldırabileceğin kadar boşaltacağım." Parmaklarını klitorisimden çeker. "Bana sorun olmadığını söyle."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Evet. Sadece acele et."

Kıkırdıyor ve sonra diğer eli orada, yağı tenimde yumuşatıyor.

Birinin bu kadar yakınımda olması, keskin bir bıçağı amımın hassas derisi üzerinde gezdirmeye hazır olması konusunda gergin olmalıyım.

Ama beni açık tuttuğunda.

Usturayı ilk kez tenimde gezdirdiğinde... Tek hissedebildiğim zevk.

Ellerinin üzerimde olmasından zevk alıyorum.

Bunu yaparken taş gibi sert olduğunu bilmekten zevk alıyorum. Birinin benimle ilgilenmesinden zevk alıyorum.

Nathan usturayı düşün altında tutuyor, sonra tekrar başlıyor.

YÜZ YIRMI BEŞ NATE

Sikim düşün zeminine damlıyor.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmuş muydum
bilmiyorum.

Rosie ile her zaman böyle hissediyorum.

Eylemin kendisi, usturanın deri üzerinde kayması, cinsel
değildir.

Ama bu beni onun ayaklarına boşalmaya hazır hale
getirmiyorsa ne olayım.

Sikim seğiriyor ve onun küçük sevimli ayak parmaklarını
aklımdan çıkarıyorum.

Bugün sadece yeni bir sapkınlık için zamanımız var.

Parmaklarımla Rosie'yi açıp kaçırdığım noktalar olup
olmadığını kontrol ediyorum.

Teni çok yumuşak. Çok pembe ve güzel.

Eğer bu çiçek kokulu yağla kaplı olmasaydı, onu yiyip
bitirirdim. Ama bunun yenilebilir olmadığını biliyorum, o
yüzden yemek yerine deliğini sikmekle yetineceğim.

Usturayı son bir kez kullandıktan sonra yere, ayak
altından kaldırdım.

Hâlâ diz çökmüş vaziyette, parmaklarımı yaralı ayak
bileğine doluyor ve yavaşça yere indirmesine yardım
ediyorum.

Sonra tabureden küçük kavanozu aldım ve ayağa kalkarken etiketine baktım. "Nedir bu?"

"Yapmak zorunda değiliz..." Rosie'nin sesi nefes nefese.

Onu tıraş ederken sessiz kaldı ama neredeyse nefes nefese kalması onu ele veriyor.

Benim kadar onun da hoşuna gitti.

"Bana bununla ne yapacağımı söyle." Sorumu talebe çeviriyorum ve kapağı açmaya başlıyorum.

Rosie onu ellerimden alıyor, üstünü çıkarırken spreyden daha uzakta tutuyor.

İçindeki madde pembedir ve küçük bir miktar, belki de küçük bir üzüm büyüklüğünde kaşıkla alır, sonra kapağı yerine koyar.

"Bu bir kese. Tıraştan sonra pürüzsüz kalması için." Fırçayı parmaklarının arasında eziyor, sonra bana uzatıyor.

Ondan alıyorum.

Daha önce fotoğraf çekimlerinde yüzümde scrubs kullandım, bu yüzden bu fikre aşinayım.

"Bundan zevk alacağım," diyorum sırtarak, sonra boştaki elimle belinden kavıyorum ve sırtı önüme gelecek şekilde çekiyorum.

Sert horozum kışına yaslandı ve bana doğru eğildi.

Sonra diğer elimle ön tarafına uzanıyorum ve ovucumu kıvrımlarının üzerine hafifçe sürüyorum.

Parmaklarımı açtım, işaret parmağım amının bir tarafında, yüzük parmağım diğer tarafında, sonra yukarı ve aşağı okşadım.

Kese, dokunuşumla çözülmeye başlıyor, cildine işliyor ve arkasında pürüzsüz bir kaplama bırakıyor.

Bana karşı Rosie'nin göğsünün kalp atışları arttıkça yükselip alçaldığını hissedebiliyorum.

İşte o zaman orta parmağıma baskı uygulamam. Islaklığının içinden klitorisine doğru sürüklüyordu.

"Bu ilki," diyorum Rosie'nin kulağına doğru. "En az iki tane istiyorum."

"İlk mi?"

Sorusuna tüm parmaklarımı sinir incisinin üzerinde düzleştirip daire şeklinde ovarak cevap veriyorum.

"Oh. Oh Tanrım." Beline doladığım kolumu sıkıca kavırıyor.

"Bu sefer hızlı olabilirsin, Güzel Rosie." Kalçalarımı ona doğru sallarken dişlerimin kulağının dibini sıyrmasına izin veriyorum. "Ama bir sonrakini ben sürükleyeceğim."

Parmakları içime giriyor. "Ayağa kalkamıyorum."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Düşmene izin vermeyeceğim." Parmaklarımı içine daldırıyorum, sonra tekrar klitorisine odaklanıyorum. "Şimdi benim iyi küçük kız arkadaşım ol ve gel."

YÜZ YIRMI ALTI ROSALYN

Nathan'ın parmaklarının üzerinde parçalanırken içim titriyor ve dizlerim titriyor.

O kadar yoğun ki, gözlerimi kapatıp ağırlığımı almasına izin veriyorum, çünkü kolunu bana dolamasaydı, fayans zemine yığılırdım.

"İşte bu kadar." Nathan'ın iniltisi sırtıma doğru yükseliyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor.

Elini amımdan çekti ve bir an sonra su kesildi.

Nathan'ın kollarında aniden havalandığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor, tıpkı beni ofisine taşıdığı zamanki gibi.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor, parmakları nemli tenimde sıkışıyor.

Duştan çıkıyoruz ama Nathan havlu almak için duraklamıyor.

Su izi bırakarak beni banyodan çıkardı ve yatağa bıraktı.

Tenimde biriken damlacıklar altımdaki kabarık yorgana batıyor ve saçlarım ıslak bir dağınıklık içinde

ama hiçbirisi umurumdaymış gibi davranamıyorum çünkü Nathan üzerimde sürünüyor.

Bacaklarımı açıp dizlerimi kaldırıyorum ve Nathan tam üstüme gelene kadar durmuyor.

Gözleri benimkilerdeyken, aramıza uzanıyor ve aletinin ucunu giriş yerimle hizalıyor.

Seni seviyorum.

Kelimeler orada.

Gözlerinde.

Boğazıma takıldı.

Aramızda yüzüyor.

Ona uzanıyorum, ellerimi kollarının altından geçirip sırtını kavriyorum.

İçime doğru itiyor, santim santim.

Onu daha yakına çekiyorum.

Etrafında gerinirken nefesim kesik kesik geliyor. Çok uzun zaman oldu.

Çok uzun.

Ve ona daha yakın ihtiyacım var.

"Nathan," diye inliyorum, boynumu ona doğru uzatarak.

"Rosie'm," diye inliyor.

Sonra ağzını benimkine y a k l a ş t ı r ı r k e n kalçalarını öne doğru itiyor.

Dillerimiz savaşıyor.

Tırnaklarım derisini kazıyor.

Aleti içimde kalınlaşıyor. Ve

nefeslerimiz bir oluyor.

Nefesini içime çekiyorum.

Ciğerlerini benimkilerle

dolduruyor. Hareket ediyoruz.

Kalçalarım

kalkıyor.

Onun

hamlesi.

Birbirimizin tadına bakıyoruz.

Birbirimizi ezberliyoruz.

Ve aramızdaki bu ana tutunuyorum.

Ruhuma kazıyorum.

Kirpiklerimden yaşlar süzülürken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bu adamı o kadar çok seviyorum ki. Ve onu tutmak istiyorum.

Nathan kalçalarını iterken homurdanıyor. Hareketleri sertleşiyor. Daha derine itiyor. Ve yakın olduğunu biliyorum.

Bir el aramıza giriyor ve parmakları yine klitorisimde.

"Bana ikincisini ver, Rosie. Şimdi ver onu bana." İçime girmeye devam ediyor. "Bu sefer çekmiyorum. Amını dolduruyorum. Güzel küçük Rose'umu tohumlarımla dolduruyorum."

Tek gereken onun iğrenç sözleri.

Bir hıçkırık boğazımı terk ediyor ve kollarımı ve bacaklarımı ona sarıyorum, uzunluğunun etrafına gelirken onu kendime tutuyorum.

Nathan başını geriye atıyor ve siki içimde titreşirken gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

Beni dolduruyor.

Tıpkı söz verdiği gibi.

YÜZ YIRMI YEDİ NATE

Rosie başını göğsüme yaslıyor, ben de kolumu sırtına dolayarak onu daha sıkı tutuyorum.

Bugün... İstedğim her şey vardı.

Çok fazla seyahate çıktım. Evden uzakta çok fazla gece geçirdim. Ve Charles eve dönmeyi mutlu bir olay haline getirdi çünkü ondan önce... Eve döndüğümde hep boş bir evle karşılaşıyordum.

Ama bugün.

Rosie'nin başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Sadece seks değildi.

Tamam, kısmen seks çünkü lanet olsun, çok ateşliydi.

Hiç kimseyi tıraş etmediğimi itiraf ettim ama bir kadının içine hiç bu şekilde çıplak girmediğimi de itiraf etmedim.

Rosie'nin onun ilk olduğunu bilmesini ne kadar istesem de, birlikte olduğum diğer kadınları düşünmesine neden olacak bir şey söylemek istemedim.

Ben de onları düşünmek istemedim. Çünkü onlar önemli değil.

Rosie'den önce dokunduğum hiç kimse önemli değil. Ve Rosie'den sonra da kimse olmayacak.

Benim için başka kimse yok, onun için
başka kimse yok. Başparmağımla
omzunu okşuyorum.

Bugünün en güzel yanı eve, insanımın yanına gelmekti.
Eve gelmek ve onun burada olması.

Rosie esnediğinde uzanıp başucu lambasını kapatıyorum.

Temizlenip pijamalarımızı giydikten sonra, Charles'ın
ikram yığınları arasında hoplayıp zıpladığı akşam
yemeğimizi adada yedik.

Mükemmel bir gün için mükemmel bir sondu.

Gözlerimi kapatırken başparmağımı tekrar omzuna
sürüyorum, sonra son bir şeyi hatırlıyorum. "Neredeyse
unutuyordum," diyorum uykulu bir şekilde. "Yarın akşam
ailemle akşam yemeği yiyeceğiz."

YÜZ YIRMI SEKİZ

ROSALYN

Nathan ailesiyle buluşacağımız restoranın arkasındaki otoparka cipini park ederken dizlerim zıplıyor.

Onun. Ebeveynler.

Dizim daha hızlı zıplıyor.

Koltuk değneklerimi evde bırakmaya karar verdiğim için Nathan beni ön kapıya bırakmaya çalıştı ama ben reddettim.

Ailesiyle tek başıma sohbet etmek zorunda kalma riskini almaktansa maratonda yalınayak yürümeyi tercih ederim.

Nathan'ın ailesinden hoşnut olmalarını beklediğimden değil. Ama benim için... bu yemek yeterince stresli olacak. Mümkün olduğunca erken başlamasına gerek yok.

Nathan kontağı kapatıyor ve avucunu dizime koyuyor. "Endişelenmeyi bırak. Geldiğini biliyorlar. Senin sokağın aşağısındaki kız olduğunu biliyorlar. Seni görecekları için heyecanlılar." Beni rahatlatmaya çalışıyor. "Her şey yoluna girecek."

Başımı olması gerekenden daha hızlı sallıyorum.

"Tamam."

"Beni bekle," diyor ve kapısından dışarı itiyor.

Komut pek gerekli değil. Emniyet kemerimi açmak için yardıma ihtiyacım olacak çünkü parmaklarım çok titriyor. Çünkü Nathan'ın az önce söylediği her şey

Beni sakinleştirmek, tam da bu yüzden korkuyorum.

Beni o lanetli sokaktan hatırlamalarını istemiyorum.

Beni geride bırakıp gitmeleri hakkında konuşmak istemiyorum.

Geçmişimle ilgili sorulara cevap vermek istemiyorum.

Kapım açılıyor ve Nathan kemerlerimi çözmek için bana doğru uzanıyor. "Çok güzel görünüyorsun, güzelim. Şimdi, hadi, biraz yemek yiyelim."

YÜZ YIRMI DOKUZ

NATE

Yavaşça yürüyoruz, Rosie yardımsız yürüdüğü için denge sağlamak amacıyla kolumu tutuyor.

İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz, artık koltuk değneklerini kullanmıyor. Bu, benimle daha fazla kalmasına gerek olmadığı anlamına geliyor. Ve bu da onu gitmemeye ikna etmek için zamanımın azaldığı anlamına geliyor.

Belki de ailesiyle akşam yemeği yanlış bir karardı, ne kadar gergin olduğunu görünce. Ama onsuz gelmeyecektim. Ve ailem çok soğukkanlı. Belki de onların kabulünü tecrübe ederse, bu aile hissi, onun benim olduğu kadar benim de onun olduğuma ikna olmasına yardımcı olabilir.

Restoranın kapısını açıyorum ve onu benden önce içeri sokuyorum.

Kendi dairesine taşınmasının ilişkimizin bittiği anlamına gelmeyeceğini biliyorum. Sadece üç hafta kalması gerekiyordu. Ama bir şey var... her şeyi çok büyük hissettiren parmağımı koyamadığım bir şey. Sanki onun gitmesi dünyadaki en kötü şey olacakmış gibi.

Sanki kapımdan çıkıp gitmesine izin verirsem, onu bir daha asla göremeyeceğim.

YÜZ OTUZ ROSALYN

Restorana girerken geniş paçalı kot pantolonum ayaklarımı sarıyor ve ayak bileğimdeki korseyi gizliyor.

Nathan, çiftlikten masaya güzel bir yer olduğunu ama kot pantolonun tamamen kabul edilebilir olduğunu söyledi. O da siyah bir tişört giymişti, bu yüzden ona inandım. Ama yine de doğruyu söylediğini teyit etmek için yemek odasını hızlıca gözden geçirdim.

Buranın açıklaması zor bir havası var. Sanki herkes zengin görünüyor ama hepsi sade kıyafetler giymiş. Gösterişli tasarımcı markaları kadar pahalı olan türden, sadece çantalarına logo koymaya cesaret edemezler.

Kolları dökümlü daha şık beyaz gömleğimi giydiğime sevinerek sade deri çantamı yanıma bastırıyorum.

Nathan bizi hostes istasyonuna götürüyor. "Waller rezervasyonu için buradayız."

Genç ev sahibesinin ona gülümsemesi hayranlıktan başka bir şey değil ve ben bunu anlıyorum.

Ben de ona öyle bakıyorum.

"Partinizin geri kalanı çoktan oturdu," diyor ona, bana bakmadan. "Sizi geri götüreceğim."

Loş yemek odasında onu takip ediyoruz. Edison ampuller yenilenmiş çiftlik evi estetiğine uyuyor ve dekoru incelemekle o kadar meşgulüm ki önünde durana kadar bizi yönlendirdiği masayı fark etmiyorum.

Ve orada oturan dört kişi.

YÜZ OTUZ BİR NATE

Yanımda Rosie geriliyor, tırnakları ön koluma batıyor.

Kolumu bükerek bileğini yanıma sabitliyorum, belli etmeden onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Size katılmamızın sakıncası var mı?" Aileme gülümsüyorum.

Annem heyecanla bir çığlık atıyor, yaklaştığımızı fark etmemiş. Ama sonra o ve babam ayakta durmak için sandalyelerini geri itiyorlar.

Annemle babamdan biraz daha yaşlı olan diğer çift de ayağa kalkıyor. Onları tanıyorum ama tam olarak çıkaramıyorum.

Annem yanaklarımdan tutuyor ve beni çok daha kısa olan boyuna doğru çekerken Rosie'yi bırakmak zorunda kalıyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor ben ona sarılırken. "Merhaba anne."

Sırtımı sıvazlıyor, sonra yanaklarımı tekrar sıkmak için beni bırakıyor. "Çok uzun zaman oldu."

"Bu kadar yeter. Çocuğu bırakın gitsin." Babam omuzlarıyla aramıza girerek bana o kendine özgü ayı gibi sarıldı.

Annemin aksine, babam neredeyse benim boyumda ve sırtımı sıvazladığında ciğerlerimdeki havanın bir kısmını dışarı atıyor.

"Hey, baba." Kolumu omzundan ayırmadan diğer elimi Rosie'nin omzuna uzatıyorum. "Bu Rosie. Rosie, ailem."

Rosie biraz solgun görünüyor ve benim aile şefkati anlayışımın ters etki yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum. Ama geri dönmek için çok geç, çünkü annem çoktan Rosie'nin kişisel alanına girmiş, onu kucaklıyor.

Bu hareket elimi Rosie'nin omzundan uzaklaştırıyor ve onun gerildiğini görebiliyorum ama yine de karşılığında annemi kucaklamak için çaba sarf ediyor. Ve bu kalbimi daha da eritiyor.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel, tatlım." Annem biraz geri çekiliyor, sonra Rosie'nin üst kollarını kavırıyor.

"Çok güzelsin." Rosie'den bir nefeslik hava çıkıyor ve onu kurtarmam gerektiğini anlıyorum. "Biliyorum anne, sana söylüyordum." Uzaniyorum ve

Rosie'yi yanıma sok.

Babam elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, genç bayan."

Rosie avucunu onunkinin içine koyuyor ve babam el sıkışırken ona geniş sırtışlarından birini veriyor.

"Nate senin hakkında çenesini kapatmıyor," diyor elini bırakırken.

"Evet, evet. Ona takıntılı olduğumu zaten biliyor." Başımı salladım. "Beni utandırmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Annem masanın etrafında d o l a n ı r k e n diğer kadına eliyle işaret ediyor. "Bay ve Bayan Rooney'i hatırlıyor musunuz?"

Annem ismi söylediğinde, her şey yerine oturuyor. "Eski komşularımız." Onlara başımı sallıyorum.

Bayan Rooney bana gülümsüyor ve ben de Rosie'yi bir kez daha bırakıp açıkça istediği kucaklaşma için eğiliyorum.

Küçük bedenini kucaklarken kadın, "Bizi hatırlamanız çok hoş," diyor.

Doğrulurken, Bay Rooney'e elimi uzattım. "Sizi tekrar görmek güzel."

El sıkışması sert. "Kariyerini takip ederken çok iyi zaman geçirdik. Eski sokağı gururlandırdın."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sonra Rosie'nin tekrar yanımda olması için hareket ediyorum. "Kız arkadaşım Rosie Edwards'ı hatırlarsın. Yanlış hatırlamıyorsam aynı sokakta, tam karşınızda oturuyordu."

YÜZ OTUZ İKİ ROSALYN

Kalbim kaburgalarımın arkasında çılgınca atıyor.

Doğru hatırlıyor.

Elimi Bayan Rooney'e uzattım. Parmaklarımı parmaklarının arasına aldığında gözleri açılıyor ve o anda onun da hatırladığını anlıyorum.

Ön kapıdan aceleyle çıkarken gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Babamın çekmeceye sıkıştırdığı parmaklarım acıyor.

Sadece bir okul projesi için kaset arıyordum. Para peşinde değildim.

Zaten orada para olmazdı. O çekmecedeydi değil. Hiçbir yerde yok.

Çıplak ayaklarım çatlak kaldırım taşlarının üzerinde sessiz ve ben yavaşlıyorum.

Arka kapıdan ormana doğru koşmalıydım ama ön kapı daha yakındı. Ve dışarı çıkmam gerekiyordu.

Dışarı çıkmam lazım.

Kaldırıma ulaştığımda duraklayarak başımı arkaya eğiyorum ve sokak lambalarının ışığının puslu hale getirdiği yukarıdaki yıldızlara bakıyorum.

Kolumu göğsümün üzerinde tutarak parmaklarımı esnetiyorum.

Çok acıyorlar ama kırıldıklarını sanmıyorum.
Gözlerimden bir tur daha yaş akıyor.
Ondan nefret ediyorum.
Ondan çok nefret ediyorum.
"İyi misin canım?" Yumuşak bir ses beni irkiltiyor ve bir adım geriye sendeliyorum.
Bakışlarımı göklerden indiriyorum. Zaten orada benim için bir şey yok.
Birkaç metre ötede bir kadın duruyor.
Yüzünde hüznü bir gülümseme ve ayaklarının dibinde tasmalı minik, tüylü bir köpek var.
Kalbim hâlâ adrenalin, öfke ve acıyla çarpıyordu. Ve tüm bunların kulaklarımda yarattığı uğultu yaklaştıklarını duymamı engelledi.
Göz kırpıyorum, gözyaşlarımı dağıtmaya çalışıyorum. Ama ona cevap vermiyorum.
Yapamam.
Çünkü ben iyi değilim.
"İstersen polisi arayabilirim," diye fısıldıyor.
Sokağın karşısındaki komşumuzun bu olduğunu fark ettiğimde utanç ve mahcubiyet beni sardı. Ön kapısında Rooney'ler yazan ev.
Daha fazla gözyaşı. Keşke ona evet diyebilseydim. Ama başımı sallıyorum.
Daha 17 yaşındayım. Eğer polisi ararsa, sadece iki sonuç var.
Birincisi, hiçbir şey yapmazlar ve ben bir canavarla yaşamaya devam ederim. Ama şimdi, yetkililere gittiğim için o canavar daha da zalimleşecek. Beni asla yapmamam konusunda uyardığı tek şey. Ve onun şu an olduğundan daha kötü olması... Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.
Ya da iki, bana inanırlar ve onu götürürler. Ve sonra sisteme giriyorum, yabancılarla şansımı deniyorum, hiçbir şeyim yok ve bana göz kulak olacak kimse yok. Muhtemelen daha iyi olabilir ya da hayal bile etmek istemediğim şekilde daha kötü olabilir.

Kadın bir an sessiz kalır.

Bir şeyler yapmak istediğini biliyorum. Sorular sormak. Ama durumun gerçekliğini kabul ettiğinde bunu görebiliyorum.

Benim için iyi bir sonuç yok. Bugün değil. Ne de yarın.

Bayan Rooney başını göğsümde tuttuğu elime doğru eğiyor. "Bunun için biraz buz ister misiniz?"

Acı tüm parmaklarımda zonkluyor ve kabul etmemem gerektiğini biliyorum... ama başımı sallıyorum.

"İşte." Tasmaını uzatıyor. "Sen benim için Snowball'u tut, ben hemen döneceğim. Daha yeni dışarı çıktık, o yüzden işini yapması gerekebilir," diye ekliyor, sanki köpeği beni yerimde tutmak için bir manevra olarak kullanmasından ziyade ona bir iyilik yapıyormuşum gibi.

Ama köpekleri severim, bu yüzden yaralanmamış elimle uzanıp tasmayı kavradım.

Köpek kaçmasın diye elimden geldiğince sıkı tutuyorum.

Bayan Rooney başını sallar, sonra döner ve aceleyle sokağın karşısındaki evine gider.

Köpek sahibinin uzaklaşmasını izliyor ama onu takip etmeye çalışmıyor.

Kadın eve girdiğinde köpeğe bakıyorum. "Merhaba, Kartopu."

Köpek minik ağzını açar ve küçük dili dışarı fırlar.

Beni gülümsetiyor.

Gerçekten

gülümsetiyor.

Ve yabancı hissettiriyor.

En son ne zaman böyle gülümsediğimi hatırlamıyorum.

Eğilip Kartopu'nu sevmek için uzanıyorum, parmaklarım onun uzun beyaz kürküne değene kadar yaralı elimi unutuyorum.

Yüzümü buruşturuyorum ama ceketini tekrar okşuyorum.

"Hayat farklı olsaydı," diyorum ona, "senin gibi bir evcil hayvanım olurdu." Sokağın karşısındaki kapı açılıyor ve ben yukarı bakıyorum,

Bayan Rooney bize doğru gelirken onu izliyordum.

Kaldırıma çıktığında ayağa kalkıyorum ve tasmayı onun için geri tutuyorum.

Onu alıyor, sonra bana içi buz dolu ve kenarları küçük pembe kalplerle işlenmiş ince bir el havlusuna sarılmış bir kilitli poşet uzatıyor.

Havluyu ona geri vermeye çalışıyorum.

Başını sallar. "Havlu sende kalabilir. Önemli bir şey değil. Ama onu elinle buz arasında kullan. Buzu doğrudan cildinize koymamalısınız."

"Teşekkür ederim," diyorum ama havluyu almayacağım. Yatmadan önce posta kutusuna iade edeceğim.

Parmakları Kartopu'nun tasmaını büküyor. "Bir süre seninle kalmamı ister misin?"

Bunun kötü bir fikir olduğunu anlamak için evime dönüp bakmama gerek yok.

Babam muhtemelen sandalyesine geri dönmüştür, ama her zaman perdeleri kenara itip ön pencereden dışarı bakma ihtimali vardır.

Başımı sallıyorum ve bir adım uzaklaşıyorum.

Cevabımı kabul ederek bir kez başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Önce evime, sonra bana baktı. "Her zaman kapımızı çalabilirsin."

Bunu da yapmayacağım.

Benim sorunlarım benim. Onun değil.

Havluya sarılmış buz elimin arkasına koyuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona tekrar. Sesim sessiz ama gecenin sessizliğinde yeterince yüksek. Bakışlarımı küçük köpeğe indiriyorum. "Hoşça kal Kartopu."

Sonra dönüp çıplak ayaklarımla çimenlerin arasında yürüyorum, evimin arkasından dolaşıp ormana gidiyorum.

Daha sonra, içeri girmeden önce caddenin karşısına geçip katlanmış havluyu Rooney'lerin posta kutusuna bırakıyorum.

Nezaketi güzeldi ama benim sefil varlığında yabancıların merhametine yer yok.

Başka kimsenin babamın ağına düşmesine izin veremem.

Ve kendime söz veriyorum, bugünden itibaren hep arka kapıdan kaçacağım.

Bayan Rooney titreyen ellerimi iki eliyle kavıyor. "Sizi tekrar görmek çok güzel," diyorum sessizce, umuyorum ki

Samimiyetimi ve o geceden bahsetmemesi için yalvarışımı duy.

Başını sallıyor. Bir kere. Sonra iki kez.

"Seni görmek çok güzel." Gözleri parlıyor ama yutkunuyor ve tekrar başını sallıyor. "Çok çok iyi."

YÜZ OTUZ ÜÇ ROSALYN

Nathan'ın cipine binmeme yardım etmesine izin veriyorum ve koltuğuma oturduktan sonra Waller'lara ve Rooney'lere yüzüncü kez veda ediyorum.

Nathan kapımı kapattığında ve arabanın tepe lambası söndüğünde yere yığılıyorum.

Dışarıdaki karanlık, renkli camlarla birleşince kimse beni göremiyor. Nathan'ın ailesi onu tekrar kucaklarken, nefes almak için bir an bile yalnız kalamıyorum.

Sadece nefes almak için.

Nathan'ın ailesiyle tanışacağım için neden bu kadar stresliydim bilmiyorum. Eğer sadece onlar olsaydı, bu gece çok kolay olurdu. Ama hayır, eski arkadaşları onlara sürpriz yapmak zorunda kaldı.

Görünüşe göre Nathan'ın ailesi bu gece ve yarın olmak üzere sadece iki geceliğine bir konser için şehirde olacaklar, ardından da halen yaşadıkları Ohio'ya geri dönecekler. Ama Rooney'ler aynı grubu seviyor, bu yüzden kocalar eşlerine sürpriz yaparak biletleri koordine ettiler.

Çok tatlı. Onlar için.

Ama benim için tam bir kabus.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

Nathan babamın korkunç biri olduğunu zaten biliyor. Ama Bayan Rooney'i görmek, o geceyi hatırlamak... Bu benim geçmişimi hatırlatıyor.

Neden Nathan'la kalamayacağımı hatırlatan bir şey.

Sürücü kapısı açılıyor ve yüzündeki mutlu ifadeye bakıyorum.

Ailesi çok harika. Çok sevgi dolu.

Onları gördükten sonra böyle görünmesine şaşmamalı.

Nathan uzanıyor ve kemerini bağlamadan önce kalçamı sıkıyor.

Ona taşınacağımı söylemek için yarına kadar bekleyeceğim.

YÜZ OTUZ DÖRT NATE

Eve dönerken Rosie'nin elini tutuyorum ve uykuya daldığı anda parmaklarımı gevşekçe kavradığını fark ediyorum.

Elimi onun elinin etrafında sıkamak istiyorum. Onun da beni kavramasını istiyorum.

Bu gece masaya gittiğimizde bir şey oldu.

Onunla eski komşumuz arasında bir şeyler geçti.

İlk başta bunu Rosie'nin genel gerginliğine bağladım. Daha biz gelmeden strese girmişti. Ama yemek ilerledikçe, sorular yaklaştıkça ama hiç sorulmadıkça, bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm.

Rosie'nin bana anlattığı
hikayeler. Evindeki şiddet.

Birlikte yaşadığı bok parçası.

Rooney'ler sokağın karşısındaydı. Sokağın tam karşısında.

Bilmek zorundaydılar.

Bilmiyordum.

Ama ben çocuktum. Ve Rosie'nin babası ben gittikten yıllar sonra ona zarar vermeye başladı.

Ama Rooney'ler hala orada yaşıyor.

Bilmeleri gerekiyordu.
Ama ona yardım
etmediler. Kimse ona
yardım etmedi.

Kırmızı ışıkta yavaşlarken Rosie'nin uyuyan profiline
bakıyorum ve hâlâ bir şeyleri kaçırmışum gibi
hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yaşadığı kötü muameleyi bildiğimi biliyor. Ama
içimde daha fazlası olduğuna dair bir his var.
Benden sakladığı başka bir şey olduğunu.

Çünkü o yanımda uyurken bile, yeniden inşa etmeye
başladığı duvarları hissedebiliyorum.

Dün gece, daha önce hiç kimseyle kurmadığım bir bağ
kurduk.

Ve bu gece, elimizden kayıp gidiyor.
Yutkunuyorum ve ayağımı frenden
çekiyorum. Yarın.
Yarın konuşuruz.

YÜZ OTUZ BEŞ NATE

Kırk beş dakika boyunca tavana baktıktan sonra dikkatlice yataktan kayarak çıktım.

Rosie küçük bir itiraz sesi çıkarıyor ama yastığımı önüne koyduğumda tekrar uykuya dalıyor.

İçimdeki o kötü his bir türlü geçmiyor.

Rosie nazik, sevecen ve hayatımın aşkı. Neden bilmiyorum ama sanki tüm geleceğim yarına bağlıymış gibi hissediyorum.

Gitmesine izin veremem.

Taşınmasına izin veremem.

Sessizce dolaba girip eşofman altımı ve tişörtümü çekiştiriyorum.

Planım en iyi ihtimalle zayıf, ama belki onun eşyalarından daha fazlasını buraya getirebilirim, kendini evinde hissedecektir. Ve ne kadar ciddi olduğumu görür.

Toplum bunun çok erken olduğunu düşünebilir ama Rosie dışında kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.

Arkamı döndüğümde Charles dolabın kapısında duruyor ve beni izliyor.

Onu kucağıma alıp yatağa götürüyorum ve nazikçe şiltenin üzerine yatırıyorum. "Ona göz kulak ol."

Oturuyor, emrimi dinliyor ve ben yatak odasından çıkarken ayağa kalkmıyor.

Mutfakta duruyorum ve çekmecedен küçük bir defter çıkarıyorum.

Ben yokken uyanırsa diye hemen döneceğimi bildiren kısa bir not yazıyorum. Sonra anahtarlarını bulup çıkıyorum.

Gecenin bir yarısı evine girdiğimde kendimi tam bir ucube gibi hissediyorum ama kimse beni görmüyor ve kimse beni durdurmuyor.

Kapıyı kilitleyerek, yanıma ne almam gerektiğini merak ederek yürümeye başladım.

Duvarlarda neredeyse hiçbir şey yok.

Tezgahlarda pek dekorasyona yer yok.

Mutfakta durdum ve dondurucunun kapağını açtım. Ev yapımı çorbaları dondurmaktan bahsetmişti ve ben de bir yığın kabı fark ettim. Parmaklarımın kapaklara çarpmasına izin veriyorum ve dondurucuma sığdırabildiğim kadarını eve götürmeye karar veriyorum.

Belli ki yemek Rosie'nin sevgi dili ve belki de yemeğini ona götürmek bu ev hissine yardımcı olacaktır.

Dondurucuyu kapattıktan sonra banyoya geçiyorum.

Ruth, Rosie'nin tuvalet malzemelerinin çoğunu çoktan getirmişti ve lavabonun altında temizlik ürünlerinden başka bir şey bulamayınca bu odayı atlayabileceğime karar verdim.

Sonra yatak odasına girdim.

İki yastığı da alıp yatağın ayakucuna yığıyorum.

Yerde buruşmuş bir battaniye var, onu silkeleyip katladıktan sonra yastıkların yanına koyuyorum.

Komodinlere doğru ilerliyorum ve ilkinde saç tokası, şarj kablosu ve tırnak törpüsü gibi rastgele şeyler buluyorum. Ama ikincisinde küçük kadife bir çanta buluyorum.

Çekip açtığımda içinde ince bir vibratör bulunca gülümsüyorum.

Özel çekmecesini karıştırdığım için bana kızabilir ama bunu onun üzerinde kullandığımda beni affedecektir.

Keseyi yatak yığınının üzerine atıyorum.

Kendimi yere bırakıp yatağının altına bakıyorum ama tek bir çorap dışında hiçbir şey bulamıyorum.

Çorabı alıyorum, sonra dizlerimin üzerinde onun dolabına dönüyorum.

Kapıları açtığımda, burayı son gelişimden çok daha boş buluyorum. Ruth hala asılı duran kıyafetlerin çoğunu temizlemiş ve dolabın alt kısmını daha fazla ortaya çıkarmıştı.

Elimi yere yığılmış plastik saklama kaplarından birinin üzerine koyuyorum ve kendimi yukarı itiyorum.

Ve ayağa kalktığımda, gözlerim daha önce görmediğim bir şeye takılıyor.

Plastik kapların arkasında ince, zeytin yeşili metal bir kutu var.

Bir kilit kutusu.

Ona bakıyorum. Özel olduğunu bilerek.

Ama ne kadar uzun bakarsam kalbim o kadar sert atıyor. Bu geçen seferki gibi hissettiriyor. Ama daha kötü hissettiriyor.

Ve bunun benim yerim olmadığını biliyorum.

Ama ben doğru olanı yapmayı geçtim.

Parmaklarımı soğuk metalin etrafına kapatıp çekiyorum.

Ağırlığı var ama sanırım bu sadece kutunun kendisinden kaynaklanıyor çünkü salladığımda herhangi bir ses duymuyorum.

Yatağın üzerine koyup çorabı şiltenin üzerine bırakıyorum ve kutuyu açmaya çalışıyorum.

Kilitli.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ama anahtarı nerede arayacağımı bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla anahtarı burada bile tutmuyor.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.
Telefonumu cebimden çıkarıp Tony'nin rehberine giriyorum ve görüntülü aramayı seçiyorum.
Cevap vermeden önce sadece iki kez çalıyor. "Biliyor musun, uyuyor olabilirim."
Etrafındaki parlak ışıklara dikkat ediyorum.
"Olabilir, ama sen değilsin."
Gözlerini deviriyor. "Ne istiyorsun?"
Kilitli kutuyu alıp görebileceği şekilde tutuyorum. "Bunu açmam gerek."
"Neredesin?" Gözlerini ekrana dikeyyor. "Kız arkadaşının evine mi döndün?"
Başımı salladım. "Kırıp açmak için bana yol gösterebilir misin?"
Kaşlarını kaldırdı. "Kendim yapabileceğimden daha hızlı değil."
"Evet, şey, bekleyecek zamanım yok..." Ayağa kalktığı anda duraksıyorum ve etrafındaki boşluğu daha fazla inceliyorum. "Lanet olası bir uçak hangarında mısınız?"
Başını sallıyor. "On dakika içinde orada olurum." Sonra telefonu kapatır.
"Ne oluyor lan?" Kutuyu mutfığa götürüp Rosie'nin küçük adasının üzerine koyarken başımı sallıyorum.
Sonra adımlarım.
Ta ki on dakika sonra, söz verildiği gibi Rosie'nin kilitli kapısı açılana ve Tony Stoleman dairesine girene kadar.
Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş. "Şehre yeni mi geldin, yoksa yeni mi gidiyorsun?"
Başını bana doğru eğdi. "Onu benim açmamı ister misin? Yoksa kız arkadaşından mı yapmasını istersin?"
Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Yeni anlaşma, sana özel bir hangarda ne halt ettiğini sormayacağım." Havayı kokluyorum. "Ya da neden benzin gibi koktuğunu. Sen de bana kadınlar hakkında nutuk çekmeyeceksin."
Tony bana sırtıttı. "Şartlarını kabul ediyorum."
Tony başka bir soru sormadan kutuyu alır ve birkaç saniye içinde açar.
Tezgahın üzerine koyuyor.

"İlgilenilmesi gereken bir şey bulursan bana haber ver."
Tony kapıya doğru geri döner.

"Bunu tüm arkadaşlarına mı teklif ediyorsun?" Bu dairede en son birlikte olduğumuz zamanı ve o zaman bana yaptığı teklifi hatırlıyorum.

"Sadece benim favorilerim."

Sırıttıyor. "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten."

Başıyla bana anladığını söylüyor, sonra ön kapıyı açıyor.
"Uçağa yetişmem lazım."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben kutuya dönüyorum. Yavaşça nefes alarak kapağı kaldırıyorum.

Ve sonra üçe katlanmış tek sayfa çizgili kağıdı çıkarırken nefesimi tutuyorum.

Tıpkı diğerleri gibi. Ben açana kadar.

Çünkü bu bana yazılmadı.

3eax ccccc

5 fiilen 5'i9ing cLi' co. Kimse yok. Kimse yok.

Jas 'c See anyo>e fo' a lo p ci e.

JoneS9ly, 5 cLovp^t n'i9ing cLi' novlt Se ^a'tex.

Pa;be 5'm jvS9 coo' nv .

Rnb may e cLa9's cLe poi 9. Bu, bir şey ifade etmiyor.

şvc if ;ov'xe xeabi>g cLi', cLe> 5'm so' ;ov ^ab co finb my Soby.

Geri çekiliyorum.

Son satırı tekrar okurken biri göğsüme beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissediyorum.

Vücudu.

Lanet cesedini bul.

Bu...

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

5 dib>'c na 9 co Se anyσ>e's p'o le , Svt 5 ca 'c go co p'i'σn. 5 jvS9 ca 'c.

Rnb eğer ;ov'xe ^e'e, loσ i>g fo' me, cLe> ;ov al'eat; h ov 5 mv'texeb my dab co ip^t.

5 ^ab co.

5c naS ^i o× me. Rnb 5 sadece ^ab enσ'g³ hapları vs'den biri için.

5 asSv e 5's cavg³c alacak.

5 dib>'c do any9^i p co core ic vp.

5 ca 'c. 5'm coσ ci'et.

Rnb 5 jvS9 do 'c na 9 co Se ci'et any σ×e .

YÜZ OTUZ ALTI

ROSIE

(19 YAŞ)

Babam adımı haykırırken omuzlarımı kamburlaştırıyorum ama ellerimi sabit tutuyorum.

Bunu bırakamam. Eğer bırakırsam... Boğazım sıkılır.

Bunu bırakmayacağım.

Gözlerimi aşağıda tutarak oturma odasına geçiyorum ve yemeği babamın sandalyesinin yanındaki küçük televizyon tepsisine koyuyorum. "İşte akşam yemeği."

"Tam zamanında. Ve bana bir bira daha getir," diye çıkışıyor babam, tepside onun için zaten bir tane olduğunu fark etmeden önce. "Nedir o?" Kaseyi işaret ediyor.

Cevap vermeden önce uzaklaşmaya başladım bile. "Fransız soğan çorbası."

Homurdanıyor.

En sevdiklerinden biri, ama asla teşekkür etmeyecek.

Bana vurmaması, yapabileceği iltifata en yakın şey.

Her zamanki rutinime sadık kalarak oturma odasından geri çıkıyorum. Ama yatak odama çekilmek yerine sessizce mutfığa giriyorum.

Bu uzak köşeden sandalyesinin arkasını ve başının arkasını görebiliyorum.

Beni görmek için arkasını dönmesi çaba gerektirecekti, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, U şeklindeki tezgâhın arkasına çömelip gözden kaybolmaya hazırım.

Burada kalmak bir risk. Ama son karşılaşmamızdan sonra gözümün etrafındaki morluk nihayet solmuş olsa bile, bu gece risk almaya değer.

Görmem gerek.

İzlemem gerek.

Lanet zehrini yemesi lazım.

Yer değiştiriyor, kaseye uzanıyor.

Kalbim hızla çarpıyor.

Ye şunu.

Ye gitsin.

Televizyonun sesi yüksek ama kaşığının seramik tabağa vuruşunu hâlâ duyuyorum.

Araştırmamı kütüphanede ve sadece işlerim arasında boş zamanlarım olduğunda yaptım, ancak her şeyi iki kez kontrol ettim.

Hastane ziyaretlerimden biriktirdiğim haplar.

Bütün hafta boyunca sabah kahvesine eklediğim ekstra tansiyon ilacı.

Bu özel çorba partisi için harcadığım ekstra zaman, lezzetin özel ilavelerimin tadını örtecek kadar yoğun olduğundan emin olmak içindi.

İşe yaraması lazım.

İşe yaraması lazım.

Boğazım kurudu ama su bardağımı tezgahıtan kaldırmaya cesaret edemiyorum.

Burada olduğumu bilmesine izin veremem. İzliyordum.

Çalışması için buna ihtiyacım var.

O öldükten sonra bu hayatta yaşar mıyım bilmiyorum ama ondan daha uzun yaşamalıyım.

Sadece saatlerce olsa bile.

Babam başını arkaya eğiyor ve ben de tezgahın üzerine eğilerek çorbanın son kısmını yudumlarken onu daha iyi görmeye çalışıyorum.

Heyecan ve gerginlik içimde dönüyor. Bu işe yaramalı.

Hiçbir şey olmuyor.

Babam kasesini yere koyar. Uzun dakikalar geçiyor.

Ya bu işe yaramazsa?

Ona verdiğim miktarın çabuk etki etmesi gerekiyordu. Birasını aldı.

Tezgâhı kavriyorum, araştırdığım her şeyi tekrar düşünüyorum.

Nerede yanlış yaptım?

Başını geriye atıp şişeyi fondip yapıyor. Ta ki o olmayana kadar.

Vücudu kasılıyor.

Ağzından sıvı fişkırıyor. Sonra kasılıyor.

Sesler çıkarıyor.

Belki yardım çağırmaya çalışıyordur. Ama hareket etmiyorum.

Tezgâhı daha sıkı kavriyorum ve olduğum yerde kalıyorum. O çırpınıyor.

Ayağa kalkmaya çalışır. Gurgles.

Ve sonra... durgunluk.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Ama o başka bir ses çıkarmıyor.

Mikrodalganın üstündeki saate bakıyorum ve on dakika daha sessizce orada kalıyorum.

Sonra kıpırdamadığından emin olunca babamdan ve sandalyesinden uzaklaşıp yukarı çıkıyorum.

Gözlerimi ileri dikeyorum.

Odama ulaştığımda içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyordum. Yıllardır.
Ve şimdi burada... Hiçbir şey hissetmiyorum.
Rahatlama hissetmem için çok fazla belirsizlik var. Ama belki de huzur için yer vardır.
Masamda oturuyorum, ormana bakıyorum.
I açık benim masa çekmece ve çek benim Çanta marshmallowları çıkar.
Bir tanesini yavaşça yerken ormana bakıyorum.
Bir tane daha var. Ve bir tane daha. Hepsinin tadını çıkarıyorum, her ihtimale karşı.
Ve çanta bittiğinde, çekmeceme geri uzanıyorum.
Çalıştığım restorandan ç a l d ı ğ ı m maket bıçağını bir kenara koyuyorum ve bir kâğıt parçası çıkarıyorum.
Sevgili kelimesinin sonuna geldiğimde duraklamak zorunda kalıyorum, çünkü bunu kime yazıyorum ki?
Otuz dakika sonra mektubu yatağımın altına koydum ve 911'i aramak için aşağı indim.
Sağlık görevlilerine babam yemek yerken üst katta olduğumu ve sıra dışı bir şey duymadığımı söyledim.
Bana inanıyor gibi görünüyorlar.
Hastanedeki doktorlar bunun doğal bir kalp yetmezliği olduğunu düşünüyorlar.
Ve cinayetten paçayı kurtarıyor gibiyim.
İşte o zaman Nathan'ı televizyonda gördüm. O soğuk antiseptik bekleme odasında.
Eski dostum.
Sırdaşım.
Ve biliyorum... Gerçek Nathan'ı asla hayatıma çekemeyeceğimi biliyorum.
Ben bir katilken olmaz.
Cinayette zaman aşımı yokken olmaz. Kararlarım onun hayatını mahvedebilecekken olmaz.
Her şey bitip eve döndüğümde masama oturup gecenin ikinci mektubunu yazıyorum ve Nathan'ı serbest bırakıyorum.

YÜZ OTUZ YEDİ NATE

"Rosie, Rosie, Rosie." Duvara çarptığımda görüşüm bulanıklaşıyor. "Neden bana söylemedin?"

Yerde oturana kadar duvardan aşağı kayarken acı vücuduma yayılıyor.

Bir elimle Rosie'nin lanet intihar mektubunu tutarken diğer elimi göğsüme bastırıyorum.

Ve sonra ağlıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar ağlamamıştım. Hayatımda hiç bu kadar çok hissetmemiştim.

Rosie'ye kadar değil.

Bu güzel kadına kadar değil. Bu yalnız kız.

Bu çocuk versiyonu, çok fazla cehennemden geçmiş olan benim kişiliğim.

Öne doğru kıvrılıyorum.

Ve kutudaki son mektubu hatırlıyorum.

Bana yazdığı son mektubu.

Beni hastanede televizyonda gördüğünü söylediği yer.

Bunu okurken kalbimin nasıl kırıldığını düşünüyorum.

Nasıl da okudum... ama nasıl da anlamadım.

Boğazımdan bir ses çıkıyor. Ve bu ıstırap. Sır bu.
Bu Rosie'nin ruhunun etrafına sardığı dikenli tel.
Ve o buna cinayet dedi.
Bu lanet bir cinayet
değildi. Nefsi
müdafaaydı.

Elimi göğsüme daha sert bastırıyorum, sanki kalbimi
zamanda geriye itebilirmişim gibi.

Sanki ona yardım
edebilirmişim gibi.
O sadece bir
çocuktur.

On dokuz yaşında olmasına rağmen Rosie hâlâ kendini
savunmak için babasını öldürmek zorunda kalan bir
çocuktur.

Ya o ya ben. Ve sadece bir tanesine yetecek kadar
hapım vardı.

Biz.

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almaya odaklandım.
Rosie'yi kaybetmeye çok yaklaştım.
Bir hıçkırık ciğerlerimi ele geçiriyor.
Ona hiç sahip olamamaya çok yaklaştım.
Göz kapaklarımın ardında, sahip olmak istediğim hayatı
hayal ediyorum.

Birlikte.

Onu mutlu hayal
ediyorum. Onu
güvende hayal
ediyorum.

Sahip olacağımız çocukları hayal ediyorum.

Ve neredeyse kaybettiğimiz geleceğimiz için daha da çok
ağlıyorum.

Sonra Rosie'yi düşünüyorum, şu anda yatağında tek
başına.

Ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru sendeliyorum. Bir
daha asla yalnız hissetmeyecek.

Hiçbir zaman.

Bir an için bile.

Elimde mektupla, yanıma alacağım diğer her şeyi

unutuyorum ve Rosie'nin dairesinden ayrılıyorum.
Buraya geri gelmeyecek. Beni
terk etmiyor.
Gitmesine izin vermeyeceğim.

Gitmesine izin vermeyeceğim.
Arabayla dönerken bu sözleri kafamda
tekrarlıyorum. Daireme girerken.
Yatak odama doğru yürürken. Ve
onu gördüğümde.
Rosie'mi gördüğümde.
Mektubu bırakıp tişörtümü ve eşofman altımı
çıkarıyorum. Ona yakın olmalıyım.
Onun sıcaklığını tenimde hissetmeliyim.
Yatağın benim tarafıma geçmek yerine arkasına geçip
onu kollarımla sarıyorum.
Onu olabildiğince yakın tutuyorum.
Gözyaşlarım yastığa karışırken ona
sarılıyorum. Uykuya daldıktan sonra bile
ona sarılıyorum.

YÜZ OTUZ SEKİZ ROSALYN

Sıcaklık etrafımı sarıyor.

Çamaşır ve kolonya kokusunu içime çekiyorum, bana tam olarak nerede olduğumu hatırlatıyor.

Nathan'ın yatağında.

Sırtımdaki ve yan tarafımdaki ağırlık bir an için beni şaşırtıyor ve gözlerimi kırarak açıyorum.

Önümdeki yatak boş.

Kolumu uzatıyorum ama diğer tarafa ulaşamıyorum.

Ben uykuya daldığımda Nathan yerindeydi, ama şimdi arkamda, sıcaklığıyla beni kucaklıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun hissini içime çekiyorum.

Belki de tuvalete gitmek için kalktı ve daha yakın olduğu için benim tarafıma tırmanmaya karar verdi.

P o p o s u n u n yatağın kenarından sarktığını hayal ettiğimde dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Sonra gözlerim tekrar açıldı.

Tuvalete gitmeyi düşünmek, ne kadar çok tuvalete gitmem gerektiğini fark etmemi sağlıyor.

Akşam yemeği sırasında gergin bir şekilde beş tane zencefilli bira içtim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Boynumu bükerek saate bakıyorum.

Sabah dörtte.

Eğer şimdi gitmezsem, bir saat içinde tekrar uyanacağım ve karnım ağrıyacak kadar kötü işlemek zorunda kalacağım.

Hemen yatağa dönebilmek için uykulu kalmaya çalışarak, Nathan'ın elinden kurtulup yatağın onun tarafına doğru sürünürken gözlerimi yarı kapalı tutuyorum.

Charles'ın yataktan atlarken çıkardığı gümbürtüyü duyuyorum, sonra beni banyoya kadar takip ediyor.

Yolumu öğrendiğim için hiçbir ışığı açmıyorum ve tuvalette otururken inciklerime çarpan Charles'ın başının üstünü kaşıyorum.

Ellerimi yıkadıktan sonra yatak odasına dönerken kedi beni takip etmeye devam ediyor. Ben de onun arkadaşlığını içime çekiyorum.

Alışkanlıkla, yatağın dolu olduğunu unutarak kendi tarafıma doğru yürüyorum.

Ayağımın altında bir şey kırıştığında esniyordum.

Yabancı bir şeye basma içgüdüsüyle ayağımı geri çekiyorum.

Ve neredeyse hareket etmeye devam ediyorum.

Neredeyse görmezden gelip yatağa dönüyordum.

Ama Nathan'ın katında asla bir şey olmaz.

Karanlıkta gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim ayaklarımın etrafındaki giysi yığınının da görece kadar alışıyor.

Ne...

Dikkatim kağıda geri dönüyor.

Ve ona ne kadar uzun süre bakarsam kalbim o kadar sert atıyor. Eğildim, uzandım ve onu aldım.

Kağıt üçe katlanmış. Mektup gibi.

Nathan'ın sırtı bana dönükken, gazeteyi az miktarda şehir ışığının içeri sızdığı pencereye doğru çeviriyorum.

Kağıt astarlı, bir kenarı yıpranmış, sanki bir defterden koparılmış gibi.

Evin arkasındaki ormana bakan bir masa.

Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor.

Lütfen, hayır.
Ellerim titremeye başladı.
Lütfen. Orada olabilecek herkese. Lütfen bunun
düşündüğüm şey olmasına izin vermeyin.
Boğazım o kadar sıkı ki yutkunmakta zorlanıyorum.
Lütfen.
Kağıdı açıyorum.
Ve her şey durur. Bu
benim mektubum.
Mektup.
En büyük sırrımın olduğu kişi. En derin utancım.
Neden?
Neden bunu bulmak zorundaydın
ki? Umutsuzluk, yoğun ve zehirli,
ruhumu dolduruyor. Sayfadaki
kelimeleri okumuyorum.
Yapmak zorunda değilim.
Elim yanıma düşüyor ve mışıl mışıl uyuyan Nathan'a
bakıyorum. Bir metre ötede.
Nathan'ım.
Hayatıma tekrar giren ve her şeyi değiştiren adam.
Kimse arkadaşlık etmezken benimle arkadaşlık eden
çocuğun yetişkin versiyonu.
Bunu nasıl bulduğunu bilmiyorum. Ya da neden benim
daireme gittiğini.
Ama onu buldu. Ve başka hiçbir şeyin
önemi yok. Yataktan bir adım
uzaklaşıyorum.
Artık kalmamın imkanı yok.
Bunu okuduktan sonra buraya nasıl geri dönüp benimle
yatağa girebildiğini bilmiyorum.
Bir katilin yanında uyumayı sorun etmemek için
kendine ne söylemesi gerektiğini bilmiyorum.
Ama her ne ise, bununla yaşamasına izin
vermeyeceğim. Bir adım daha atıyorum.
Ona dokunmak
istiyorum. Sadece
bir kez daha.

Son bir kez daha.
Ama onu uyandırma riskini göze alamam.
Uyanırsa, bana her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışabilir. Ama değil.
Asla düzelmeyecek.
Ya da bana gitmemi söyleyebilir.
Yaptıklarımı affetmeyebilir. Ondan sakladıklarımı. Ve beni yatakta kaşıklaması... Bu onun vedası olabilirdi.
Gözlerimde ısı oluşuyor.
Henüz değil.
Sevdiğim adama sırtımı dönerek banyodan geçip dolaba giriyorum ve spor çantalarımın birini sessizce kıyafetlerle doldurup mektubu yan cebine tıktırıyorum.
Henüz yıkılamam.
Çantam omzumdayken bir an durup Nathan'ın sırtının nefes alıp verirken inip kalkmasını izliyorum.
Kendime bunun en iyisi olduğunu, onun benim sunabileceğimden daha iyisini hak ettiğini söyleyerek gitmek için dönüyorum.
Bir adım atıyorum, sonra bir şey pantolonumu çekiştiriyor.
Aşağı baktığımda Charles'ı buluyorum. Dişleri uyku pantolonunun paçasında, sanki kalmamı sağlamaya çalışıyor.
İçimdeki son kontrol kısıntısı da kırılıyor ve gözyaşlarım dökülmeye başlıyor.
Eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve sıkıca sarılıyorum.
Vücudu bir mırıltıyla titreşiyor ve ben yüzümü onun yanına bastırıyorum.
"En çok seni özleyeceğim," diye fısıldıyorum.
Charles yüzünü omzuma yaslıyor.
Geri çekiliyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.
"Ona göz kulak ol, tamam mı?"
Onu bir kez daha öpüyorum, sonra yatağın ayak ucuna koyuyorum.
Yatak odasının kapısına ulaştığımda, kapıyı arkamdan çekmeden önce kolu kilitliyorum.

Nathan'ın yalnız uyanmasını istemiyorum.

YÜZ OTUZ DOKUZ
NATE

Burnumun kenarına sert bir şey çarpıyor.
"Kahretsin," diye inliyorum ve sırt üstü dönüyorum.
Charles yüzüme doğru eğilip miyavlıyor.
O kadar yüksek ki irkiliyorum.
"Siktir, dostum, bana bir dakika ver."
Tavana bakıyorum, sabahın ilk ışıkları odayı dolduruyor.
Ve sonra her şey geri geliyor.
Bir gece önce.
Mektup.
Kahrolası kalp kırıklığı.
Charles yine miyavlıyor.
Rosie'yi uyandırmasını istemediğim için ona uzanıyorum. Başımı yana çeviriyorum.
Rosie nerede?
Ayağa kalktım.
Charles kafasını dirseğime çarptı.
Banyonun ışıkları kapalı.
Yatak odasının kapısı kapalı.
Nerede?
Gözlerim yerdeki kıyafetlerime kayıyor.
Sadece kıyafetlerime.

Yataktan fırladım.
Mektup nerede?
Pantolonumu ve gömleğimi bir kenara fırlatıyorum ama mektup onların altında değil.
Banyoya girip iki kez kontrol ettim.
Neden o lanet mektubu yakmadım?
Kalbim çarpmaya başladı.
Bu sabah onunla bu konuyu konuşacaktım.
Onu yatağında tutacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecektim.
İyi olacağımızı anlamasını sağlayacaktım.
Yatak odasının kapısına doğru koşuyorum.
Kolu çevirdiğimde tıkırdıyor.
Kilitledi mi?
Kapıyı yırtıp açıyorum.
Ve hemen anladım... O gitti.
Koridorda koşarken duvarlar üstüme üstüme geliyor. "Rosie!"
Ama cevap vermiyor, çünkü burada değil.
Charles adaya atlıyor, ona bakıyorum, sonra dikkatimi tezgâha veriyorum.
Dün gece kullandığım defter hala dışarıda, ama farklı bir sayfaya çevrilmiş. Kelimelerle dolu yeni bir sayfa.
Rosie'nin bir mektubuna daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama okumaktan başka bir şey de yapamıyorum.
Vücudumdaki her hücreye yapışan endişeyle defteri elime alıyorum.

3eax NacLa> ,

5'm so' ; 5 nere colt ;ov.

5 do 'c h ov ^ow ox nLy, Svt 5'm so' ; ;ov fov t ovc
cLi' nay. Rnb 5 ^ope ;ov'll vnbe sta>d nLy 5 covltn'c cell
;OV.

5 na 9ed co.

5 na 9ed co cell ;ov exe'ycLi>g, Svt 5 h ev cLa9 on e
5 dib, ic novlt Se oxe'.

Rnb exe cLovp^ 5 h ev ic nas co i>g, 5 dib>'c na 9
ic co Se oxe'.

5f ;ov feel li e ;ov ^are co call cLe poli e, 5 no 'c
Sla e ;ov. §vc 5 no 'c Se ac my apa'9me 9.

5 nas xeaby co die Sa S cLe>. §vc 5'm not xeaby fo'
cLa9 any σ × e .

Yov'xe gire> me so mv ³. Rnb 5 nill nere Se aSle co
cLa>h ;ov enσ'g³.

§vc ;ov colt me not co p'e9enb.

Rnb cLa9's all cLi' exe' nas.

Benim için her zaman bir p'e9enb co fœxt
değilsin, anb 5 nere sLovld ^are c'o'seb cLa9 li e
into' xeali9;

Biz sadece bir So . 5 no 'c let my li(e xvi
;ov'' içinde 9 co Se let9exs mea.

Soxe,

Rosalyn

Rosalyn.

Rosalyn diye imzalamış.
Her kelimemle aramıza mesafe koyuyorum.
Defterden bir sayfa koparıyorum ve avucumun içinde
buruşturuyorum.
Onu polise ihbar edeceğimi sanıyor. Buna
nasıl inanabilir?
Bunu nasıl düşünebilir ki?
Çünkü hayatı boyunca hayal kırıklığı ve yalnızlık yaşadı.
Dönüyorum ve ofisime doğru ilerliyorum.
Gitmesine izin vereceğimi sanıyorsa, aklını kaçırmış
demektir. Koltuğuma çöküp bilgisayarımı
çalıştırıyorum.
Gitmesine izin
vermeyeceğim. Bugün
olmaz.
Hiçbir zaman.
Ekipmanım uyandığında bir arama başlatıyorum.
Tony cevap verir. "Gerçekten, hiç uyuyor musun sen?"
"Tıbbi kayıtlar hakkında ne biliyorsun?"
"İşte bu ilginç bir soru." Dikkatini çektim. "Ve şanslısın
ki, ben biraz biliyorum."
"Dijital kopyalarla başa çıkabilirim ama fiziksel
kopyaların imha edilmesi gerekiyor."
Mırıldanıyor. "Bu yapılabilir. Nerede yapılabilir?"
Parmaklarım telefonun etrafında sıkışıyor. "Benim
memleketim." "İsim?"
Ona söyledim.
Telefonu kapattıktan sonra Rosie'nin yerini gösteren
yazılımı açıyorum.
Parlayan nokta haritada sabit
duruyor. Yakınlaştırıyorum.
İki kasaba ötede, bir zincir otelde.
Onu bulabileceğimi söylediğimde bana inanmadı. Ama
yalan söylemiyordum.
Ve asla rol yapmıyordum. Bunu
yakında anlayacak.
Önce birkaç şey yapmam gerekiyor.

YÜZ KIRK
ROSALYN

Dizüstü bilgisayarımda sekmeleri değiştiriyorum, banka hesabım, Chicago dışındaki kiralık dairelerin bir listesi ve kuzey Minnesota'daki başka bir yer listesi arasında dolaşıyorum.

Minnesota'da kalırsam, iş ruhsatı işlerimi aynı şekilde sürdürebileceğim. Ama Minnesota'da kalırsam, beni bulmak kolay olur.

Farklı eyalet. Farklı işletme adı. Bu daha akıllıca bir seçim.

Hawaii için açtığım diğer sekmeye tıklıyorum.

Belki de Nathan'la arama bir okyanus koymalıyım. Beni aramaya karar verirse, asla oraya bakmaz.

Ekranımın üstündeki Wi-Fi sembolüne bakıyorum ve Nathan'ın dizüstü bilgisayarımı bir şekilde takip edip edemeyeceğini merak ediyorum.

Dün telefonumu kapattım.

Evinden çıkar çıkmaz bunu yapmalıydım ama otele gitmek için GPS'e ihtiyacım vardı. Otele yerleştikten sonra ağlaya ağlaya uyudum ve öğlene kadar uyanmadım, o zaman da telefonumu kapattım.

Presley'e e-posta göndermeliyim.

Bu yıl için ayırttığım diğer etkinliklerle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Dirseklerimi küçük masanın üzerine koyuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Bağımsız olmak için çok çalıştım. Ama sadece ö y l e y d i . Zordu.

Ve artık hayatın zor olmasını istemiyorum. Belki de Rosalyn's Restaurant'ın gitmesine izin vermeliyim.

Başka birinin restoranında iş bulabilirim. Bu kalp kırıklığı geçene kadar hayatta kalmak için çalışabilirim. Sonra-

Sert halının üzerinde kayan bir şeyin sesi başımı kaldırmama neden oluyor.

Kapıya baktım.

Hâlâ kapalı.

Ama nefesim kesiliyor.

Çünkü kapının iki adım ötesinde, yerde katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu.

Bir mektup.

Ona bakıyorum.

Sonra da kapıda.

O beni buldu.

Benim için geldi.

Korku ve umut göğsümde çarpışıyor.

Ellerimi masaya dayıyorum ve ayağa kalkmak için kendimi itiyorum.

Her adımda bacaklarım titriyor.

Bana bir mektup yazdı.

Ben alırım.

Kapının diğer tarafında bir polis memuru ve bir tutuklama emri olduğu korkusu, olmadığı umudundan daha ağır basıyor.

Mektubu açtım.

SEVGİLİ ROSIE,

OLMASI GEREKENDEN daha UZUN sürdü AMA MEKTUPLARINIZI

ALDIM.

Keşke DAHA ÖNCE ALSAYDIM.

Keşke SENİ DAHA ÖNCE BULSAYDIM.

VE HER ŞEYDEN ÇOK, keşke ONU ÖLDÜREN BEN OLSAYDIM.

BUNU SENİN İÇİN YAPARDIM.

TEKRAR ve TEKRAR, BUNU SENİN İÇİN YAPARDIM.

SANA VERILENDEN çok DAHA FAZLASINI HAK EDİYORSUN. VE SEN
YAPMAN GEREKENİ YAPTIN.

SENİNLE ÇOK GURUR DUYUYORUM.

BOZUK, KÖTÜ YA DA AKLINIZA GELEBİLECEK DİĞER ŞEYLERDEN
HERHANGİ BİRİ DEĞİLSİNİZ.

SEN HER ZAMAN İSTEDİĞİM ÖZEL KİŞİSİN. SEN BENİM
INSANIMSIN.

VE SENİN SIRLARINI SAKLAMAK VE KORUMAK BANA AIT.

TİPKİ SENİN GİBİ, BENİM GÜZEL ROSİE'M. ÇÜNKÜ ben DE SENİ
KORUYUP KOLLAYACAĞIM.

VE DUYGULARIM ASLA YAPMACIK OLMADI. SANA
OLAN AŞKIM GERÇEK.

Şimdi KAPİYİ AÇ.

Umudun kazanmasına izin vererek kapıyı açıyorum.

YÜZ KIRK BİR NATE

Kapı açıldı ve ben öne çıktım.

Vücudum Rosie'ninkine çarpıyor.

Onu havaya kaldırıyorum, kolları ve bacakları etrafımı sarıyor.

Onu hissetmek.

Onun ağırlığı. O

benim.

Onun olduğu her şey benim.

"Artık yalnız değilsin." Ona sıkıca sarılıyorum. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Yüzünü boynuma bastırıyor ve onu daha da yakın tuttuğumda kesik kesik aldığı nefesleri hissedebiliyorum.

"Özür dilerim." Sesi kelimelerle kesiliyor.

"Hayır." Onun odasına giriyorum. "Artık özür dilemek yok." Yüzümü saçlarına bastırıyorum. "Ama artık sır yok, Rosie. Beni kurtardığını düşünsen bile, artık sır yok."

Bana karşı başını sallıyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, Rosie kucağımda.

Bir elimle omurgasını ovuyorum. "Lütfen ağlamayı kes. Ağladığını duymak kalbimi kırıyor. Her şey yoluna girecek."

Burnunu çekiyor. "Peki ya..." Başını kaldırıyor. "Peki ya benim yaptığım?"

"Kimse bilmeyecek." Yüzündeki bir tutam saçı taradım. "O öldü. Külleri test edilemez. Kayıtları yok oldu. O hiç var olmadı." Bir elimi saçlarında gezdirdim. "Senin için dün gelirdim ama önce bunu halletmem gerekiyordu. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Bana göz kırparken parlak mavi gözleri hâlâ yaşlarla dolu. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "Artık sana zarar veremez Rosie."

Kollarını bana doluyor ve içinden gelen hıçkırıklar rahatlama hissi veriyor.

Ve ona sarıldığımda, değişimi hissedebiliyorum.

Omuzlarındaki yükün kalktığını hissedebiliyorum. Acısını içine çektiğini hissedebiliyorum.

Elimi sırtında aşağı yukarı hareket ettiriyorum, onu yatıştırıyorum ve burada olduğuma söz veriyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Tekrar tekrar fısıldıyor. Birlikte içimize çekiyoruz.

Bu kadın benim.

Sonunda tutuşumu gevşetiyorum, böylece bakışlarımla buluşabiliyor. "Artık sır yok," diye tekrarlıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Sadece bir tane kaldı." Yanağını okşuyorum. "Anlat bana."

Ellerini göğsüme dayıyor, avuç içleri kalbimin üzerinde.

"Her neyse, güzelim. Biz hallederiz." Onu ikna ettim.

Başını sallıyor. "Sadece sana hiç söylemedim... seni ne kadar sevdiğimi."

Yutkunuyorum.

Sonra tekrar yutkunuyorum.

Rosie elini kalbimin üzerine daha sıkı bastırıyor. "Seni seviyorum, Nathan. Sen... Sen istediğim her şeysin. Ama bundan daha fazlasısın. İhtiyacım olan her şeysin."

Ağzımı onunkine yapıştırdım.

Tuzlu gözyaşları öpüşmemizi tatlandırıyor. Benim mi onun mu bilmiyorum ama fark etmez. Artık biriz.

Tek bir kalp.

Tek bir ruh.

Tek bir

gelecek.

Parmaklarım onun güzel kızıl saçlarına dolanıyor ve dudaklarımızı ayırıyorum.

"Gitmiyorsun."

Başını iki yana sallar. "Gitmiyorum."

Alnımızı birbirine bastırıyorum. "Sadece eyaletten bahsetmiyorum Rosie. Benim yerimi kastediyorum. Evimi. Bir yere gitmiyorsun. Hayatımın bir gecesini daha yanımda sen olmadan geçirmeyeceğim. Çok hızlı diye bir şey yoktur. Senin için yok. Bizim için değil. Bana anladığını söyle."

Nefesi dudaklarımda dans ediyor. "Asla gitmeyeceğim."

"Güzel." Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şimdi bana yakın zamanda çıkış yapman gerekmediğini söyle."

Rosie dudağını ısıırıyor, ben de başparmağımla

dudağını serbest bırakıyorum. Dudağında iz

bırakıyorum. "Anlat bana."

"Çıkış yapmama gerek yok."

"Güzel," diye tekrarlıyorum, sonra onu sırt üstü yatırıyorum.

YÜZ KIRK İKİ
ROSIE

Kıyafetleri kayboluyor.
Sonra benimki
düşüyor. Uzuvarımız
birbirine karışıyor.
Ağzımız açık kaldı.
Kalçalarımın arasına girdi.
Onun için açıldım.
Ve bana bastırduğında, beni sevdiğini söylüyor. Beni
örttüğünde, beni ne kadar sevdiğini söyler. Bana
dokunduğunda.
Beni takip ettiğinde...
Sözlerinin gerçekliğini
hissediyorum. Sonsuzluğu
hissediyorum.
Ve ona
tutunuyorum. Ona
tutunuyorum.
Ve asla bırakmayacağıma söz veriyorum.

YÜZ KIRK ÜÇ NATHAN

Oteldeki yatağımızdan çıktığımızda güneş neredeyse batmak üzereydi.

Elime geçer geçmez onu alıp götürmeyi planlamıştım ama sonra bana beni sevdiğini söyledi ve tüm planlarım suya düştü.

Parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkıyorum ve bana öyle mutlu bir ifadeyle bakıyor ki onu öpmekten başka çarem kalmıyor. Tekrar öpüyorum.

"Tamam," dedim otoriter bir şekilde. "Şimdi gidiyoruz ve minibüsünüz burada kalacak."

Bana gülümsüyor. "Sorun değil."

"Ve benimle eve geliyorsun." Gözlerimi kısıyorum, tartışması için cesaretlendiriyorum.

Rosie başını sallar. "Seninle eve geliyorum." "Ama önce bir yere uğrayacağız."

YÜZ KIRK DÖRT ROSIE

Nathan arabayı boş bir parkın boş otoparkına çekiyor.
"Bütün bunlar beni bir parka bırakman içindi," diye şaka yapıyorum.

Nathan cipini park ediyor ve bana düz bir bakış atıyor.
"Har, har, komik kız. Şimdi çık dışarı."

Kapımı açtığımda sırtıyordum.

Açıkçası burada ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama Nathan beni bir yılan hayvanat bahçesine götürebilirdi ve ben de onunla giderdim.

Onu seviyorum. Ve ona güveniyorum.

Ve hissediyorum... Temiz havadan derin bir nefes alıyorum.

Yepyeni bir insan gibi hissediyorum.

Travma hala orada. Acı. Acı.

Ama sanki bir kutunun içine konulmuş gibi. Ve o kutu mühürlenmiş, böylece içindeki şey artık dışarı çıkamıyor. Artık beni tüketemez.

Nathan aracının arka kapısını açıp kapatıyor, sonra büyük bir sırt çantası taşıyarak yanıma geliyor.

Sahip olduğum bu yeni huzur, hepsi onun sayesinde. O beni buldu.

Beni gördüm.

Ve ona aşık olmak beni iyileştiriyor.

Nathan bana dirseğini uzatıyor, ben de alıyorum.

Çimenlerin üzerinde yürüyoruz, gün batımının koyu turuncusu yolumuzu aydınlatıyor ama bize hava kararmadan önce çok fazla zamanımız olmadığını söylüyor.

Nathan'ın açık arazinin ortasında durup piknik yapmasını bekliyordum. Otel odasına yemek getirmiş olsak bile.

Ama o bizi pavyonlardan birine doğru çeviriyor ve ayaklı ızgaralardan birinin önünde duruyor.

Izgara cömert bir terim, çünkü yerdeki bir direğin tepesindeki ızgara ızgarasıyla kaplı yarım demir kutudan biraz daha fazlası.

Çantasını yakındaki piknik masasına bıraktığında ona "İlgimi çektin," diyorum.

Omzunun üzerinden bana sırtıyor ve ateş yakmak için bir şeyler çıkarıyor.

Nathan sessiz ve hızlı bir şekilde çalışıyor, ateş başlatıcı tuğlayı küçük ızgaranın dibine yerleştiriyor ve üzerine küçük odun parçaları koyuyor. Tuğlayı ateşlemek için bir çakmak kullanıyor ve ateş odunların üzerinde yavaşça ilerlerken çantaya geri dönüyor.

"Eğer oradan bir torba sosisli çıkarırsan, çok etkileneceğim."

Nathan güler ve kolları boş bir şekilde arkasını döner. Sosisli sandviç.

Bu adama duyduğum başka bir sevgi dalgası üzerime çöktüğünde gülümsemem duraksıyor.

Elinde bir kutu graham krakeri, iki çikolata ve bir paket sade beyaz şekerleme var.

"Nathan..."

"Rosie Edwards, benimle s'mores yapar mısın?"

Başımı sallıyorum ve birlikte marshmallowsları Nathan'ın da çantasından çıkardığı kızartma çubuklarının ucuna geçiriyoruz.

Kavurmayı ben kontrol ederim.

Nathan krakerleri tutuyor.

Ve güneş ufukta kaybolurken onları yerken birbirimize yaslanıyoruz.

"Teşekkür ederim." Nathan'ın yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Her şey için. Bunun için."

Gülümsemesi yumuşak. "Burada işimiz bitmedi."

Masanın üzerine yığılmış odun parçalarının geri kalanını da alıp ateşin üzerine koyuyor.

Alevler büyüyor, etrafımızdaki parıltı daha da parlaklaşıyor.

Nathan çantaya geri dönüyor ve bir sonraki çıkardığı şey bir kapüşonlu sweatshirt oluyor.

"İşte, hava serinliyor."

Ondan sweatshirt'ü alıyorum, çünkü haklı; güneş battı, sıcaklık düştü.

Giydim, sonra ön tarafına baktım.

Üzerinde HOP Üniversitesi logosu var. Üniversitede futbol oynadığı okul.

"Bayıldım." Ellerimi ön tarafında gezdiriyorum.

Bana bakarken Nathan'ın yüzündeki ifade çok ciddiye.

"İşte böyle olmalıydı." Kelimeleri kalın. "O zaman birlikte olmalıydık. Ben oynarken tribünde bunu giymeliydin." Başını sallıyor. "Telafi etmem gereken çok şey var."

"Hayır, yok." Bir adım öne çıkıp elimi göğsüne koyuyorum. "Yapmıyorsun."

"İstiyorum. Ve yeniden başlamak istiyorum. En baştan." Nathan sırt çantasına uzanır ve son eşyayı çıkarır.

Bir ayakkabı kutusu.

Kapağı açıyor ve bir dizi mektup ortaya çıkıyor. "Bence onları yakmalıyız. Birlikte."

Ona yazdığım ama hiç
göndermediklerim. Okumuş gibi
yaptıklarım.

Bulduklarını.

Ona bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. "Bence bu iyi bir fikir."

Önce son mektubu çıkardı, babamın öldüğü gece ona yazdığım mektubu.

Onu öldürdüğüm gece.

Bana verdi.

Alırken parmaklarım titriyor.

Sonra elimi cebime attım ve o gece yazdığım diğer mektubu çıkardım.

Cebime sığdırmak için birkaç kez katladım.

Onu yok etmek istedim. Ondan kurtulmak istedim. Ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Nathan'a uzattım. "Bence bunu sen yapmalısın." Alırken boğazı düğümleniyor ve çenesini sıkıyor. Bunu yüzünde görebiliyorum. Mektubun onu nasıl incittiğini görebiliyorum. Ona doğru adım atıyorum, kendime doğru sarılıyorum.

"Bunu yazdığımda," diye fısıldadım, "umursayacak kimsenin kalmadığını düşünmüştüm. Aniden gittiğimi fark edecek kimse yoktu." O da bana aynı sıklıkla sarılırken vücudu benimkine yaslanıyor. "Önemsediğin için teşekkür ederim, Nathan."

"Her zaman," diye fısıldar. "Her zaman, benim küçük gülüm." Nathan başımın üstünü öpüyor, sonra beni bırakıyor.

Mektubu açar ve sayfanın köşesini aleve doğru tutar.

Tutuluyor ve itiraf sözlerimin küle dönüşmesini izliyorum.

Suçluluk duygum yok olup gidiyor.

Onlarca yıllık korku gece gökyüzünde süzülüyor.

Sadece bir parça kaldığında, Nathan onu ateşe atıyor ve yok oluşunu izliyoruz.

Sonra teker teker hepsini yakacağız.

Her biri yakalandığında ortaya çıkan küçük ışık patlamaları geçmişî temizler.

Sadece zarf kalana kadar.

İçinde Nathan'ın bana ormanda bıraktığı mektup olan zarf.

Önünde yanlış adres olan zarf ve ona göndermeye çalıştığım mektup.

Her şeyi başlatan bir çift mektup.
Nathan kutuyu alır ve masanın üzerine koyar.
Onu uzatıyor. "Bence bunu yakmamalıyız." Ondan
alıyorum, nostalji etrafımızda parıldıyor.
"I-" Zarfı elimde ters çevirdim ve... Ve bu
farklıydı.
Adres farklı.
Ön tarafında teslim edilemez yazmıyor.
Açıyorum.
İki mektup orada.
Ama daha küçük bir zarf daha var. Onu
çıkarıyorum.
Bana gönderilmiş. O sokaktaki adresime.
Parmaklarım köşede el yazısıyla yazılmış iade adresinin
üzerinde geziniyor.
Nathan'ın düzeltilmiş Ohio adresi.
Gözlerim onunkilerle buluştu.
Nathan başını elimdeki zarfa doğru eğiyor. "Yirmi beş yıl
gecikmiş. Ama bu senin."
Titreyen ellerimle zarfı yırtıp açtım. Ve mektubu
çıkardım.
Ona yazdığım ilk mektubun cevabı. Sanki teslim
edilmiş gibi.
Sanki anlamış gibi.

SEVGİLİ ROSIE,
BANA YAZDIĞINA ÇOK SEVINDİM.
Ben DE SENİ ÖZLEDİM. İSTESEYDİN SANA SARILIRDIM. SENİN İÇİN
HER ŞEYİ YAPARDIM.
SEN BENİM EN İYİ ARKADAŞIMSIN. RUH EŞİMSİN. VE UMARIM
HAYATIMIZIN SONUNA KADAR BİRBİRİMİZE AŞK MEKTUPLARI
YAZABİLİRİZ.
VE HEPİMİZ BÜYÜDÜĞÜMÜZDE, UMARIM BENİMLE EVLENİRSİN.
SONSUZA DEK SENİNİM,
ORMANDAN GELEN ÇOCUK

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Genç ben için. Şimdiki ben için. Aradaki tüm versiyonlar için.

Nathan önümde eğiliyor, bir dizini çimlere dayıyor. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Elinde bir yüzük tutuyor. Altın bir bant üzerinde dev bir kare elmas. "Ve sana ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyeceğim. "Benim olacağını söyle."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, yüzüğün ötesine uzanıp yüzünü tutuyorum ve anladığından emin oluyorum. "Ben her zaman senin oldum, Nathan Waller. Ve her zaman da olacağım."

EPILOGUE 1 – NATHAN

(3 WEEKS LATER)

Fırın zamanlayıcısı kapanıyor.

Etrafa bakıyorum ama Rosie'den bir iz yok.

Herhangi bir şeyin yanmasından sorumlu olmak istemediğim için zamanlayıcıyı kapatıyorum ve sıcak pedleri kullanarak mini köfte tepsisini çıkarıyorum.

Bir tanesini ağzıma atasım var ama buharın yuvarlandığını görebiliyorum, o yüzden direniyorum.

Birkaç saat içinde insanlar gelecek. Ailem, Maddox ve ailesi, Tony.

Max'in maçını televizyondan izlemeye geliyorlar. Ama bu fırsatı nişanımızı duyurmak için de kullanacağız.

Bu yüzden köfteler. Ve sürgüler.

Ve kebaplar. Ve tartlar.

Ve konfeti şekerlemeleri.

Rosie'nin gergin olduğunu söylemek hafif kalır.

Ona öyle olmamasını söyleyip duruyorum ama mutfakta değilse, yemeğine bakmıyorsa, başka bir proje yapıyor olmalı.

Belki de onun aklını başından almak için bir şeyler yapmalıyım.

Rosie'yi aramak için apartmanda adımlarken sırtıyorum. Sonra olduğum yerde duruyorum. Çünkü onu bulmuştum.

Küçük çamaşır odamızda, yerde diz çökmüş, ön yarısı kurutucunun içinde.

Pantolonumun içinde sertleşirken sikim zonkluyor. "Tanrım," diye homurdanıyorum, yaklaşıyorum.

"O da neydi?" Rosie çekilmeye başlar. "Dur." Duraklıyor.

"Orada kal."

"Ciddi misin?" diye soruyor ama ben çoktan aceleyle uzaklaşıyorum.

"Kımıldama!" Banyoya doğru koşarken omzumun üzerinden bağıriyorum.

En alttaki çekmeceyi açıp iki parça eşya çıkardım ve koşarak geri döndüm.

"Nathan. Ne oluyor?" "Orada kal," diye nefes alıyorum.

"Kapüşonun ipi aptal kurutucu deliğine sıkıştı." Omuzlarının neden kurutucunun içinde olduğunu açıklıyor.

Tek elimi kullanarak kemerimin tokasını çözüyorum ve çekip çıkararak yere bırakıyorum.

Kendini tekrar kurutucudan çıkarmaya başlıyor ve ben onun arkasında dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını kavıyorum. "Lütfen. Lütfen. Sıkışmış gibi davran."

Rosie duraksıyor. "Ciddi misin sen?"

Taytının kemerini kavıyorum ve kalçalarından aşağı doğru sürüklemeye başlıyorum, aynı anda külotunu da aşağı çekiyorum.

"Nathan!"

"Zaten üstünü değiştirmeyi planlıyordun, o yüzden bunları mahvetmemiz sorun olmaz."

"Ne-ne vardır sen ne yapıyorsun?" O zaten Ağır nefes alıyor, bu yüzden onu yakaladığımı biliyorum.

"Seni becereceğim, Rosie. Tam burada."

"Kurutucunun içinde mi? Neden?"

Sırıtiyorum. "Çünkü bir porno yıldızına benziyorsun." Sonra çıplak kıcını tokatladım.

Gıcırıyor ama sırtı kavisli. Ve biliyorum ki

o.

"Benim kirli Rose'um."

Pantolonumu dizlerime kadar indirdim ve öne doğru yürüdüm.

onunkilerin arasında.

"Bu biraz hızlı olacak," diye uyarıyorum onu iki parçadan birini alırken.

"Neden, saat kaç?"

Kıkırdıyorum. "Acelem olduğu için hızlı olmayacak. Hızlı olacak çünkü aletimi kışına sokacağım." Öne uzanıyorum ve bir elimle Rosie'nin yanaklarını ayırıyorum, böylece kayganlaştırıcıyı doğrudan deliğine dökabiliyorum. "Ve uzun sürmeyecek."

"Ama..." Nefes nefese kaldı. "İnsanlar geliyor."

Şişeyi yere bırakıp kaygan sıvıyı arka girişine masaj yaparak sürüyorum. "Evet, herkese küçük duyurumuzu yaparken" -bir parmağımın ucunu içeri itiyorum -"Kıçından döl sızdıracaksın."

"Nathan." Parmak ucumu içeri ve dışarı hareket ettirirken adımı inliyor.

"Sadece bir inç." İkinci bir parmak ekliyorum. "Belki iki inç." Parmaklarımı büküyorum. "Ama yıl sonuna kadar her yerimi alacaksın. Hatırladın mı?"

Parmaklarımı serbest bırakıyorum ve dar deliğine biraz daha kayganlaştırıcı sürmek için şişeyi alıyorum.

"Bunu benim için yapabilir misin, Rosie?"

Kayganlaştırıcıyı tekrar yerine koyarak altına uzanıyorum ve onu damlarken bulduğumda inliyorum.

Klitorisinin etrafında bir daire çiziyorum, sonra elimi çekiyorum. "Hazır mısınız?" Sıkimi onun kayganlaşmış amcığıyla aynı hizaya getirirken soruyorum.

Göt herif.

Rosie kalçalarını eğiyor. "Orada ne yapıyorsunuz, Mr. Waller?"

"Siktir," diye inliyorum.

Aletim zonkluyor ve boşalmamak için onu sıkma k zorunda kalıyorum.

Bu küçük sürtük ne tür bir pornodan bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı.

Ne yalancı ama.

Bir elimle kalçasını kavrayıp onu sabit tutuyorum.

"Çalışmanızı incelemem gerekiyor, Bayan Edwards." Girişine doğru bastırıyorum. "İşinizi doğru yaptığınızdan emin olmalıyım."

"Ama bu... bu oraya gitmiyor." Sözleri nefes nefese. Endişeli görünmeye çalıştığını biliyorum ama sesinde ona inanmam için çok fazla sıcaklık var.

Daha sert itiyorum ve etrafımda yayılmaya başlıyor. "Bu bizim küçük sırrımız olacak. Kimsenin bilmesine gerek yok."

İnliyor. "Çok büyük." Rol yaptığını sanmıyorum.

Daha önce parmaklarımı gtne sokmuştum ama sikimi ilk kez sokuyorum.

İlk defa bu kadar gerildi.

"Sakin olun, Bayan Edwards." Nefesim kesik kesik geliyor. "Rahatlayın ve beni içeri alın."

Rosie gevşiyor ve ben de sikimin başını onun direncini aşacak şekilde itiyorum.

"Oh, Bay Waller." İnliyor ve vücudu kurutucunun içine yığılıyor.

"Nefes al," diyorum ikimize de. Sonra ikinci eşyaya uzandım. Rosie'nin dairesinde bulduğum.

Eşyalarını oradan alıp benim evime taşıdığımızda paketlediğimden emin olduğum eşya.

Düğmeye basılı tutup açıyorum.

"Bay Waller?" Rosie başını kaldırır, hâlâ kurutucunun içindedir.

"şşş." Aletimin başını kıkında tutarak uzunluğumu kaldırıyorum. "Sadece biraz daha hareketsiz durmanızı istiyorum, Bayan Edwards."

Rosie daha fazlasını söyleyecekmiş gibi nefes alıyor, ama sonra altına uzanıyorum ve vibratr kalçalarının arasına bastırıyorum.

İşi kolaylaştırmak yok. Alay etmek yok. Doğrudan klitorisinin üzerinde tutuyorum.

Çıkardığı ses gırtlaktan geliyor ve kasları etrafımda kenetleniyor.

"Siktir." Yarım santim daha içeri itiyorum. "Siktir." Ucumun etrafındaki çıkıntı onun direnciyle karşılaşana kadar geri çekiyorum.

Sonra hareketsiz duruyorum.

Sikimi onun içinde tutuyorum. Vibratörü klitorisine tutuyorum.

Ve aletimin açıkta kalan uzunluğunu okşarken tutuşumu sıkılaştırıyorum, eklemlerimin her geçişte etine çarpmasına izin veriyorum.

"Oh siktir, oh siktir." Rosie nefes nefese kalmaya başladı. "Bay Waller, boşalacağım."

"Eğer gelersen, bu kıcı dolduracağım. Bu senin hatan olacak."

"Yapamam-" Orgazmın etkisi geçince sözleri bir çığlıkla kesildi.

Rosie'nin vücudu geriliyor, sonra titriyor. Kasları etrafımı sarıyor.

Vibratörü bırakmadan önce bir saniye daha orada tutuyorum ve iki elimle kalçalarını kavriyorum.

Vibratör gürültülü bir şekilde yerde zıplıyor ama kulaklarımda kükreyen kanın sesi boğuluyor.

Aletim nabız gibi atmaya başlıyor ve Rosie'yi geri çekip kalçalarımı öne doğru sarsıyorum, onu salgımla doldururken içine birkaç santim daha batıyorum.

Görüşüm titriyor ve vücudum öne doğru büküldüğünde kendimi kurutucunun üzerinde tutmak zorunda kalıyorum.

"Vay anasını." Alnımı Rosie'nin sırtına bastırıyorum. Rosie kıs kıs gülüyor. "Bu çok ateşliydi."

Ne kadar şanslı olduğumu düşünerek başımı sallıyorum. "Rosie?"

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum amına koyayım."

EPILOGUE 2

HANNAH UTLEY-LOVELACE

Kaşığımı tabağıma koydum ve koltuğumda arkama yaslandım.

Maddox kolunu sandalyemin arkasından omuzlarıma doğru uzatıyor. "Dolu mu?"

"Neden hiç öğrenemediğimi bilmiyorum." İnliyorum.

Kocam kıkırdıyor. "Öğrenmiyoruz çünkü yemekler çok güzel."

İç çekiyorum. "Bu doğru. Ve şu tatlı." Önümdeki boş tabağa bakıyorum. "Chelsea bu konuda kendini aştı."

"Maddox da aynı fikirde: "Burada gerçekten kendini buluyor.

Rosie masanın karşısından bize gülümsüyor. "Geçen hafta o yemek eleştirmenine tatlı menümüzü on altı yaşında bir çocuğun hazırladığını söylediğimde onunla tanışmak istedi."

Kaşlarımlı kaldırıyorum. "Chelsea bunu bize hiç söylemedi."

Rosie gülüyor. "Çünkü ona hayır dedim. On sekiz yaşına geldiğinde onunla tanışabileceğini söyledim."

Annem Rosie'nin kolunu okşamak için uzanırken ona "Seni sevdiğimi biliyordum," diyorum.

Açık mutfağa doğru bakıyorum ve Chelsea'yi masamıza bakarken yakalıyorum.

Benden mi bahsediyorsun? Ağzını açıyor. Sırtarak başımı sallıyorum ve ona el sallıyorum.

Hâlâ yapması gereken bazı temizlikler olduğunu

biliyorum ama Rosalyn's Restaurant'ın mutfağı bu gece için
kapalı ve biz de

burada kutluyoruz.

MADDOX LOVELACE

En iyi arkadaşşıma sırtımadan edemiyorum. O kadar aşık ki. Utanç verici olurdu ama nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Ruth bir şeye gülüyor, sonra ellerini çılgınca bir hareketle Chelsea'ye doğru sallıyor.

Chelsea gözlerini deviriyor, sonra rotasını hostes standına doğru değiştiriyor. Kız arkadaşşı bu gece çalışıyor ve kızlar çalışmadığında ya da okulda olmadığında neredeyse bizim evde yaşadığından, onun da bizimle oturması uygun olur.

"İki sandalyeye ihtiyacımız var." Ruth etrafına bakınır.

Waller, Rosie'yi sandalyesinden kaldırıp kucağına oturturken, "İşte bir tane," diyor.

"Aww." Ruth

ışınlanıyor.

Gözlerimi

deviriyorum.

Doğum günü çocuğu Willard kayınvalideme, "Bana yardım etmen gerekecek tatlım, ama kucağıma oturabilirsin," diyor.

Yüzü kızarıyor ama sandalyesinden kalkıp onun kucağına yerleşiyor.

Hannah iyi huylu bir şekilde inliyor, ben de kıkırdıyorum.

Willard geçen yıl şirketimden emekli oldu ve son günü saat 5:01'de Ruth'a çıkma teklif etmek için izin istedi.

Ben onu hep evli sanırdım ama meğer o da Ruth gibi dulmuş ve yüzüğünü takmamış.

Alışmak biraz zaman aldı, tıpkı ona Donut Guy değil de Willard demeye alışmak gibi. Ama mutlular ve o da etrafta olması eğlenceli bir adam.

Ve Ruth'a göre, Chelsea üniversiteye gittiğinde hâlâ birliktelikleri devam ediyorsa, Chelsea onun yanına taşınacak.

Evin yarısının aniden gitmesinin nasıl bir şey olacağından emin değilim ama sıkılmayacağımı biliyorum.

Hannah yanımdayken olmaz.

NATE WALLER

"İyi geceler Rosie," diye sesleniyor Hannah kaldırımında diğer tarafa doğru yürürken. Ve artık herkesin ona Rosie demesini sevmekten kendimi alamıyorum.

Karımı yanıma çekiyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

İç çekiyor. "Hepimizle gurur duyuyorum." Mırıldanarak onaylıyorum.

Rosalyn's Restaurant, gerçek restoran, bir yıldır açık. Ve sadece ayakta kalmadı, gelişti de.

Presley baş aşçı. Chelsea istediği her işe sahip olma yolunda ilerliyor - tabii isterse. Rosie de işin catering kısmı için güvenilir bir personel bulmuştur.

Her şeyi o yaptı.

Ben sadece onun yanında durmak için buradaydım. Ona destek olmak için.

Ona önemli olduğunu göstermek. Sevildiğini göstermek.

Rosie'yi sevmek hayatımda yaptığım en kolay şeydi.

Aracımıza ulaştığımızda adımlarımız yavaşlıyor.

Karım bana bakmak için başını arkaya eğdi. "Beni eve götür, kocacığım."

ROSIE WALLER

Nathan bana nane çayımı uzatıyor, sonra bira şişesini alıyor
ve birlikte evin içinde yürüyoruz.

Mutfakta iki ada ve Hannah ve Maddox'un evindekinden
iki kat daha büyük bir kiler var. Artık yemek hazırlama
işlerinin çoğunu ben yapmıyor olsam da, bu alanı hala iyi
kullanıyoruz.

Oturma odasından geçip çalışma odasına dönüyoruz.
Nathan yanımdan geçip arka güverteye açılan kapıyı
açıyor,

ve yan duvardaki kitap raflarına bakmak için duruyorum.

Çerçeveli kartpostal boyutundaki gl tablosunun
yanında en gurur duyduğum başarılarımdan biri var.

Rosalyn'in Tarifleri'nin ilk kopyası.

Nathan kapıyı açık tuttu, ben de içeri girdim.

İkinci bir kitap yazmayı planlıyorum.

Muhtemelen daha fazla. Ama acelesi yok.

ayımı bıraktım, sonra arka bahçeye bakan sandalyeye
oturdum.

Nathan benimkinin yanındaki
sandalyeye oturur. Bu bizim
ritelimiz.

Gece buraya geliyorum.

Birlikte inşa ettiğimiz evin verandasında oturuyorduk.

Nathan uzanıyor ve elini karnıma koyuyor. Ben de
elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

Her şey yeniden değişecek.

Üç ay içinde ailemiz bir kişi daha büyüyecek.

Ve burada oturup evimizin arkasındaki ormana bakarken, çocuklarımızın ormanda oynamak isteyeceklerini ummaktan kendimi alamıyorum.

Aşk Mektupları Serisi'nin sonu.

[S.J. Tilly'nin yeni kitabını hemen sipariş edin!](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Google'ın yüz mendillerinin mucidi olduğunu söylediği Kimberly-Clark'a teşekkür etmek istiyorum. Çünkü lanet olsun, bu kitabı yazarken çok ağladım.

Rosie ve Nathan, sizi seviyorum. Ve mutlu bir şekilde birbirinize aşık olmanıza sevindim. Çünkü hepiniz beni benden aldınız.

Bay Tilly'ye her zaman yanımda olduğu için teşekkür ederim. Desteğim, sondaj tahtam, şefim ve kendimi çılgın teslim tarihlerinin altına gömdüğümde kelimenin tam anlamıyla her şeyle ilgilendiğin için. Seni seviyorum.

Alfa okuyucum olduğu ve kaotik programıma ayak uydurduğu için anneme teşekkür ederim.

Kerissa, bir arkadaş, bir asistan, bir beta okuyucu ve genel olarak muhteşem bir insan olarak harika olduğun için teşekkür ederim. Teşvikin beni her zaman o geç saatlere kadar ayakta tutuyor.

Nikki'ye gözyaşlarını bana verdiği için teşekkür ederim. Ve teşekkürler Gabby, Elaine ve Sam, sürekli sevginiz için.

Üç cümleyle açıklanabilecek tek bir konu sorusu sormak için sekiz dakikalık sesli mesajlarıma katlandığın için teşekkür ederim Liz. Anlıyorsun ve bunun için seni seviyorum.

Her şeyi erkenden okuduğun ve her seferinde bu kadar heyecanlandığın için teşekkür ederim Ali. Desteğiniz benim için çok özel.

Birinci sınıf editörler oldukları için Jeanine ve Beth'e teşekkür ederim. Hayatımı kurtarmak için ikinci sınıf noktalama işaretleri dersi veremesem de beni çok zeki gösteriyorsunuz.

Teşekkürler Wander Photography, böyle harika seksi erkek fotoğrafları çektiğin için. Ve teşekkürler, Lori Jackson, onları böyle harika kapaklara dönüştürdüğün için. Ve böyle çarpıcı, gizli kapaklar yaptığın için.

Tüm ARC okuyucularıma teşekkür ederim. Zamanınızın ne kadar değerli olduğunu biliyorum ve sizi çok takdir ediyorum.

Okur grubuma teşekkür ederim. (Facebook'taki BeanBag Kitap Kulübü) Heyecanınız bana hayat veriyor.

Ve tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Hayatımı mümkün kılıyorsunuz. Burada olacağımı, hikayeler yazarak geçimimi sağlayacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama buradayım işte. Ve bunu seviyorum.

Ve daha gelecek çok şey var.

ABOUT THE AUTHOR

S.J. Tilly Minnesota'da doğup büyüdü, bu yüzden kitaplarının çoğu orada geçiyor. Ancak şimdi kocası ve kurtarılmış boksörlerden oluşan uyumsuz sürüsüyle Colorado'nun güzel dağlarında yaşıyor.

Yeni bir kitap yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, bir sonraki kitabının planlarını yaparken bulunabilir...

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi, haber bültenine katılmayı ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın! Web sitesindeki her şeyin linkleri www.sjtilly.com

ALSO BY S. J. TILLY

[İttifak Serisi](#) (Karanlık

Mafya Romantizmi)

NERO

KRAL

DOM

HANS

[Günah Serisi](#)

(Romantik Gerilim)

MR. GÜNAH

GÜNAH

DA

GÜNAHI

ÖZLÜYO

R

[Darling Serisi](#)

(Küçük Kasaba Yaş

Aralığı) SMOKY

DARLING

LATTE DARLING

[Sleet Serisi](#)

(Hockey Rom Com)

SLEET KITTEN

SLEET SUGAR

SLEET BANSHEE

SLEET PRENSES

[Isırık Serisi](#)

(Tatil Romanları - Pişirme Yarışması) İKİNCİ

ISIRIK

KAR YAĞDI YENİ

YIL ISIRIĞI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.